



De avonturen van Leo

AUTEUR GUSTAAF HOREMANS



Even voorstellen

In dit boekje vindt u een aantal korte verhalen met als hoofdpersoonage een fanatiek wandelaar, genaamd Leo.

Leo is een flukse zeventiger die bijna dagelijks rond het uur van zeven van huis vertrekt voor een wandeling in de schone, frisse natuur. Leo is ongeveer 1,80 meter groot, hij heeft kort grijsbruin haar en is normaal gebouwd. Hij is een heel sociale, nog zeer actieve man, soms wel een beetje nostalgisch zonder dat hij hierin zal overdrijven. Hij houdt van lekker eten en af en toe een glaasje wijn. Ook is Leo een erg zorgzame man die heel goed voor zijn vrouwtje zorgt. Waarom Leo graag 's morgens heel vroeg vertrekt heeft twee redenen. De eerste is dat zijn



vrouwtje dan nog diep in dromenland vertoeft en hem niet zal missen. De tweede reden is dat hij zeer graag, en liefst alleen, in de natuur vertoeft. Omdat Leo een heel opmerkelijke kerel is, ziet hij tijdens zijn vele wandelingen soms dingen gebeuren, die een minder opmerkelijke wandelaar of fietser helemaal niet zouden opvallen. Ook heeft Leo een levendige fantasie en omdat hij meestal alleen is tijdens zijn vele wandelingen heeft hij ook veel tijd om over alles en nog wat diep na te denken, dingen die hij dan achteraf graag aan het papier toevertrouwt. Want Leo is ook een persoon die gretig alles opschrijft wat hij beleefd. Leo heeft ook een zwak voor dieren en hier gaan hoofdzakelijk ook de verhalen over die jullie in dit boekje kunnen lezen. Leo citeert ook steeds de wijze woorden van mijnheer De Uil: ' Want dieren zijn precies als mensen, met dezelfde mensenwensen en dezelfde mensenstreken.' En het zijn deze woorden die Leo probeert waar te maken in zijn verschillende verhalen over zijn vele avonturen met dieren.

Leo wenst iedereen die dit boekje leest dan ook veel plezier met de hiernavolgende korte verhalen.



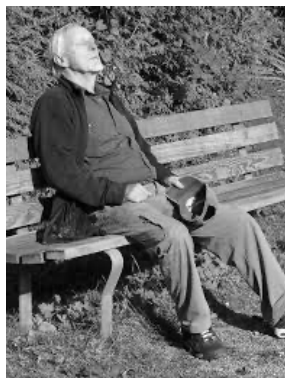
Inhoudstabel:

- 1. Leo en de sprekende vissen***
- 2. Leo en de onoverwinnelijke stier.***
- 3. Leo en het trieste ekstervrouwtje.***
- 4. Leo en de zwarte zwervkat.***
- 5. Leo en de kleine witte muis.***
- 6. Leo en het hevige musje.***
- 7. Leo en het weggelopen konijntje.***
- 8. Leo en het eekhoornjong.***
- 9. Leo en het paard van Sint Nikolaas.***
- 10. Leo en de eenzame gans.***
- 11. Leo en de kleine Bulldog.***
- 12. Leo en de oude reiger.***

- 13. Leo en het kleine geitje.***
- 14. Leo en de onverdraagzame ezel.***
- 15. Leo en de wilde kippenfamilie.***
- 16. Leo en de twee retrievers.***
- 17. Leo en de rat met een missie.***
- 18. Leo en de altijd lachende papegaai.***
- 19. Leo en de voetballende koeien.***
- 20. Leo en het bereide schaap.***

1. Leo en de sprekende vissen.

Vandaag is Leo heel vroeg vertrokken voor zijn dagelijkse wandeling. De zon schijnt al fel en zet alles in een fraai, prachtig lichtpalet. De dag komt tot leven. Ook langs de anti-tankgracht waar hij nu loopt. Sluiers van de ochtendmist hangen over de bomen als slierten rook. Als in een sprookje vliegen merels en andere vogels door de ochtendmist. De goudgele kleur van de opkomende zon stuurt een stralenkrans door de bomen en werpt een schittering op het water dat lichtjes golft door de zachte wind. Een paar honderd meters verder komt Leo aan een visvijver waarvan de kanten mooi afgewerkt zijn, de visplaatsen met nummers gemerkt, de hele omgeving groen en met bomen omringt, kortom een heerlijk stukje natuur om in te vertoeven. Aangezien Leo bijna heel zijn leven een gepassioneerd wedstrijdvisser geweest is, is dit viswater voor hem 'the place to be'. Hier kan hij zijn gedachten de vrije loop laten en terugdenken aan de vele jaren die hij aan viswaters heeft doorgebracht. Het viswater waar hij zich nu bevindt, was oorspronkelijk een zijarm van de anti-tankgracht, maar werd tientallen jaren geleden aan twee zijden ingedijkt en zo omgevormd tot visvijver. Dit alles gebeurde lang voordat de anti-tankgracht wereld erfgoed werd. Een beetje historiek is hier misschien op zijn plaats. De Anti-tankgracht loopt van het Albertkanaal in Oelegem tot aan de Schelde in Berendrecht, langs de pantserforten van Oelegem, Schilde en 's-Gravenwezel, Brasschaat, Ertbrand (Kapellen) en Stabroek. De Antitankgracht is op ongeveer 15 km van Antwerpen aangelegd, en is 33 km lang en 6 meter breed. De Antitankgracht is aangelegd in 1937-1939, vlak voor de tweede Wereldoorlog. Doel van deze gracht? Antwerpen beschermen tegen een mogelijke Duitse aanval met tanks.



Maar daar gaat dit verhaal natuurlijk niet over, hoewel een stukje Vaderlandse geschiedenis toch wel altijd meegenomen is. Vriend Leo heeft de gewoonte om dagelijks even tot rust te komen in dit heerlijke stukje natuur. Een houten bankje aan de rand van het water is zijn favoriete stek. De zon voelt al weldadig aan. Op deze plaats heeft Leo een volledig zicht op de ganse vijver. In de hoek, het verst van hem verwijderd, staat een mooie zilverreiger speurend naar een visje dat voor hem een lekker ontbijt kan betekenen. Ook enkele eenden zwemmen taterend rond, waarschijnlijk eveneens op zoek naar hun dagdagelijkse portie eten.



Leo schrikt op uit zijn gedachten wanneer er vlak voor hem een hele beroering ontstaat in het water. Het lijkt wel of tientallen vissen zich met zijn allen verdringen om precies op het plaatsje waar Leo zich bevindt naar hem te komen kijken. Tot plotseling en gans onverwacht een grote vis, die zich al enkele malen heel nadrukkelijk heeft laten zien, zijn kop helemaal uit het water steekt en vanuit het niets tegen Leo zegt: "Mijnheer Leo, u moet ons helpen!" Een tweede vis komt

eveneens kijken en roept ook tegen Leo: “Ja mijnheer Leo, u moet ons komen helpen en liefst zo snel mogelijk. “Meerdere vissen komen nu ook met hun kopje boven water en roepen in koor: “Help, Leo, help! “

Leo verschiet zich een hoedje, nou ja, een hoedje, eigenlijk schrikt hij zich te pletter, dit kan toch helemaal niet waar zijn. Sprekende vissen? Snel kijkt hij om zich heen of er geen andere mensen in de buurt zijn. Gelukkig, niemand te bespeuren. Het is natuurlijk nog heel vroeg vandaag en dan ook nog eens zaterdag. Waarschijnlijk liggen de meesten van hen nog in bed om eens lekker lang uit te slapen.

“Ja, zeg mannen, heu vissen, “brabbelt Leo, niet goed wetende wat hij moet zeggen, “Wat willen jullie eigenlijk van mij en hoe zou ik jullie in godsnaam kunnen helpen? “

“Wel mijnheer Leo, “zegt de eerste vis, “laat mij toe u ons verhaal te vertellen, dan kunt u zelf uitmaken of u ons al dan niet zal kunnen of willen helpen. Ik ben Gup, en dit is mijn vrouw Griet. Onze vijf en twintig kinderen zwemmen hier ook rond, vandaar het vele gespartel en beweging in het water rondom ons. Het is hier de laatste maanden heel druk rond de vijver en al zeker op zondag. Nu moet u weten dat wij met de hele familie op zondag graag een uitstapje maken en bij zo’n excursie willen wij ons met zijn allen eens goed laten gaan en natuurlijk ook eens gezellig eten waarbij enkele smakelijke maden of kleine wormpjes, al zeker voor onze kinderen, het lekkerste zijn wat wij ons kunnen wensen.” “Ja, mijnheer Leo, “onderbreekt nu Gup’s vrouw Griet haar man, “Vorige week nog zaten we met zijn allen aan een rijkelijk gedekte tafel, toen plotseling onze zoon Snapper uit ons midden werd gerukt. Hij verdween helemaal naar boven en we hebben hem pas ’s avonds laat ergens in een hoekje van de vijver, helemaal bevend en ontdaan, teruggevonden na heel lang zoeken. “Griet is niet te stoppen. Ze vertelt haastig verder, als lijkt ze bang dat Leo plotseling zal weglopen. “Ook onze dochter Posje heeft, enkele weken terug, hetzelfde meegemaakt. Ook zij kon achteraf alleen een onsamenhangend verhaal brengen over een groot net, van stevige tralies voorzien, waar ze bijna een hele dag in opgesloten is geweest.”



Onverwacht onderbreekt Griet zichzelf en zegt: “Gup, vertel even aan mijnheer Leo het verhaal van onze buurman Pieterman, dat zal hem zeker overtuigen. “Daar zeg je me wat schatje, “zegt Gup. “Wel beste mijnheer Leo, Pieterman heeft het aan den lijve ondervonden. Enkele weken geleden was hij op stap met zijn familie en toen ze onderweg ergens stopten om te eten kwam er, als uit het niets, een heerlijk stuk brood naar de bodem zakken. Pieterman pakte, luid smakkend, het geweldig uitzijnde stuk eten tussen zijn dikke lippen, al op voorhand genietend van de

fantastisch hemelse smaakervaring, toen hij plotseling een ongelooflijke snok kreeg, iets heel scherp in zijn bek voelde en naar het wateroppervlak getrokken werd. En hoe Pieterman ook spartelde en tegentrok, – en u moet weten Leo dat karpers heel sterk zijn, en Pieterman is een dikke karper van wel drie kilo zwaar, – hij werd zonder pardon naar de oever getrokken, met een soort zak uit het water gehaald en voor de rest van de dag opgesloten in een net, waaruit ontsnappen onmogelijk bleek zoals hij zou ervaren.



Leo weet niet wat hij hoort. Natuurlijk snapt hij wat er allemaal gebeurd is, maar blijkbaar hebben deze vissen geen enkel besef wat er met hen kan gebeuren als er op hen gejaagd wordt tijdens viswedstrijden en ze over de hele vijver belaagd worden door vanglustige vissers. Leo is zelf zoals al aan het begin vertelt jarenlang een heel gepassioneerde wedstrijdvisser geweest. Van zodra een viswedstrijd beëindigd is, worden de gevangen vissen per deelnemer gewogen en direct terug in het water gezet. Dat is natuurlijk ook de reden waarom buurman Pieterman zijn ervaring heeft kunnen navertellen aan zijn vrienden. Hem is trouwens altijd gezegd dat vissen koudbloedig zijn en hierdoor geen pijngevoel zouden kennen. Ook dat het hoornachtige deel in de vissenbek weinig of geen gevoel kent. Misschien moet hij dat toch eens vragen nu deze kans zich voordoet.

Maar wanneer hij de vraag stelt aan Gup is deze heel verontwaardigd en vraagt Gup aan Leo of hij zelf al eens zoiets scherp in zijn lippen gekregen heeft. Gelukkig voor Leo is dat nog nooit gebeurt, maar hij heeft al wel eens een vishaak in zijn vinger gekregen en dat deed toen wel heel erg pijn en ook heeft het erg gebloed.

In de verte komen enkele mensen aangewandeld. Snel beloofd Leo aan Gup dat hij over alles wat er daarjuist verteld werd eens goed zal nadenken en morgen heel vroeg zal terugkomen met een mogelijke oplossing van Gup's en de andere vissen hun problemen. Daarop verdwijnen alle vissen weer in hun eigen leefgebied en als de wandelaars voorbij komen, groet Leo hen met een 'goeie morgen' alsof er zojuist helemaal niks gebeurd is.

Peinzend vervolgt Leo zijn wandeling. Hij is compleet ontdaan over wat hij daareven beleefd heeft. Is dit wel allemaal echt of heeft hij zitten dromen op zijn bankje aan het viswater, genietend van het warme opkomende zonnetje? Leo weet van zichzelf dat hij een erg levendige fantasie heeft, maar dit was zo levensecht, en die vissen waren echt in paniek over wat ze de laatste weken allemaal meegemaakt hadden. Hij moet echt eens goed nadenken op welke manier hij hulp kan bieden. Veel tijd heeft hij niet want morgen is het zondag en dan is het gewoontegetrouw weer viswedstrijd op deze vijver, dus moet hij wel zeer snel met een oplossing komen. En zo wandelt Leo verder, zijn hoofd vol van de recente belevenissen en al volop filosoferend over wat hij kan ondernemen om zijn nieuwe vrienden te helpen.

De volgende ochtend is Leo al zeer vroeg aan de visvijver. Hij is vroeger dan anders opgestaan om toch maar tijdig op de afspraak te komen. Het water ligt er rimpelloos bij. 's Morgens wordt het al een beetje kil en er hangt hier en daar wat nevel over het water. De ganse nacht heeft Leo liggen woelen en draaien in zijn bed. Onophoudelijk is hij bezig geweest een oplossing te zoeken voor het probleem van zijn visvrienden. Tot op zeker moment het antwoord zomaar voor de hand lag. Dat hij hier niet vroeger en sneller op gekomen is.

Maar het lijkt wel dat al zijn denkwerk voor niks geweest is. Hij wacht en wacht en dan opeens gebeurt het weer. Het water begint te deinen en te bewegen en dezelfde vissen van gisteren steken weer hun kop boven water. Opnieuw is het Gup, de vader van vijf en twintig kinderen, die met luide stem vraagt: "En mijnheer Leo, weet je al hoe je ons kan helpen?" Hoewel hij er op wachtte, schrikt Leo toch weer een beetje. Hij heeft dan gisteren toch niet gedroomd.

"Jazeker, beste Gup, ik heb de oplossing voor jullie probleem gevonden. Als jullie doen wat ik jullie dadelijk zal vertellen, dan kan er niks meer gebeuren," antwoordt Leo. Nieuwsgierig komen de koppen van vele andere vissen en visjes nu ook boven water." Luister goed," zegt Leo. Vandaag is het zondag en zal het weer heel druk worden aan de vijver. "De koppen van alle vissen knikken bevestigend. "Allé mijnheer Leo," roept Pieterman de buurman, "alsof we dat niet weten." "Wel, "gaat Leo verder, "als jullie met de familie nu vandaag allemaal rustig thuisblijven, kan er jullie helemaal niets gebeuren." "Ja, ja, "is het nu Griet die reageert, "maar op zondag gaan we samen met onze kinderen op uitstap en eens deugddoend eten en dat wil jij, Leo ons nu afnemen!" "Maar nee Griet, "antwoordt Leo, "versta je het dan niet? Zondag is vanaf nu rustdag voor de ganse familie. Ik wil alleen dat jullie voortaan op maandag op stap gaan. Dan is het altijd heel rustig aan de vijver en hebben jullie van niemand iets te vrezen. En ikzelf zal er dan voor zorgen dat er op maandag, net zoals voorheen op zondag, hier en daar voor jullie allemaal wat lekkers te vinden zal zijn. Wat denken jullie daar van?"

En zo gebeurde het ook. Er werd die dag op de visvijver geen enkel visje gevangen. Toen de vissers die avond na de wedstrijd teleurgesteld naar huis gingen, waren er zelfs bij die zegden: "Als dat volgende week nog zo is, dan kom ik helemaal niet meer vissen. "

En de families Giebel, Pieterman, Grondel, Kroes, Alver en vele anderen konden opnieuw naar hartenlust genieten van de uitstappen met hun familie en kinderen.



genomen.

En op maandag was het dan voor de vissen de nieuwe hoogdag van de week, zeker als Leo er voor zorgde dat er vele lekkere maden, wormen en andere vislekkernijen te vinden waren. En zal ik jullie nog iets vertellen? Sinds hij dit avontuur beleefd heeft, heeft Leo zelfs nooit meer een hengel in de hand

2. Leo en de onoverwinnelijke stier.

Al vele malen is Leo er voorbij gelopen, maar telkens weer aarzelt hij om het dier dat hier in de weide staat de vragen te stellen die hem op de lippen branden. Maar vandaag, vandaag zegt hij bij zichzelf, gaat hij alle moed in zijn beide handen nemen. Hij zal zijn angst voor het grote sterke beest overwinnen en heel voorzichtig te werk gaan. Gedurende de nog voor hem liggende wandeling spreekt Leo zichzelf steeds weer moed in. Het valt hem zelfs niet op hoever hij al gevorderd is, zo is hij met zichzelf bezig. Het komt dan ook nog als een verrassing als hij plots voor de weide staat waar een sterk uitziend en prachtig jong mannetjesdier rondloopt. Want daar gaat dit verhaal over. Leo is zo onder de indruk van deze jonge stier dat hij, in tegenstelling tot al zijn vorige avonturen, nu de grootste moeite heeft om contact te leggen met dit fraaie dier.

Tot vandaag. Hij wil het niet langer uitstellen om met de stier een praatje te maken. Tenminste als het beest hem dicht genoeg laat komen. De stier straalt zoveel kracht uit dat hij Leo toch wel een beetje afschrikt. Zelfs met de sterke omheining die de boer heeft laten plaatsen, is Leo er niet helemaal gerust in.

Maar Leo hoeft helemaal niet bang te zijn, want op het moment dat hij bij de afsluiting stopt, komt de stier kalm op hem afgelopen en stopt vlak bij de plaats waar Leo staat.



“Goede morgen mijnheer Leo, “spreekt de stier Leo aan. “Heb ik het verkeerd als ik u vraag waarom u zo dikwijls hier voorbijkomt. Dan eventjes halthoudt, om vervolgens direct weer verder te stappen. Ik heb al dikwijls gedacht dat, als die brave mijnheer eens wat langer blijft staan moet ik hem eens vragen waarom hij blijkbaar angst van mij heeft. Is dat niet zo mijnheer Leo, hebt u echt schrik van mij of verbeeld ik mij dat slechts? “

“Heu, nee, nee, mijnheer de stier, “haast Leo zich te zeggen, “ik ben helemaal niet bang van u. Integendeel, ik wil al zo lang eens een gesprekje met u hebben over bijvoorbeeld waarom u hier altijd zo alleen in deze weide staat. Ik zou denken, een mooie jonge stier zoals u, moet hier toch rondlopen met een ganse kudde koeien, waarmee hij samen lief en leed kan delen. Of heeft uw baas soms andere plannen met u. Wil hij misschien met u nu en dan op stap gaan om een mooie dame te bezoeken om samen een kindje te kopen. Ik weet eigenlijk niet wat ik ervan moet denken dat u hier al zolang alleen en eenzaam staat. “



*“Wel, mijnheer Leo, ik ben Antonio en ik ben helemaal niet eenzaam zoals u denkt
“antwoord de stier, “Ziet u beste mijnheer Leo, ik ben nog maar één jaar oud en ik ben volop bezig, met de nodige hulp natuurlijk, om mij voornamelijk fysiek te ontwikkelen en hiervoor heb ik van de baas een dagelijks programma opgelegd gekregen dat ik zeer precies afwerk. Soms doe ik zelfs meer dan wat mij opgedragen wordt. Ik ben daar zo mee bezig dat ik geen tijd heb om mij eenzaam te voelen. Integendeel zelfs, soms heb ik de indruk dat ik tijd te weinig heb.*

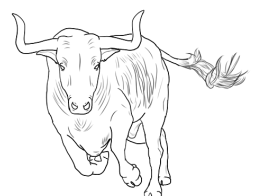
“Ja, Antonio, wat zal ik daarop zeggen. Zo is nog maar eens bewezen dat afgaan om wat men soms denkt, in vele gevallen helemaal niet waar is. Maar als ik vragen mag, wat doe je dan zo een hele dag en wat is er dan zo belangrijk dat je er blijkbaar zoveel inspanningen voor doet “vraagt Leo.

“Dagelijks moet ik een berg werk verzetten, maar ik ga toch proberen om u een overzicht te schetsen van mijn activiteiten die 's morgens heel vroeg om ongeveer 7 uur al starten, begint Antonio zijn verhaal. “Boeren zijn altijd vroeg uit de veren zoals u zult weten, mijnheer Leo, en dat is hier niet anders. Mijn baas wil met mij vanaf de tweede helft van dit jaar naar sportwedstrijden gaan, waar we dan tegen andere stieren meerdere, verschillende sportieve disciplines gaan doen. Deze wedstrijden kunnen bestaan uit verschillende loopafstanden, ver- en hoogspringen, gewichtheffen en ook koordtrekken. Mogelijk nog andere onderdelen die ik nu nog niet ken. En wat denkt u mijnheer Leo? Ja natuurlijk, daar moet ik hard voor trainen. Mijn baas heeft voor mij een volledig fitnessprogramma uitgeschreven en dat programma moet ik verplicht alle dagen opnieuw afwerken. Enkel op donderdag en zondag doe ik lichtere oefeningen, om de spieren soepel te houden. Mijn baas, of misschien moet ik zeggen mijn persoonlijke trainer, ziet er heel nauw op toe dat ik alle oefeningen gedisciplineerd afwerk. Hij droomt ervan om samen ooit internationaal te kunnen gaan. “



“Dat heb ik nog nooit van mijn leven gehoord, Antonio, “antwoord Leo heel verbaast. “Een stier die aan fitness doet. Daarom loop jij natuurlijk zo sierlijk en fier door de weide. Misschien is dat ook de reden dat ik toch wel een beetje bang voor jou was. Onterecht zoals ik nu weet. Jij straalt gewoon kracht uit. Ik heb zelf al dikwijls gedacht om ook naar de fitness te gaan, maar ik hou het maar op wandelen. Misschien moet ik het toch nog eens een keer overwegen. Natuurlijk Antonio, jij bent nog heel jong, terwijl bij mezelf de leeftijd toch al begint te wegen. Maar genoeg hierover, je wilde mij toch jouw dagprogramma vertellen! Ik ben heel benieuwd om dat te horen. “

“Zoals ik hiervoor al zei mijnheer Leo, begint mijn werkprogramma al om zeven uur 's morgens. De baas heeft een



grote loopband in de stal geïnstalleerd. Daar begint de dag mee. Elke morgen moet ik daar maar liefst tien kilometer op afmalen, eerder mag ik niet stoppen. Aansluitend moet ik dan de weide in waar ik nog een uurtje rondjes mag draaien tegen een tempo dat ik zelf kan bepalen. Dan wordt het tijd om over de gracht te springen die u daar ziet mijnheer Leo. Mijn baas heeft die gracht speciaal laten graven voor dit onderdeel. Dus een half uurtje mijn springconditie aanscherpen en dan mag ik eindelijk een uurtje vrij rondlopen of doen waar ik zin in heb.



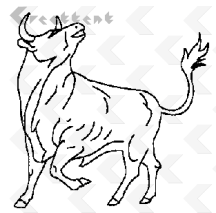
Vervolgens is het etenstijd en mag ik rusten tot ongeveer twee uur in de namiddag. Dan brengt mijn baas me terug naar de stal. Daar heeft hij een grote rubberen bal tegen een van de muren laten plaatsen en is het tijd voor duwoefeningen. Een vol uur laat hij, mijn baas, me zo hard ik kan tegen die bal duwen.

Steeds weer met een kleine aanloop en duwen, steeds opnieuw tot het zweet me in straaltjes van mijn rug loopt. En denk maar niet dat het oefenen dan voorbij is mijnheer Leo, want dan mag ik nog voor minstens een uurtje op de loopband. Gekkenwerk zeg ik soms, mijnheer Leo. Maar we zijn nu zowat drie maand bezig en het resultaat is er, nietwaar. En het is me blijkbaar al goed aan te zien, want zelfs u hebt het opgemerkt, nietwaar beste mijnheer. “

Nu gelooft Leo zijn oren niet meer. Hij is al heel wat gewend met dieren allerhand in de voorbije paar jaren, maar dit overtreft alles. Omdat hij echt waar niet goed weet wat zeggen, vraagt hij maar lukraak: “Zo Antonio, dat is me nogal wat. Ik geloof mijn oren niet. Wat jij me allemaal vertelt. Hoe kan je dit zo volhouden. Elke dag opnieuw. En wanneer denkt je baas dat je dan klaar zult zijn om aan de eerste wedstrijden deel te nemen? “

“Ach, mijnheer Leo, als ik heel eerlijk ben, interesseert heel dat wedstrijdgedoe me eigenlijk niet. Maar het trainen dat zal ik vast en zeker blijven doen. Want weet u mijnheer Leo: ‘ik heb een droom ‘. “De stier valt even stil met zijn verhaal en staart dromerig in de verte. “Echt mijnheer Leo, ik Antonio, ik heb een grote droom! “

“Laat me raden, “zegt Leo snel, “Jij wilt natuurlijk ooit wereldkampioen worden in een stierenveelkampwedstrijd met alle disciplines zoals je hierboven omschreven hebt. Dat zou natuurlijk fantastisch zijn voor jou en je baas, nietwaar Antonio. Ook voor al de moeite en inspanningen die jullie samen leveren. Een Belgische wereldkampioen stier, ongelooflijk toch! “



“Ja, natuurlijk zou dat geweldig zijn mijnheer Leo en waarschijnlijk ook de eerste keer in de geschiedenis van België, maar dat is niet mijn ultieme droom. Beste mijnheer Leo, ik Antonio wil emigreren naar Spanje om daar te kunnen deelnemen aan de meest bekende Spaanse sport, het stierenvechten. Ik wil vechten tegen de bekendste toreadors en matadors en ik wil ze allemaal overwinnen. “Zegt Antonio heel fier. Heel zijn wezen straalt kracht en sterkte uit. Leo kan hem alleen maar bewonderen.

Leo is ooit, zeer lang geleden, toen hij zijn jaarlijkse vakantie doorbracht in Salou in Spanje, naar een stierengevecht geweest in het nabijgelegen Tarragona. Hij herinnert zich nog dat hij dit een wrede bezigheid vond, terwijl de Spanjaarden rondom hem helemaal opgingen in de passie van de stierenvechter. Als dan de matador eindelijk de stier doodt en de oren van het dier als trofee meekrijgt gaan zijn supporters helemaal uit hun dak. Eén keer heeft Leo toen gedacht en dan nooit meer. Maar de dierenrechtenorganisaties hebben al veel bereikt in Spanje. Zo waren er in Barcelona eertijds drie arena's die sinds geruime tijd alle drie gesloten zijn. Maar in meerdere bekende Spaanse hoofdsteden worden er nog altijd stierengevechten georganiseerd. Misschien is Antonio zich niet helemaal bewust van het gevaar om zelf gedood te worden tijdens zo'n gevecht, want Leo herinnert zich dat de stier meestal het onderspit delft.



Maar als hij Antonio hierover aanspreekt zegt deze heel cool en kalm. "Dat is me allemaal bekend mijnheer Leo, maar daar ben ik absoluut niet bevreesd voor. Ik Antonio wil de grootste worden. Zoals iedereen zal ik moeten starten in kleinere strijdperken, maar vanaf ik wat meer bekendheid krijg wil ik optreden in de grotere steden zoals Madrid, Sevilla en Malaga. De mensen zullen in drommen naar deze arena's komen om mij te zien vechten. Ik zal iedere matador verslaan, zodat ze bang zullen worden om tegen mij te vechten. Op de aanplakbiljetten zal staan: 'Kom allemaal kijken naar Antonio, de onoverwinnelijke Belgische stier' En zo zal ik dan de geschiedenis ingaan mijnheer Leo



*Las Ventas
Salamanca- Madrid*



*La Malagueta
Malaga*



*Plaza de Toros
Sevilla*

Tegen zoveel begeestering heeft Leo geen verhaal. Deze stier heeft zijn toekomstige leven al compleet uitgestippeld. Hier zouden veel mensen een voorbeeld kunnen aan nemen. En dat voor iemand die nog zo jong is. Ongelooflijk toch. Natuurlijk gelooft Leo niet dat Antonio dit gerealiseerd krijgt. Zijn baas zal hem uiteindelijk wel in de richting sturen die hij zelf wil. Maar dromen staat toch voor iedereen vrij. Voor hem staat een gelukkige stier die misschien met zijn hoofd een beetje in de wolken leeft, maar doen we dat tenslotte niet allemaal, denkt Leo. Wat zou een mens zonder dromen zijn. De uitzonderingen die hun dromen



waarmaken zijn waarschijnlijk op een hand te tellen, maar de andere worden er zeker niet minder gelukkig van. Langzaam stapt Leo verder. Een hersenschim rijker. Maar hij is ervan overtuigd dat hij nog dikwijls aan het enthousiasme van Antonio zal terugdenken.

Einde



3. Leo en het trieste Ekstervrouwtje.

Het is vandaag weer een heel mooie dag. Als Leo om 7 uur vertrekt voor zijn dagelijkse reeks stappen schijnt het zonnetje al blijmoedig. Op de radio heeft hij ooit eens naar een programma geluisterd waarbij bewegen het onderwerp was. De omroepster van dienst liet zich toen door een gekende professor overtuigen dat, om echt gezond en in conditie te blijven, men tenminste tienduizend stappen per dag moest doen. Dan is hij toch wel een heel gezonde jongen, lacht Leo bij zichzelf, want tienduizend stappen is toch wel wat hij bijna dagelijks gemiddeld afwandelt. Al van bij het buitenkomen vanmorgen is Leo goed gezind. Hoe zou het anders kunnen bij zulk mooi weer. Hij overdenkt zijn avonturen van de laatste dagen en is heel blij dat hij dit allemaal beleven mag. Hij bedenkt dat hij een bevoordeeld man is omdat de vele dieren die hij 's morgens vroeg, zowat overal op zijn wandelingen tegenkomt soms helemaal geen schrik van hem blijken te hebben, integendeel. Vorige week nog zat er een sijsje te zingen, laag in een boom, en toen Leo voorbij wandelde zong het kleine vogeltje gewoon verder. Het leek wel of het Leo een heel goeie morgen toezong.



Leo is al voorbij de konijnenweide. Ge weet wel, zoals in een vorig verhaal vertelt, ziet Leo hier bijna alle dagen meerdere konijntjes lopen. Vandaag tot zijn grote verwondering is er echter geen enkel konijn te bespeuren. Maar dan herinnert Leo zich dat het vandaag de 1^{ste} september is en de scholen weer begonnen zijn. Dat zal wel de reden zijn. Mama konijn is natuurlijk haar kroost naar school gaan brengen en papa konijn is begrijpelijk en gewoontegetrouw gaan werken. Want dat is wat papa's altijd doen, nietwaar. Tenzij ze, zoals Leo, met pensioen zijn en alle dagen kunnen gaan wandelen of doen wat ze hun hele leven al graag hebben willen doen.



Even voorbij de konijnenweide draait Leo, een beetje tegen zijn gewoonte, het bos in. Vandaag kan hij dat rustig doen, want in tegenstelling tot vorige week toen het bijna alle dagen geregend heeft, zijn nu alle plassen opgedroogd en kan hij helemaal droog doorlopen. Maar plotseling vraagt een grote dode vogel zijn aandacht. Als hij dichterbij komt ziet Leo dat het een blauwe ekster is. Het zwart witte verenkleed van de dode vogel glanst nog, wat Leo doet vermoeden dat het dier



nog niet lang dood is. Zonde toch, zo'n mooie vogel. Wat zou er gebeurd zijn, vraagt Leo zich af. Opeens hoort hij een luid gillend geluid en een paar tientallen meters verder ziet Leo een andere ekster die koortsachtig rondspringt en tijdens dit bewegen krijssende geluiden uitstoot. Als Leo dichterbij komt, gaat de vogel gewoon voort met springen en gillen, zonder op Leo te letten. Maar dan ziet de vogel Leo. "Mijnheer Leo, lieve mijnheer Leo, "krijst de vogel onbeheerst, "misschien kan jij me helpen?"

Leo schrikt wel een beetje, maar niet meer zoals die eerste keer dat er een dier tegen hem sprak. Blijkbaar kennen de vele dieren in heel deze omgeving hem allemaal, omdat hij al meerdere jaren, en meestal langs dezelfde wegen, hier rondloopt. Hij zet zich neer op een omgevallen boom en onmiddellijk komt de ekster naast hem op de boomstam gesprongen. Leo merkt op, nu de vogel zo dicht bij hem gekomen is, dat het dier helemaal overstuur is en tranen in de ogen heeft. "Mijnheer Leo, "snikt de ekster, "misschien hebt ge het al gezien, maar mijn echtgenoot mijnheer Jean is zoeven dood uit die boom daar gevallen. Meer dan waarschijnlijk heeft zijn hart het begeven na alle miserie die we de laatste weken gekend hebben. "

"Ho mevrouw, "antwoord Leo, "ik begrijp wel dat u heel verdrietig bent, maar vertel eens eerst even vanaf het begin wat er allemaal gebeurd is. "

"Wel, mijnheer Leo, "zegt de ekster nog steeds na hikkend, "ik ben madame Hélène en Mijnheer Jean is, heu... was mijn echtgenoot. Samen wonen wij in die grote boom daar. Helemaal boven in die grote vertakking hebben wij in de voorbije weken een groot nieuw nest gebouwd. Ik zeg wij, maar eigenlijk heeft mijn man Jean het meeste en zwaarste werk gedaan en dat is hem waarschijnlijk nu te veel geworden, met alle gevolgen van dien. "

"En waarom heeft mijnheer Jean dan wel zo hard moeten werken, mevrouw, "vraagt Leo, "excuseer dat ik het zeg, maar zo jong lijken jullie me nu toch niet meer om nog echt hard te moeten werken."



"Nou, mijnheer Leo, "antwoord het ekstervrouw, "dat is een heel verhaal. En ik denk niet dat ik u dat nu zo maar eventjes snel kan vertellen. Want, ziet u, ik heb mijn kinderen al laten verwittigen over wat er vanmorgen gebeurt en als ik goed geïnformeerd ben zullen die hier zo dadelijk wel aankomen."

"Wel, mevrouw, "reageert Leo, "dan zal ik jullie maar laten zodat jullie samen kunnen zorgen dat jouw geliefde echtgenoot en vader alles nog krijgt wat hij zeker verdient. Als u het goed vindt, kom ik morgen heel vroeg naar deze plaats terug en dan kunt u mij alles vertellen wat er allemaal gebeurd is. Vindt u dat goed?"

“Dat zou ik heel fijn vinden, mijnheer Leo, “snikt Madame Hélène nog een beetje na, “dat zou ik heel fijn vinden.”

Leo staat recht en loopt verder het bos in. Terwijl hij zich verwijdt ziet hij een aantal vogels komen aanvliegen. Allemaal eksters als hij goed ziet. De hele familie zal nu wel snel samenzijn om hun gezamenlijk verdriet om de verloren echtgenoot en vader te delen.

De volgende dag is Leo vroeger uit de veren dan andere dagen. Het weer is een beetje omgeslagen en hoewel het niet regent, hangen er veel dreigende wolken in de lucht. Maar Leo is al met zijn gedachten bij het droevige ekstervrouwtje. Hij is natuurlijk ook heel nieuwsgierig om haar verhaal te horen wat er gisteren gebeurd is. In plaats van zijn dagdagelijkse wandeltocht te maken, stapt hij nu direct naar de plaats waar hij gisteren het vrouwtje getroffen heeft en die eigenlijk niet zo ver verwijderd is van waar hij woont. In vogelvlucht misschien maximaal een kilometer. Het duurt dan ook niet lang voor hij ter plaatse is. Gelukkig is het wolkendek al een beetje opengetrokken en hier en daar komt er zelfs al een beetje blauwe lucht kijken. Leo zet zich op dezelfde boomstam en hij zit nog maar enkele minuten of daar komt het ekstervrouwtje al aangevlogen. Het lijkt of ze op hem heeft zitten wachten, hoog in de boom waar ze nu helemaal alleen woont. Als Leo naar de plek kijkt waar gisteren mijnheer Jean gevallen was, ziet hij niks meer. Waarschijnlijk heeft de familie ervoor gezorgd dat de dode vogel naar betere oorden gebracht werd.



“Goede morgen mijnheer Leo, ik ben heel blij dat u mij niet vergeten bent,” groet het ekstervrouwtje.

Goede morgen, madame Hélène,” antwoord Leo, “ik hoop dat u toch een beetje een rustige nacht gehad hebt, na wat er gisteren allemaal gebeurd is.”

“Veel geslapen heb ik niet, maar samen met mijn kindjes hebben wij gisteren voor Jean gezorgd en binnen enkele dagen kunnen wij nu samen met al onze vrienden voorgoed van hem afscheid nemen.” snikt madame Hélène. “t Zal zeker een mooi en onvergetelijk vaarwel zijn.”

“Daar kan ik alleen maar blij om zijn,” antwoord Leo. Om het dametje een beetje van haar verdriet af te leiden gaat hij direct verder. “U zei gisteren dat u mij wilde vertellen wat er de dagen voor mijnheer Jean zijn hartaanval kreeg, allemaal gebeurd is.”

“Als u dan toch naar mijn verhaal wilt luisteren, lieve mijnheer Leo, dan zou ik graag bij het begin beginnen. Ik zou u heel graag vertellen hoe ik en mijn

echtgenoot elkaar hebben leren kennen en hoe het allemaal gegroeid is. Het zou mij helemaal opluchten dit aan iemand te kunnen vertellen die echt naar mij luistert. Zo iets aan mijn kindjes vertellen zou niet hetzelfde zijn, omdat zij hiervoor nog veel te jong zijn om te kunnen begrijpen wat er tussen twee wederhelften kan groeien. Misschien moet ik eraan toevoegen dat wij eksters monogame vogels zijn, wat wil zeggen dat wij levenslang bij elkaar blijven. U begrijpt dat wat er nu gebeurd is voor mij een echt drama betekend. Net zoals mensen vormen wij na het uitvliegen van onze kinderen nog een hele tijd een gezin, tot ook zij met een levenspartner aan hun eigen leven beginnen. Pas dan verlaten zij ons. Omdat ook mensen hechte gezinnen vormen, doet het mij enorm plezier mijn verhaal aan een lieve mens, want dat bent u toch mijnheer Leo, te mogen en kunnen vertellen.”

“Madame Hélène,” reageert Leo, “ik voel mij heel vereert dat u mij uw levensverhaal wilt vertellen. Ik sta helemaal te uwer beschikking en al zeker omdat het vertellen ervan uw verdriet toch een klein beetje zal kunnen verzachten.”

“Toen ik nog een jong meisje was, “begint madame Hélène haar verhaal, “had ik ergens buiten het dorp een groot domein gevonden. En achter in de uitgestrekte tuin van dit domein stond er een glazen huisje. Als jongster weet je soms niet wat doen en tijdens een van mijn doelloze rondvluchten, op een mooie zonnige dag, zag



ik in de verte een schittering van kleuren. Het leek wel of er een regenboog op aarde gevallen was. Toen ik dichterbij kwam zag ik dan dat fraaie glazen huisje. Naast het huisje stond een ronde tafel met enkele houten stoelen. Ik ben dan op een van die stoelen gaan zitten, mijn mond open van bewondering voor dit prachtige ding. Helemaal van glas. Gedurende heel die zomer, ben ik bijna dagelijks daar geweest. Het leek of ik er niet genoeg van kreeg. Een keer stond de deur open en ben ik even voorzichtig binnengewipt. Gelukkig was er niemand en toen ik rondkeek zag ik allemaal verse, jonge groenten. Maar bij het eerste geluid dat ik hoorde, ben ik gauw weer naar buiten gelopen en zo snel ik kon terug naar mijn woonbuurt gevlogen.”

Hier stopt madame Hélène even en kijkt peinzend in de verte. Waarschijnlijk is ze met haar gedachten terug in het verre verleden. Ook Leo zegt even niets en er valt een volledige stilte met uitzondering van het gezang van enkele kleinere vogels in de bomen.

Maar dan gaat Madame Hélène verder met haar verhaal. “Sinds die ene keer ben ik regelmatig teruggekeerd,” zegt ze, “maar, en nu komt het. Op een dag leek het wel of ik er die bepaalde dag zeker moest heen gaan, het voelde alsof ik er naartoe getrokken werd, als bij een magneet.. Toen ik eraan kwam zat er een van mijn

soortgenoten, ook vol bewondering zo leek het mij, naar mijn huisje te kijken. Ik streek neer op de stoel naast hem. Ik bekeek hem van opzij en plots begon mijn hart te bonzen. Het was een jonge kerel, zo ongeveer van mijn leeftijd met een prachtig zwart wit verenkleed dat glansde in de zon. De jongeman bekeek mij en op datzelfde moment sloeg de vonk over, ook bij hem. Dit was wat men noemt het chemische aspect van liefde wanneer twee seksen elkaar ontmoeten. Wij waren voor elkaar gemaakt. Voor mij, en ik denk ook voor hem, was dit liefde op het eerste gezicht. ”

Reeds enkele dagen later waren we samen een mooi nest aan 't bouwen in de boom waarop wij nu allebei zitten. De hele omgeving was prachtig voor ons, twee verliefde eksters, om dagelijks van het leven te genieten. Hier in dit mooie bos leven immers insecten bij de vleet, af en toe een lekker stukje vlees is er altijd wel te vinden en in de winter zijn er hier voertafels alom waarop lekkere zaden te vinden zijn die veel van onze menselijke burens voor ons dagelijks opdienen. Kortom wij leefden echt in het luilekkerland, genoten van elkaar. En dan heel vroeg in het jaar na onze kennismaking zijn we samen begonnen aan de verdere uitbouw van ons nest want wij wilden natuurlijk heel snel kindjes verwelkomen. Ons eerste legsel bestond uit zes eieren. Mooi groenblauw van kleur, met spikkels en vlekken van violet, olijf en grijsbruin. Urenlang heb ik samen met mijnheer Jean onze eerste eitjes bewonderd. We kregen er maar niet genoeg van. Maar na ongeveer 18 dagen was de pret voorbij. Vijf kleine, kale, blinde, gans hulpeloze wezentjes wriemelden onder mij om warm te blijven. Voor mijnheer Jean begon het niet eindigende dagelijks werk: eten zoeken en brengen, en dat opnieuw, altijd opnieuw, zonder stoppen. Drie, vier weken aan een stuk. De eerste week moest mijnheer Jean de klus helemaal alleen klaren, voor ik zelf het nest kon verlaten om hem te helpen bij zijn dagelijkse zoektocht naar eten voor onze jonkies. Ongeveer drie weken later vloog onze eerste peuter het nest uit en enkele dagen later waren ze allemaal zelfstandig. Een geweldig moment was dat, mijnheer Leo. Al die voorbije weken heb je dan samen voor die kleintjes gezorgd en dan opeens, weg zijn ze. Maar gelukkig bleven ze nog meerdere maanden bij ons en vormden we heel die tijd een hechte familie.



Maar tegen de tijd dat we dan weer alleen waren was de zomer voorbij en begonnen de dagen alweer te korten. Naast onze boom stond een tweede die qua vorm bijna gelijk was aan de onze. Mijnheer Jean kwam toen op het idee om een tweede nest te bouwen, noem het maar een tweede verblijf, voor het geval er iets zou gebeuren met onze huidige woning. Jean was al altijd een vooruitziende man. Zogezegd was natuurlijk zo gedaan en enkele maanden later was ons tweede onderkomen klaar. Nogal een luxe hé, mijnheer Leo, maar we hadden er dan ook heel hard voor gewerkt. En zo gingen de jaren voorbij. Elk jaar opnieuw zorgden wij samen voor de nodige



nakomelingen om onze soort in stand te kunnen houden. Al die jaren hebben wij samen zo goed als mogelijk voor onze jongen gezorgd en geprobeerd hun alles te geven wat ze zich konden wensen. Zoals bij iedereen waren er goede maar ook minder goede jaren maar we hebben ons er altijd goed doorgeslagen. We hebben onze kinderen geleerd wat het betekent sociaal te zijn, hoe ze moesten omgaan met hun burens en andere vogels die er niet hetzelfde uitzagen als zijzelf. Natuurlijk was er al wel eens ruzie over een lekker hapje dat gevonden werd en dat dan gedeeld moest worden. Maar altijd heeft Mijnheer Jean, en natuurlijk ook ikzelf, ervoor gezorgd dat er onderling gedeeld werd door hen erop te wijzen welk goed innerlijk gevoel er ontstaat om dingen samen te delen. “

Het gesprek valt weer even stil. Madame Hélène lijkt diep in gedachten verzonken en Leo wil haar niet storen. Maar al na enkele minuten vervolgt ze reeds haar verhaal: “Eigenlijk, mijnheer Leo, hadden we beslist dat het dit jaar ons laatste nest jongen geweest was. Vanaf nu zouden we, zoals jullie het zo mooi uitdrukken, op rust gaan. Gedaan met kinderen grootbrengen. Nog zo lang als ons toegelaten werd van elkaar genieten en dingen doen waarvoor er de voorbije jaren geen tijd was geweest. We hadden al gepland om tijdens een laatste mooie na zomerdag ‘ons’ glazen huisje nog eens te bezoeken waar we elkaar hadden leren kennen. Je weet wel, mijnheer Leo, de pure nostalgie nog eens laten overheersen, de reminiscenties aan wat geweest was nog eens opnieuw beleven. Maar het heeft niet mogen zijn. Vorige week met die grote storm werd de boom waarin we zo al zovele jaren wonen, getroffen door een blikseminslag, waardoor hij in zijn volle lengte geveld werd. “

Weer moet madame Hélène even stoppen als de emoties haar te zwaar worden, maar ze herpakt zich snel en vervolgt: “Gelukkig voor ons sloeg de bliksem beneden in, waardoor de boom wel omviel maar wij onszelf konden redden door zo hoog als we konden weg te vliegen, maar door de harde wind en de zware regenval zijn we helemaal afgedreven maar gelukkig alle twee ergens in een weide neergekomen. Mijnheer Jean eigenlijk nog redelijk dicht bij onze woonplaats, maar ikzelf een heel stuk verder weg. Wij hebben moeten wachten tot het ochtendgloren voordat we elkaar met hard roepen hebben teruggevonden, helemaal verkleumd en nat tot op het bot. Vertwijfeld zijn we teruggevlogen naar onze woonplaats, enfin ex woonplaats zal ik maar zeggen, want ons mooie, prachtige nest lag gans verspreid over de grond. Niks schoot ervan over. Kunt ge u voorstellen mijnheer Leo, hoe we ons voelden? Maar mijn lieve Jean ging niet bij de pakken zitten, om het zo maar eens uit te drukken. Nadat wij ons een beetje gedroogd hadden in het opkomende zonnetje, is mijn echtgenoot direct begonnen met het inspecteren van onze tweede woonst waar we af en toe verbleven op momenten dat onze bestaande verblijfplaats aan een opfrissing toe was. Vorig jaar nog hadden we dat tweede onderkomen tijdelijk verhuurd aan een paar zwarte kraaien. We wisten dat zij er helemaal geen zorg voor gedragen hadden maar na de voorbije



storm was dat van geen enkele tel meer. Ook onze tweede woonst was voor een groot gedeelte vernield. We waren ten einde raad. Waar zouden we nu de eerstvolgende dagen moeten wonen en slapen? Maar,” vertelt madame Hélène trots, “dat was buiten mijnheer Jean gerekend. Zonder enige aarzeling is hij direct begonnen met de herstellingen. Die eerste dag heeft hij heel hard gewerkt, zonder stoppen, zonder zich enige rust te gunnen. En ’s avonds, geloof het of niet mijnheer Leo, was de voorlopige herstelling zo ver klaar dat wij er reeds de nacht konden doorbrengen. De dagen die erop volgden heeft mijn Jean ononderbroken verder gewerkt om ons nest terug in zijn oorspronkelijke staat te brengen en dat is hem nog gelukt ook. Natuurlijk heb ik hem geholpen, maar ik ben zelf ook niet meer van de jongsten en de laatste maanden had ik wat last van duizelingen, zodat het door mij gepresteerde werk te verwaarlozen was. En eergisteren dan, late namiddag, was de klus geklaard. De nieuwe woning was volledig instap klaar, veel mooier nog dan ze ooit tevoren geweest was. Samen hebben we er dan ook de avond doorgebracht, genietend van de invallende duisternis en de prachtige sterrenhemel van een late allerbeste septemberdag.”

Hier stopt madame Hélène met haar verhaal. Haar ogen vullen zich weer met tranen en ze heeft zichtbaar moeite om zich sterk te houden. Leo weet zich echt geen houding te geven en weet evenmin hoe hij de nieuwe weduwe, want dat is madame Hélène nu toch geworden, moet troosten. Een situatie als deze heeft hij nog nooit meegemaakt. Stamelend en hakkelend probeert hij toch te zeggen: “Ik heb zo met u te doen, madame Hélène, dat moet voor jullie twee toch een heel akelige ervaring geweest zijn. Maar, heu... als het nest dan weer compleet in orde was, het grootste werk toch gedaan, dan kon mijnheer Jean toch rustig genieten van zijn vernieuwde huis. “

Madame Hélène is nu echt ontroostbaar, ze huilt weer met lange uithalen en Leo is finaal de kluts kwijt. Hij weet niet wat zeggen, hij weet niet wat hij moet doen, hij weet even totaal niks meer. Eigenlijk wil hij liefst zo ver mogelijk hier vandaan zijn, maar hij weet natuurlijk ook dat hij zich dat niet veroorloven kan. Hij moet nu sterk blijven om madame Hélène te steunen en ervoor te zorgen dat alleen al zijn aanwezigheid voor haar een vertroosting is. Na een paar minuten is Madame Hélène blijkbaar uitgehuild. Ze snikt nog wat na en zegt: “Bedankt mijnheer Leo, dat u hier bij mij blijft. U weet echt niet wat dat voor mij betekent.” Leo knikt alleen maar en is al heel blij dat madame Hélène gestopt is met wenen. Maar natuurlijk wil hij heel graag weten wat er nu eigenlijk die nacht met mijnheer Jean gebeurd is. Hoe is die brave en trouwe echtgenoot gestorven? Maar Leo zwijgt, hij durft niks te zeggen, bang dat madame Hélène weer een nieuwe huilbui zal krijgen. Maar dan zegt de dame die zichzelf duidelijk weer helemaal in de hand heeft: “Ja, lieve vriend, je wilt natuurlijk weten wat er uiteindelijk met mijn echtgenoot gebeurd is, wat ik heel begrijpelijk vind. Als ik u nu vertel dat ik dat zelf volstrekt niet weet, komt dat waarschijnlijk niet geloofwaardig over. Maar zo is het toch. Het zal tegen het ochtendgloren geweest zijn toen Jean plots zei dat hij zich niet zo goed voelde en even buiten een luchtje ging scheppen. En ineens was hij verdwenen, als

in rook opgegaan. Ik was me helemaal niet bewust van wat er kon gebeurd zijn en heb van alles verondersteld, het slechtste het eerst. Van zodra het een beetje licht werd, ben ik hem dan gaan zoeken overal in de nabije omgeving, tot ik hem dan uiteindelijk onderaan de boom waar we wonen dood heb terug gevonden. U zult begrijpen mijnheer Leo, wat er toen allemaal door mij heenging. Mijn man en toeverlaat dood! Zomaar ineens uit het leven gerukt. Geloven kon of wilde ik het niet die eerste momenten. Toen ik u dan ineens voor me zag staan, gaf me dat een beetje vertroosting en sterkte. Ik was heel blij dat ik met mijn eerste verdriet zo maar bij u terecht kon. Als ik nu op de laatste dagen van mijnheer Jean's leven terugblik, ben ik zeker dat dit de oorzaak is van zijn ongeval. Mijn man kon dat harde werken eigenlijk echt niet meer aan mijnheer Leo en ik veronderstel dan ook, zoals ik bij het begin van mijn verheel reeds zei, dat een hartaanval hem fataal geworden is van al dat harde labeur. “



“En wat gaat u nu doen, madame Hélène? “Vraagt Leo, “blijft u nu gans alleen in dat grote nest wonen? ““Ik denk het niet, “antwoord madame Hélène, “ ik denk het niet. Ik ga het allemaal eerst verwerken en binnen een paar weken wil ik dan een besluit nemen. Het meest waarschijnlijke is dat ik naar ergens ver weg vertrek, want wanneer ik hier in de omgeving blijf zijn er veel te veel herinneringen. Alles, maar dan ook alles hier laat me steeds weer aan mijn lieve Jean denken. Vergeten zal ik hem natuurlijk nooit en het zal beslist heel lang duren voor ik mijn verdriet een plaatsje heb kunnen geven. Voor mij zal Jean nooit echt dood zijn, want hij zal altijd voortleven in het diepste van mijn hart. “

“Het is toch niet te geloven,” reageert Leo, “ Een ongeluk komt toch nooit alleen.. Eerst worden jullie geconfronteerd met dat zware onweer en die lelijke bliksem die alles wat jullie bezaten heeft vernield. Het is echt onwaarschijnlijk dat wij nu samen op de door die bliksemschicht gevelde boom zitten waarin jullie zovele gelukkige jaren samen hebben doorgebracht. “

“Mijnheer Leo,” zegt madame Hélène nog een beetje nasnikkend, “ik ga nu terug naar mijn familie, mar eerst wil ik u nog hartelijk danken voor de troost die u mij gegeven hebt in deze voor mij zo moeilijke tijd. U hebt mijn pijn verzacht met luisteren en me bemoedigend toe te spreken. Ik weet dat u hier regelmatig voorbijkomt en het zal mij steeds veel plezier doen u terug te zien. “

Het wordt een emotioneel afscheid en als Leo eindelijk weggaat, heeft ook hij tranen in de ogen.

In de weken die voorbijgingen is Leo nog regelmatig de plaats waar dit alles gebeurde voorbij gewandeld, maar madame Hélène heeft hij nooit meer gezien. Waarschijnlijk hebben haar kinderen hun moeder overtuigd met hen mee te gaan. Leo kan alleen maar hopen dat madame Hélène snel nog



iemand tegenkomt waarmee zij nog een paar gelukkige jaren kan doorbrengen. Want denkt Leo bij zichzelf, een mens is niet gemaakt om alleen te blijven, dus voor vogels of andere schepselen zal dezelfde regel wel van toepassing zijn. Om te eindigen nog zeggen dat Leo een paar maanden later een nieuw koppel eksters in het door mijnheer Jean herstelde nest zag zitten. En zo was de cirkel opnieuw gesloten. Nieuw eksterleven is weer op komst.

Einde

Twee eksters uit den Vlaamse Belgique, In de Antwerpse Zoo heel chique

Ons heel leven saam, Wij zijn monogaam

Dat is de allermooiste aanblik.

4. Leo en de zwarte zwurfkat.

Bijna alle dagen, meestal als hij de laatste paar honderd meter aflegt voor hij terug thuiskomt, komt Leo een zwarte zwurfkat tegen die telkens heel vriendelijk even langs zijn benen komt wrijven. De kat is bijna volledig zwart met een klein wit vlekje vooraan op de borst. Maar wat Leo vooral fascineert is het feit dat deze poes maar een halve staart heeft. Blijkbaar heeft deze kat een ongelukje gekend of misschien is ze wel zo geboren.



Zoals uit vorige verhalen geweten is Leo een heel nieuwsgierige vent. Hij is er dan ook erg op gebrand om zijn nieuwsgierigheid te bevredigen en dat kan natuurlijk maar op één manier. Hij zal het de kat zelf moeten vragen bij de eerste gelegenheid die zich hiervoor zal aandienen. Leo weet dat deze poes van nature uit zeer vriendelijk is, maar meestal laten katten merken dat ze tevreden zijn door hun staart rechtop in de lucht te steken met een ontspannen krul aan de punt en dat is bij deze zwurfkat helemaal niet meer mogelijk.

Leo heeft thuis ook een zwarte poes met hier en daar eveneens een paar witte vlekken. Een aantal jaren terug heeft hij deze poes uit een dierenasiel gehaald. Zijn keuze voor een zwarte poes was gebaseerd op het feit dat zwarte poezen meestal zeer trouwe dieren zijn die zich innig hechten aan hun baasje. Maar de eerste jaren was het toch een heel bange poes die duidelijk een verleden had en veel slechte ervaringen met mensen moest gekend hebben. Maar naargelang de poes langer bij Leo was is ze langzaam meer vertrouwen met hem gaan opbouwen en momenteel kan Leo zich geen liever en aanhankelijker dier voorstellen. Leo bedenkt dat zijn poes veel vergelijkingen heeft met de zwarte zwurfkat en dan bedoelt hij niet alleen de kleur. Ooit is zijn poes waarschijnlijk ook een zwurfkat geweest die echter het geluk heeft dat ze bij Leo terecht gekomen is waar ze momenteel een



luilekker leventje mag leiden. Leo vraagt zich af of de zwarte zwurfkat een roepnaam heeft. Zelf heeft hij zijn poes 'Black Molly' genoemd. Vele poezen hebben als roepnaam Molly, maar Leo, als oud aquarium liefhebber, heeft ooit vissen gehad die Black Molly's noemden. Een beetje nostalgie is nooit ver weg. Ook is deze naam een referentie als hij naar de dierenarts moet met de poes. Bij het maken van een afspraak kan de dieren dokter direct refereren naar de juiste poes wat met gewoon Molly niet zo evident zou zijn.

Als Leo weer eens terugkeert van een van zijn ochtendwandelingen ziet hij onverwacht de zwarte zwurfkat in 't midden van de weg liggen alle vier haar pootjes uitgestrekt in de lucht. Leo weet dat wanneer katten dit doen ze zich heel goed in hun vel voelen. Als de poes dan plots opstaat en tegen Leo's been komt

schuren, weet Leo dat dit de gelegenheid is waar hij al zo lang op wacht. Vandaag zal en moet hij weten waarom deze zwervkat geen normale staart heeft zoals andere katten.

“Heu, heu, dag mevrouw poes, “probeert Leo het gesprek te starten.” Maar de kat blijft maar tegen Leo’s benen schuren en antwoord niet. “Dag mevrouw poes,” probeert Leo nog eens, “hoe gaat het met u? Het lijkt wel of u vandaag heel goed gezind bent.”

“Natuurlijk, mijnheer Leo, reageert de poes plots, “Natuurlijk ben ik goed gezind. Hoe zou u zich voelen als u juist een lekker ontbijt hebt gekregen? “

“Ja, “antwoordt Leo, “vanzelfsprekend zou ik me ook goed voelen, uiteraard. Maar als ik vragen mag mevrouw poes, hoe heet u eigenlijk en waar hebt u dan zo’n lekker ontbijt gevonden? “

“Om op uw eerste vraag te antwoorden, mijnheer Leo, mijn naam is Pitchou en wat dat ontbijt betreft. Daar, in dat huis daar, woont mijn favoriete dame en deze sympathieke dame geeft mij en mijn twee vrienden alle dagen een heel lekker ontbijt, compleet met melk of water naar keuze.”



“Zo, zo, “antwoordt Leo onmiddellijk, “ ik wist helemaal niet dat hier zo’n goede mensen waren. Gelukkig maar voor jullie dat die nog in het echte leven voorkomen. En wie zijn uw vrienden en ben ik verondersteld die te kennen? “



“Of u ze kent, dat weet ik natuurlijk niet hé mijnheer Leo, maar mijn ene vriend is Tommy, een rosse kater en ook een echte zwervkat zoals ik. Mijn tweede vriend Elvis is eveneens zwart, maar nog niet helemaal aangepast aan het straatleven. U moet weten, mijnheer Leo, dat Elvis nog maar twee maanden bij ons is, omdat zijn baasjes hem gewoon buiten hebben gezet

toen ze alle twee onverwacht naar een home zijn gebracht en niet meer voor hem konden zorgen. Er was helemaal geen opvang voor Elvis en toen hebben ze hem maar gewoon op straat gezet. U moet weten mijnheer Leo dat, waar we ons nu bevinden, er zich bijna uitsluitend serviceflats bevinden waar veel oudere mensen wonen? En de meeste oudere mensen houden bijna allen, zonder veel uitzonderingen, van beesten en daar profiteren wij natuurlijk graag van om



hier en daar wat verwend te worden met lekkere dingen.”

Leo kan de stortvloed van woorden van de zwarte zwerfkat amper stoppen. Ze ratelt maar verder en voor Leo het goed beseft en iets kan vragen over haar staart is de kat alweer een volgend avontuur aan 't vertellen.

“Er loopt ook nog een vierde poes rond, “klept Pitchou voort. “Zo is er een jonge mevrouw die alle dagen haar twee hondjes uitlaat en haar kat, ook weer een zwarte maar dan met witte pootjes en witte vlekken op haar lijf, wandelt gewoon met hen mee. Dat is natuurlijk een echte uitzondering hé mijnheer Leo, want u kent waarschijnlijk toch wel het gezegde ‘zich gedragen als kat en hond ‘en dat is helemaal waar. Want hier worden heel veel honden uitgelaten, mijnheer Leo, en gelukkig voor ons enkel aan de leiband, maar soms ontsnapt er al wel eens een en dan moeten wij echt spurten voor ons leven. Deze laatste poes komt al wel eens met ons spelen, maar verder woont ze gewoon thuis bij haar vrouwtje.”

“Maar,” probeert Leo ertussen te komen, “het is 's nachts nu toch al koud, waar slapen jullie dan, en hoe houden jullie zich warm? “

“Als het koud wordt is het vinden van een slaappleats voor de nacht helemaal niet zo moeilijk als u misschien denkt, mijnheer Leo, “beantwoord Pitchou de vraag.” “Hier in de buurt zijn er verschillende garages die 's nachts openblijven. Zelf vind ik dat van de betrokken bewoners, met het huidige onveiligheidsgevoel en de vele inbraken, een beetje naïef. Het is zo'n beetje,” gaat Pitchou lachend verder, “zoals de kat bij de melk zetten. Ook in de vele tuinhuisjes achter in grote tuinen, raken we soms heel makkelijk binnen. Maar...het is natuurlijk voor ons altijd oppassen. Want zo is Tommy, mijn vriend de rosse kater, eens een gans weekend opgesloten geweest in zo'n garage. Waarschijnlijk waren de bewoners voor een lang weekend vertrokken en hadden zij de garage gesloten voor Tommy buiten was geraakt. Toen wij hem daarna terugzagen was hij helemaal overstuur en het heeft weken geduurd voor hij weer in een garage durfde te overnachten en zelfs dan slaapt hij altijd heel onrustig en schrikt hij op bij het minste geluidje. Ja, mijnheer Leo, zo ziet u maar, ook wij zwerfkatten hebben onze probleempjes hé, “lacht Pitchou.

Maar Leo wordt nu toch echt ongeduldig. Hij wil absoluut weten waarom deze kat maar een halve staart heeft. Misschien is ze wel zo geboren? Leo besluit, om het zo maar eens uit te drukken, de stier bij de horens te pakken. Op het onbeleeft af flapt hij er plotseling uit: “Het is misschien wel een ongewone vraag en waarschijnlijk ook een beetje persoonlijk, maar hoe komt het dat u, in vergelijking met uw vrienden, maar een halve staart heeft? “

Pitchou wordt even stil, haar klaterend gebabbel stopt even. Het lijkt wel of ze Leo verdrietig aankijkt. Maar dan zegt ze toch: “Dat, mijnheer Leo, is een heel moeilijke vraag en telkens ik moet vertellen hoe dit is kunnen gebeuren, word ik droevig en voel ik



me ongelukkig. Maar omdat u zo aandringt, wil ik u graag vertellen hoe ik mijn staartje voor de helft verloren heb. “En dan start Pitchou het verhaal dat voor een deel haar verdere leven bepaalde. Ze vertelt: “Ooit was ik eens ergens binnengelopen zonder dat de mevrouw die daar woonde het gezien had. Maar toen ze me plotseling opmerkte begon ze te gillen en te roepen. Zo van: “Ielijke kat, buiten! Buiten gij. “. Ze heeft zelfs met een bezem achter me aangezetten. Echt om een kattentrauma te krijgen. Ik rende van de ene kamer naar de andere tot ik opeens in de woonkamer een raam zag dat een tiental centimeter omhooggeschoven stond. Haastig begon ik me erdoor te wringen, maar dat hysterisch mens was sneller dan ik dacht. Ik was er bijna door toen ze met een harde klap het raam dichtklapte. En wat denk je, mijnheer Leo, ja natuurlijk mijn staart zat er nog net tussen. Ik gilte en riep van de pijn. Gelukkig heeft dat abnormale mens het raam toch nog eventjes met een spleetje geopend waardoor ik loskwam en miauwend en luidkeels jankend van de zeer, heel hard ben weggelopen. “

Leo aanhoort dit verhaal met open mond. Wat dieren betreft heeft Leo een heel klein hartje. Zo zal hij bijvoorbeeld een spin die hij in huis aantreft nooit doodmaken, maar Leo vangt ze gewoon in een drinkglas, waar hij een stukje papier onderschuift, om ze daarna voorzichtig buiten te zetten. Hij is dan ook helemaal ontdaan over het verhaal van Pitchou en stelt haar onmiddellijk de vanzelfsprekende vraag: “En Pitchou, hoe is het dan verder gegaan, wat heb je dan gedaan, waar ben je dan hulp kunnen gaan zoeken? “

“Wel mijnheer Leo, nadat de pijn eventjes weggetrokken was, ben ik direct naar het huis gelopen van die lieve dame, die ons alle dagen van het nodige eten voorziet. Zij heeft mij onmiddellijk opgevangen en is met mij naar een dierenarts gereden hier in de buurt. Gelukkig was de mevrouw dokter thuis. Na onderzoek bleek dat mijn staartje gebroken was en enkele wervels totaal verbrijzeld werden. Gevolg: mijn



staart moest gedeeltelijk geamputeerd worden. De arts heeft mij toen stante pede geopereerd en toen ik terug wakker werd had ik nog maar een halve staart zoals u dus goed gezien hebt mijnheer Leo. Ik ben enkele dagen in de dierenkliniek moeten blijven waar ze me erg goed verzorgd en vertroeteld hebben. Daarna is de lieve dame mij komen ophalen en heb ik nog enkele dagen bij haar

mogen herstellen tot mijn staartje helemaal genezen was. Maar omdat ik dag na dag zenuwachtiger werd en maar steeds terug naar buiten wilde, ben ik na ongeveer een tiental dagen weer terug de straat opgerend, terug naar mijn vrienden en mijn vrije leven. Ik ben natuurlijk heel dankbaar voor wat die lieve dame voor mij gedaan heeft, maar ik ben een echte zwervkat, mijnheer Leo, en zeker niet gemaakt om hele dagen binnen te zitten en zo mijn verder leven te slijten.”

“Zo mijnheer Leo, “sluit Pitchou haar verhaal af, “nu weet u ook hoe het komt dat ik maar een halve staart heb. Ik wou hier alleen nog aan toe voegen, dat ik nooit meer ben binnengegaan bij de domme mevrouw die verantwoordelijk is voor deze hele gebeurtenis.”

Leo is eigenlijk stil geworden bij het aanhoren van Pitchou’s verhaal. Wie doet nu zoiets. Akkoord Pitchou had helemaal niet bij die bewuste dame moeten binnensluipen, maar die mevrouw had Pitchou ook normaal kunnen buitenzetten. Deurtje open en dicht, opgelost. Maar zo kwaad worden op een poes, dat doet normaal toch niemand. Maar als Leo denkt aan de vele verhalen in de media over alleen nog maar honden en paarden moet hij Pitchou’s verhaal zeker geloven. Gelukkig voor haar is het allemaal nog goed gekomen, al zal ze wel voorzichtig moeten zijn bij het springen, omdat zoals bij vele andere dieren, haar staartje zo’n beetje als roer of richting bepalend dient.

“Zo, mijnheer Leo, “verbreekt Pitchou de stilte. “Ik ga er maar eens van door. Ik heb afgesproken met mijn vrienden om vanmorgen te gaan spelen in die speeltuin ginder. Als we geluk hebben lopen er ook nog enkele muisjes rond zodat we dan nog van een lekker nagerechtje kunnen genieten. Dag mijnheer Leo, tot een volgende keer zeker! “En weg is Pitchou, haar halve staartje fier rechtop in de lucht.



In gedachten verzonken stapt Leo de laatste honderd meter naar huis. Hij voelt zich bedroefd over wat hij zo-even gehoord heeft. Gelukkig voor Pitchou is haar staartje mooi genezen en heeft ze er blijkbaar geen enkele hinder meer van. Leo bedenkt dat hij eens moet gaan praten met die lieve dame die zo goed voor Pitchou gezorgd heeft. Misschien kan hij nu en dan eens wat lekkers voor de drie zwervkatten afzetten, daar zullen ze zeker van smullen.

Als Leo thuiskomt, zet hij zich gewoontegetrouw nog een kwartiertje op zijn terras. Zoals altijd is Black Molly direct bij hem. Hij neemt haar even op schoot en knuffelt haar stevig. Molly snort van plezier. Molly voelt dat haar baasje een beetje emotioneel is en probeert op haar lieve manier er voor hem te zijn. Baas en poes verliezen zich elk apart in hun eigen gedachten. Na een kwartiertje is het geknuffel voorbij en begint het alledaagse leven weer. Tot Leo nog eens iemand ontmoet die hem graag zijn of haar avontuurlijk leven vertelt. Hij kijkt er al naar uit.

Einde.



5. Leo en de kleine witte muis.

Door familiale omstandigheden is Leo vanmorgen niet gaan wandelen. Daarom is hij uitzonderlijk in de vroege namiddag even op stap gegaan. Het is een mooie september dag vandaag, met een zonnetje dat verwarmend haar stralen uitdeelt aan iedereen die er kan en wil van genieten. Leo inbegrepen natuurlijk. Precies



vanwege deze mooie herfstdag zet Leo zich even neer op het bankje aan de visput waar hij, weeral een hele tijd geleden bedenkt hij, zijn avonturen beleefde met de karpers Gup en Griet. Leo geniet van de weldadige warmte op zijn gezicht en sluit de ogen om nog meer te kunnen genieten.

Plotseling hoort hij een zacht gepiep. Hij opent de ogen maar ziet niet waar het geluid vandaan komt. Maar dan hoort hij het piepen opnieuw, nu een beetje harder. Als Leo rondkijkt, ziet hij een kleine witte muis naast hem op de bank zitten. Leo steekt zijn hand uit en het diertje komt heel gewillig op Leo's hand gekropen. Het is helemaal niet bang en kijkt Leo intensief aan met haar rode kraaloogjes.



“Dag mijnheer Leo, “klinkt het heel zachtjes, “ ik ben Alicia en ik wilde u graag iets vragen! “

Leo is helemaal niet meer verbaasd dat welk dier ook hem aanspreekt. Hij heeft al zoveel gesprekken met zoveel verschillende wezens gehad dat niets hem nog verrast. Zo ook niet vanmiddag. Daarom zegt Leo heel vriendelijk tegen het witte muisje: “Natuurlijk Alicia, zeg maar wat ik voor jou kan doen en als het enigszins mogelijk is zal ik dat graag voor je doen. “

“Ik denk dat ik eerst mijn recente belevenissen moet vertellen mijnheer Leo, anders gaat u mijn verzuchting en verlangen nooit begrijpen. Ziet u mijnheer Leo, niet langer dan zes maanden geleden woonde ik bij mijn baasje Colin. Ik verbleef er in een mooie, ruime kooi. Het zaagsel en de houtkrullen op de bodem ervan werden dagelijks vervangen. Ik beschikte over een apart bakje met voer en eentje met drinken dat dagelijks verversd werd. Voor mijn plezier en mijn ontspanning had mijn baasje een echt loopwiel geïnstalleerd. Daarin kon al mijn energie kwijt mijnheer Leo. Ook had mijn baas een mooi huisje in mijn kooi gezet, waarin ik mij kon terugtrekken als ik een beetje privacy wou. Ik was een fitte, gezonde en gelukkige muis, maar...het nadeel was mijnheer Leo, dat ik mij soms heel eenzaam voelde en naar een partner verlangde. Maar daar had mijn baas geen oren na. Eén muis in huis was voor hem voldoende en daar was geen discussie over mogelijk. “



“Ja, Alicia, daar kan ik me wel iets bij voorstellen, “antwoordt Leo spontaan. “Jouw baas Colin zal ook wel weten hoe snel jullie muizen zich vermenigvuldigen. En jullie kopen niet zomaar één of twee kindjes zoals wij mensen, maar jullie kopen ze met tien of vijftien tegelijk. En dat doen jullie zo’n zes tot soms wel tien keer per jaar. Nogal begrijpelijk dat jouw baas een partner voor jou niet ziet zitten.! “

“Maar als ik u nu vertel dat dat precies de reden is van wat er allemaal met mij gebeurd is, mijnheer Leo. Maar ik zal eerst mijn verhaal afmaken. Mijn baasje zette mij steeds, als het mooi weer was, buiten op het terras op een tafel. Dat vond ik wel fijn. Maar na enkele dagen kreeg ik bezoek. Een grote sterke grijsbruine muis kwam mij dagelijks opzoeken. En mijnheer Leo, ik werd verliefd. Misschien gevolg van mijn eenzaamheid? Wie zal het zeggen. En die liefde was wederkerig mijnheer Leo. Oscar, zo heette mijn liefste, was ganser dagen bij me. Hij wilde gewoon niet meer terug naar zijn familie. Probleem was natuurlijk dat ik niet uit mijn kooi kon om samen eens een wandelingetje te maken. En ook ’s nachts zette mijn baas telkens de kooi binnen. Gek werden we ervan. En zo begonnen we er over te denken om samen weg te lopen en ergens ver weg gelukkig te worden, mijnheer Leo.



“Ja Alicia, daar kan ik begrip voor opbrengen. Maar dat zal toch moeilijk geweest zijn. Ik bedoel om uit je kooi te geraken. Hoe ben je daar dan in geslaagd? “Vraagt Leo.

“Wel mijnheer Leo, als ik heel eerlijk ben, is dat nog vrij simpel gegaan. Zoals ik al vertelde maakte mijn baas alle dagen mijn kooi zindelijk. En dan mocht ik altijd even vrij rondlopen. Van deze gelegenheid heb ik gebruik gemaakt om mij te verstoppen. Toen mijn baas mij overal ging zoeken en zelfs even op het terras ging kijken, heb ik van de gelegenheid gebruik gemaakt. Zonder dat hij het merkte ben ik snel de tuin ingelopen. Daar wachtte Oscar al op mij en samen hebben wij ons als de bliksem uit de voeten gemaakt. Mensen toch, wat waren we gelukkig. Wij zijn elke honderd meter even gestopt om elkaar eens goed te knuffelen en een kusje te geven. We hebben zeker een half uur gelopen voor we durfden stoppen om even op adem te komen. “



“Wat een verhaal Alicia, het lijkt wel een thriller van de televisie, “zegt Leo. “En toen? Wat hebben jullie toen gedaan? “

“Wel mijnheer Leo, “vervolgt Alicia haar verhaal, “ nadat we een beetje gerust hadden en de adrenaline wat gezakt was, heeft Oscar mij naar zijn familie gebracht. Die woonden allemaal samen in een aanzienlijk hol, met heel veel ruimte,

onder de grond. Per familie was er een nestkamer voorzien. Ook wij kregen een mooie nestkamer ter beschikking. En geloof het of niet mijnheer Leo, na vier weken hadden wij onze eerste kroost gekocht. Zeven schattige, piepkleine wezentjes lagen onder mij te wriemelen. Zij duwden elkaar opzij om maar als eerste te kunnen eten. Het was een drukte van jewelste. Maar Oscar, mijn lieve man hielp zoveel hij kon. Zo zorgde Oscar dat er altijd voldoende eten op de plank was. Hij zette, want dat is toch echt mannenwerk, de vuilbakken buiten. Hij kookte de lekkerste maaltijden en kuiste als de beste poetsvrouw die men zich kan wensen. Echt mijnheer Leo, met



mijn lieve Oscar had ik daadwerkelijk een lotje uit de loterij gewonnen. Onze liefde voor elkaar was zo groot mijnheer Leo. Van zodra onze eerste jongen waren uitgevlogen, was mijn buikje alweer zo dik dat er een week later al een nieuwe lading kindjes in onze nestkamer lag. Ik had het steeds weer zo druk dat er voor mezelf eigenlijk geen tijd meer overbleef mijnheer Leo. En ik begon me vragen te stellen. Was dit dan het vrije leven dat ik me, alleen in mijn kooi, in mijn gedachten steeds voorgesteld had? En dan was er nog een ander probleem. Ik was de enige witte muis in deze hele familieclan mijnheer Leo, en alle mannen vonden mij blijkbaar de meest sexy muis die ze kenden. Zo'n beetje als wanneer jullie een mooi blondje zien. Er doen wel vele moppen over domme blondjes de ronde mijnheer Leo, maar als er eentje voorbij wiegt, draaien jullie wel allemaal het hoofd om het mooie kind na te kijken. Of vergis ik mij. “

Leo staat met de mond vol tanden. Die verdomde kleine muis slaat de nagel op de kop. Hij denkt aan het overbekende liedje ‘je mag er alleen maar naar kijken, maar aankomen niet’. Dat dit ook bij muizen van toepassing is, heeft hij nooit kunnen vermoeden. Het is of Alicia de gedachten van Leo kan lezen, want zonder op een antwoord te wachten gaat ze verder.

“Het was zo'n beetje dé druppel mijnheer Leo. Het lieve leventje dat ik mij voorgesteld had, was helemaal anders dan ik ooit gedacht had. Oscar deed meer dan zijn best om mij gelukkig te maken, maar ik wilde weg uit deze familie. Ik voelde mij er helemaal niet echt thuis, voelde me eigenlijk meer een inwijkeling. Maar wat wilt u. Ik kan toch niet opnieuw weglopen. Eenmaal ben ik weggevlucht van een overwegend gelukkig leven, omdat ik dacht dat ik samen met Oscar nog veel gelukkiger zou worden. En met Oscar alleen en mijn kinderen zou dat vast en



zeker ook gelukt zijn. Maar die ganse familie daarbij, die ons voor alles en nog wat lastigvallen, die bovendien voor mezelf een zo grote belasting geven, dat ik dit leven niet meer aan kan. Mijn beste mijnheer Leo. U moet mij helpen. Wilt u alstublieft een nieuwe baas of een nieuw bazinnetje zoeken. Ik zal voor hem of haar de liefste muis op de hele wereld worden. Alstublieft mijnheer Leo. Dat is wat ik u wilde vragen. Ik hoop dat mijn verhaal u doet begrijpen waarom ik afstand moet nemen van mijn nieuwe familie. Ik

kan dit allemaal niet meer aan mijnheer Leo. “

Het blijft even stil. Alicia wacht af wat de reactie van Leo zal worden. Leo zelf is overrompeld door het hele verhaal van Alicia en weet niet zo snel hoe hij op haar vraag moet reageren. Hij besluit de boot nog even af te houden met te zeggen: “Ja Alicia, ik weet feitelijk niet zo direct iemand om aan te vragen of ze een witte muis in huis willen nemen. Zelf ben ik niet de geschikte persoon, want wij hebben een heel lieve poes in huis en ik zie die niet zo direct vriendjes worden met een muis. Ik wil natuurlijk wel eens navragen bij enkele van de bewoners waar ik woon of er iemand is die interesse heeft, maar ik kan je natuurlijk niks beloven. “

“Maar Alicia is heel snel met haar antwoord: “natuurlijk mijnheer Leo. Ik begrijp maar al te best dat dit geen eenvoudige opgave is. Maar als u mij beloofd dat u uw best zal doen, ben ik de eerste om u te geloven. Ik kijk al uit naar de volgende dagen om u terug te zien. Hopelijk met een regeling die mij terug een beetje geluk kan geven. “

Alicia en Leo nemen afscheid. Het witte muisje verdwijnt in het struikgewas terwijl Leo zijn wandeling voortzet. Hoezeer hij ook nadenkt, Leo kan niemand in zijn directe vriendschaar bedenken die een muis in huis zal willen nemen. Na meer dan een week telefoneren en vragen aan al zijn bekenden en hun kennissen heeft Leo nog niemand gevonden. Dis is de eerste maal dat Leo geen oplossing vindt. Tot zijn grote spijt. De vele keren dat hij daarna aan de visput terug geweest is, heeft hij Alicia nooit meer gezien. Leo heeft dan gedacht dat Alicia spijt gekregen heeft van haar vraag aan hem en dat ze beslist heeft om bij Oscar en haar vele kindjes te blijven. Scheiden doet lijden zegt het spreekwoord en met een beetje meer moeite is het soms veel beter en eenvoudiger om samen te blijven. Veel geluk lieve Alicia.

Einde



Oost West, thuis best, ook voor Alicia.

6. Leo en het hevige musje.

Vandaag loopt Leo zijn ouderwetse route die hem voor een groot stuk door het bos brengt om vervolgens aan zijn vertrouwde antitankgracht te arriveren. Het is nog vrij vroeg in de morgen, net iets na zeven uur en de vogels zingen en fluiten om deze nieuwe, zonnige dag te verwelkomen. Leo is dan ook zeer verwonderd om in het struikgewas langs het water een doodgewoon musje te zien dat hem, gezeten op een



takje, heel treurig aankijkt. Het vogeltje heeft zijn pluimpjes opgezet waardoor het lijkt of het ziek is en alle moed om verder te leven heeft opgegeven. Leo merkt op dat het een mannetje is. Dat ziet hij aan het zwarte vlekje op zijn borst. Ook zijn de bruine kleuren op zijn vleugels en kop veel donkerder dan bij vrouwtjes. Als Leo het musje zo ziet zitten klopt zijn hart van compassie met het kleine ding en nieuwsgierig als Leo is besluit hij het diertje te vragen wat er scheelt en of hij misschien iets kan doen om te helpen.

Als Leo nog dichterbij komt, maakt het diertje helemaal geen aanstalten om weg te vliegen. Integendeel, het lijkt wel of het zich nog nietiger maakt, maar uit de kleine oogjes komen sprekende blikken die lijken te vragen: "Help mij, help mij alstublieft".

"Dag klein musje, "zegt Leo heel zachtjes, "je zit hier zo heel triest alleen te kijken, terwijl de vele andere vogels hier rondom ons, heel blij deze mooie dag ontvangen. Je lijkt me ook heel ongelukkig en bedroefd. Wat is er dan zo vreselijks gebeurd om jou zo verdrietig te maken?

"Wel mijnheer Leo, ik mag toch mijnheer Leo zeggen hé, "antwoord het musje met een stil stemmetje. Als Leo bevestigend knikt, gaat het diertje verder: "ik voel mij zo helemaal alleen op de wereld. Natuurlijk vliegen hier nog veel andere vogels rond, maar als u goed kijkt dan zijn er zeer weinig soortgenoten bij. Onze kinderen vinden bijna geen partner meer om samen een gezinnetje te stichten mijnheer Leo,



is dat niet heel erg? En dat is nu al jaren aan de gang. Wij worden van alle kanten belaagd. Vroeger mijnheer Leo, konden wij overal nestelen en zo vonden wij het heerlijk om onder de dakpannen te zitten. Maar sinds de mensen hun huizen beter zijn gaan isoleren, raken wij er niet meer onder. Nu moeten wij onze nesten bouwen in bomen zoals vele andere en grotere soorten vogels. Met als gevolg dat wij door



iedereen opgejaagd worden. Als wij voorheen in de tuinen door katten vervolgd werden, dan zijn er nu de uilen, eksters en niet te vergeten de meeuwen die ons vangen en opeten. Ook voor eekhoorns zijn wij een lekkere prooi geworden mijnheer Leo, en zo kan ik nog wel even doorgaan. Nog

eventjes mijnheer Leo, en er zijn geen mussen meer te vinden en kan men ons alleen nog gaan bekijken in een of ander natuurkundig museum. Men zou van minder depressief worden, nietwaar mijnheer Leo? “



Leo staat verstomd van wat die kleine mus hem allemaal toevertrouwd. Natuurlijk weet hij dat het slecht gesteld is met de mussenpopulatie, maar dat het zo dramatisch is, kon hij zich toch niet voorstellen. Hij kan zich nog herinneren dat meer dan twintig, bijna vijftientig jaar, geleden, toen hij nog in Deurne woonde, er tientallen mussen nestelden in de holle stenen aan de achterkant van het gebouw waar hij verbleef. Als het dan lente werd maakten die beesten een godgeklaagde herrie. Op zondag uitslapen was een utopisch voornemen. Hij weet nog dat er een mannetjesmus, zoals deze die nu voor hem zit, op het terras zat te tjlpen dat horen en zien vergingen. Vreselijk. Maar toen hij ongeveer drie jaar terugverhuisde naar zijn huidige serviceflat, was er geen enkele mus meer te bespeuren. En ook op zijn huidige woonplaats, hoe goed hij soms ook oplet, zijn er nog maar zeer weinig mussen te zien.

Leo zegt dan ook spontaan: “Ja, daar zeg je me wat mijnheer mus, “Als ik goed nadenk over wat jij me allemaal zo-even verteld hebt, dan kan ik niet anders dan je gelijk geven. Maar mag ik misschien eerst weten hoe je heet, dat praat toch steeds een beetje makkelijker. “

“Mijn naam is Mosj, en de reden daarvoor is dat ik het altijd heerlijk vind om mos te eten en dan nog liefst, het lekkere lichtgroene mos, rechtstreeks uit het water. Dat vind ik het heerlijkst mijnheer Leo. “Het musje lijkt toch een beetje op te fleuren tijdens het gesprek met Leo. Het doet blijkbaar goed om zijn negatieve gedachten onder woorden te kunnen brengen en eens te delen met iemand die er wil naar luisteren. En daar is Leo natuurlijk de geschikte persoon voor.

“Weet je, Mosj, “vertelt Leo, “ Heel lang geleden, maar dan werkelijk heel lang geleden, toen ikzelf nog een kind van ongeveer acht à negen oud was, brachten de melkboer en de bakker hun waren naar de mensen. Omdat ze beiden altijd grote en zware vrachten te vervoeren hadden, deden ze dat met paard en kar. Je weet misschien al wat ik ga zeggen, maar die paarden lieten hun vijgen – zo noemden de mensen toen de uitwerpselen van een paard – gewoon op straat vallen. De mensen met een groentetuin waren daar gek op. Ze gingen die paardenvijgen overal oprapen om te gebruiken als mest voor hun tuintje.



Maar diegenen die er nog gekker op waren waren de mussen. Met tientallen tegelijk zaten ze, kwetterend en ruziemakend om het beste stukje, aan de maaltijd. Toen maakte niemand zich druk dat er niet genoeg mussen waren, integendeel, ik denk zelfs dat er toen veel te veel waren. “besluit Leo.

Mosj antwoordt spontaan: “Ja, ja, dat weet ik mijnheer Leo, mijn overgrootvader, vervolgens mijn overgrootvader en nu onze huidige grootvader, vertelden de kinderen voor het slapengaan altijd van die lang geleden verhaaltjes en datgene dat steeds terugkwam was dat van die lekkere paardenvijgen. Zoals hij het vertelde kregen wij jongsters altijd het water in de mond. Maar het verhaal over de mus en de zonnebloem vonden wij altijd het aller, allermooiste sprookje dat we ooit gehoord hadden. Wij vroegen grootvader steeds weer om het nog een keer te vertellen. De kleine mus die van een kleine zonnebloem de mooiste aller zonnebloemen maakte. En die allermooiste zonnebloem die dan als dank het leven redt van die kleine mus. Daar kregen we nooit genoeg van mijnheer Leo. “

Maar plotseling wordt kleine Mosj weer serieus. Hij keert terug naar het onderwerp waarmee hij het gesprek begonnen is en vraagt aan Leo: “Weet u mijnheer Leo, dat wij mussen in België bijna compleet uitgestorven zijn? En ook in andere landen worden we heel erg bedreigd. Als de mensen niet snel een oplossing vinden, dan zullen er niet lang meer mussen rondvliegen. En dat kan toch niet mijnheer Leo. Dat mag toch niet zijn! “

“Ik weet het wel, Mosj, “zegt Leo, “ Het doet pijn als ik jou zo hoor praten, maar wat wil je dat ik doe? “

Mosj onderbreekt Leo, bijna op het onbeleefde af, en dramt verder: “Ik hoorde laatst van vrienden dat jullie mensen, elk jaar een telweekend doen. Dat wil zeggen dat aan iedereen gevraagd wordt om de vogels in hun respectievelijke tuinen te tellen. Maar doen jullie dat voor ons mussen ook. Nee hé mijnheer Leo! Mussen zijn



maar onbenullige en minder belangrijke vogels, dus waarom zouden jullie dat doen? Maar het zou best zijn om zo snel als het kan met tellen te beginnen. En weet je nog wat mijnheer Leo? Ook de aanleg van jullie tuinen zou terug een beetje slordiger mogen. Nu hebben vele tuinen plaveisel en grote stenen tussen de struiken en planten. Als een tuin, al was het maar een klein stukje, verwilderd zou blijven, hadden wij mussen terug meer bescherming voor onze vijanden. En al zeker van die grote moordenaar de kat. Lief beestje hé mijnheer Leo, maar bent u er ook bewust van hoeveel honderdduizenden vogels slachtoffer worden van die moordzuchtige huisgenoot van jullie? En dan nog iets anders mijnheer Leo. Jullie mensen reizen naar de maan en naar andere planeten, waarschijnlijk allemaal zeer technisch, Maar hebben jullie er



ooit al eens aan gedacht om een dakpan te ontwerpen met een hol gedeelte waar wij een warm nest kunnen in bouwen. Dat kan toch zo moeilijk niet zijn hé mijnheer Leo. (Een dergelijke dakpan bestaat al, maar blijkbaar heeft Mosj hier nog geen weet van) En zo zijn er misschien nog wel een aantal verbeteringen mogelijk, maar wie zijn wij, domme

mussen, om dat van onze zogenaamde beschermheren te verlangen. “Buiten adem moet Mosj even stoppen met zijn verpletterend betoog.

“Wel Mosj, ik kan alleen maar bevestigen wat je mij hier allemaal, als ik het zo mag zeggen, naar het hoofd hebt gegooid. Alleen kan ik natuurlijk geen strijd beginnen tegen de rest van Vlaanderen. Misschien moet ik zeggen tegen de rest van België. Dat zal je wel begrijpen. Zo’n strijd zou ik hopeloos verliezen. Maar ik zal eens telefoneren met mijnheer Michel van Gaia. Die zal wel een oplossing vinden, daar ben ik van overtuigd. En van zodra ik dan bericht krijg van mijnheer Michel, kom ik jou dat onmiddellijk en persoonlijk vertellen. “

Waarop Mosj Leo aankijkt en zegt: “Weet u mijnheer Leo, in de eerste plaats ben ik uitermate dankbaar voor deze samenspraak. Die heeft mij enorm deugd gedaan. Toen u mij daarstraks aansprak was ik echt een depressieve mus. In de tweede plaats weet ik dat u er alles zal aan doen om wat wij hiervoor besproken hebben zo snel als kan in de praktijk om te zetten. En ten slotte mijnheer Leo, ik en alle andere mussen met mij, zouden ontzettend fier zijn dat wij weer de trouwe vriend van jullie mensen mochten worden. En dat wij opnieuw de fiere titel van huismus mogen dragen. Echt waar mijnheer Leo, heel, heel erg bedankt. “Het musje schudt zijn verenkleed en vliegt weg, Leo toch wel een beetje verbouwereerd achterlatend.



Leo blijft nog even diep nadenkend stilstaan. Hij herinnert zich een mopje uit de lagere school dat de meester van wiskunde meermaals vertelde bij het eindigen van de les: “Er zitten vijf mussen in de tuin. Een kat komt sluipend dichterbij. Ze pakt één vogeltje. Hoeveel blijven er nog over? Vier, meester. Neen jongens, geen enkele natuurlijk. De anderen zijn allemaal weggevlogen, ha, ha, ha. “Leo vraagt zich nu af, in welke tuin kan je nu nog vijf mussen tezamen vinden?

Mijmerend vervolgt Leo zijn weg. Hij heeft veel om diep over na te denken. En hij mag zeker niet vergeten mijnheer Michel te bellen. Hopelijk kan die hem helpen en kan hij Mosj spoedig een beetje goed nieuws brengen.

Einde

Op 18 januari 2016 was er volgend bericht op de radio. “Vogeltellingen in 2015 plaatsden de huismus terug op de 1^{ste} plaats. “Ongelooflijk maar waar, denkt Leo. Mosj zal blij zijn het te horen, tenminste als Leo de kleine hevige mus nog ooit terugziet.



7. Leo en het weggelopen konijntje.

Leo heeft vanmorgen een heel andere route gewandeld dan degene die hij gewoonlijk aanhoudt. Maar het laatste stuk leidt hem toch weer door de koekoeksdreef. Net voor hij de Eekhoorntjeslaan indraait staat er een houten bankje. Omdat de wandeling van vanmorgen meer dan het dubbele is dan deze die hij gewoonlijk wandelt, besluit hij eventjes halt te houden en zodoende zet Leo zich op het bankje om even uit te rusten. Hij geniet van de stilte, want zo vroeg op de morgen komt hij zelden iemand tegen. Zeker al niet op een zaterdag of zondagmorgen, wanneer de meeste mensen van een vrije dag gebruik maken om eens lekker lang uit te slapen. Al enkele malen heeft Leo op deze zelfde plaats een tam konijntje zien rondhuppelen. Best een mooi beestje. Overwegend wit met zwarte vlekken. Tamme konijntjes komt men sinds meerdere jaren en op vele plaatsen meer en meer in het wild tegen. Leo heeft zich dan ook al meermaals afgevraagd hoe dat komt. Mijn mening ter zake is, denkt Leo, dat mensen zich een klein konijntje aanschaffen voor hun kinderen. Maar na verloop van tijd valt alle zorg op de schouders van de ouders, die het mogelijk allemaal een beetje onderschat hebben en soms al wel eens vinden dat het konijn stinkt, niettegenstaande ze zelf vergeten hebben het hok te verschonen, enz. enz. En uiteindelijk wordt er beslist het deurtje eens vergeten af te sluiten en...weg konijn. Iedereen tevreden, behalve misschien het konijn zelf.



Leo geniet verder van de stilte en het warme zonnetje op zijn gezicht. Vandaag geen konijn te bespeuren. Leo droomt verder en zegt bij zichzelf: een konijn loslaten is zo'n beetje als je hond vastbinden aan een boom wanneer je met vakantie vertrekt. Afschuwelijk vindt Leo. Zou een tam konijn echt niet kunnen overleven in het wild vraagt hij zich af? Misschien wel als er genoeg eten te vinden is en ook water in de onmiddellijke omgeving. En misschien ook wel een paar plekken om zich te verbergen als er gevaar dreigt. Leo schrikt plotseling wakker. Hoe kan dit nu, is hij zo maar in slaap gevallen. Hij kijkt op zijn uurwerk en gerustgesteld ziet hij dat het echt een hazenslaapje geweest is van nauwelijks enkele minuten. Gelukkig denkt hij, ik zal maar snel verder lopen want ik ben al later dan gewoonlijk vanwege een langere wandeling vandaag.



Maar als Leo rechtstaat, ziet hij tot zijn grote verwondering het tamme konijntje aan zijn voeten zitten. Hij is nog meer verwonderd als het diertje hem aanspreekt en zegt: "Dag mijnheer Leo, bijna alle dagen zie ik u hier voorbijkomen. Iedere keer weer denk ik: met deze mijnheer zou ik wel eens een praatje willen maken, maar telkens weer heb ik er de durf niet voor, maar vandaag heb ik al mijn moed in mijn pootjes genomen en voilà, hier zit ik dan. "

“Geloof het of niet, konijntje, “zegt Leo, “al de tijd dat ik hier op deze bank zit, heb ik aan jou gedacht. Ik heb je hier al zeer dikwijls zien rondlopen en telkens weer denk ik:, hoe kan het dat een tam konijntje hier zomaar in het wild rondloopt. Waar komt het vandaan? Is het misschien verloren gelopen? Misschien moet ik jou wel helpen zoeken naar de mensen van waar je komt en die zich misschien grote zorgen om jou maken. Wat denk je? “

“Ik denk niet dat dit een goed gedacht is, “onderbreekt het konijntje, “maar zal ik me eerst even voorstellen? Ik ben Flora en ik ben een vrouwtje. En in tegenstelling tot wat u veronderstelt, mijnheer Leo. Ja inderdaad, ik ken uw naam. “Zegt Flora snel als ze ziet dat Leo verwonderd de wenkbrauwen fronst. “Niet zo lang geleden hebt u kleine Ocker, het eekhoornjong geholpen toen het uit een boom gevallen was.



Ik heb dat, vanuit mijn schuilplaats daar vlak in de buurt, volledig gevolgd en heb uw naam toen meerdere keren horen noemen. Dat is ook de reden dat ik u durf aan te spreken omdat u voor dat kleintje zo uitmuntend gezorgd hebt. Prachtig vond ik dat van u, mijnheer Leo. Er is hier in de buurt veel over gesproken en de papa en de mama van kleine Ocker blijven u voor altijd dankbaar. “

“Ik ben echt blij te horen dat het met Ockertje goed gaat. En het doet me uiteraard veel plezier te horen dat zijn mama en papa me dankbaar zijn. Maar eigenlijk wilde jij me vertellen waarom je niet wil dat ik je help je huis terug te vinden. Heb je misschien iets uitgestoken waarom je niet terug durft? Of misschien nog erger, ben je weggelopen van de mensen die je, zo veronderstel ik toch, goed verzorgd hebben? “

“Inderdaad, mijnheer Leo, ik ben een weggelopen konijn en het is voor mij helemaal niet gemakkelijk om hier op deze plaats mijn dagelijks kostje bijeen te zoeken. Maar voorlopig is het de beste plaats die ik gevonden heb en geloof mij ik heb de laatste weken al wat rondgezworven. Voor iemand die dagelijks eten voorgeschooteld krijgt, altijd drinken ter beschikking en een droog, warm hok heeft dat alle dagen rein gemaakt wordt. Denkt u nu werkelijk dat het zo simpel is om dat allemaal op te geven als daar geen goede reden voor is? Denkt u dat werkelijk, mijn beste mijnheer Leo? “

Leo schrikt nu wel een beetje. Deze reactie heeft hij niet verwacht. Maar waarom zou een konijn nu weglopen, als hij alles wat Flora zo-even opnoemde, ter beschikking heeft. Hij moet Flora natuurlijk de kans geven haar wegliep verhaal te vertellen. Er zal wel een goede reden zijn waarom ze zo'n drastische beslissing genomen heeft. Daarom vraagt hij haar zeer vriendelijk: “Ok, ok lieve Flora, vertel me dan maar eens precies waarom jij je have en goed, om het zo maar eens te zeggen, in de steek hebt gelaten en hoe je uiteindelijk hier in de Eekhoorntjeslaan beland bent. “

“Wel, mijnheer Leo, ik zal dan maar beginnen bij het begin zeker, Toen de ouders samen met hun dochtertje Britt mij kwamen uitkiezen in de dierenwinkel, was het eigenlijk liefde op het eerste gezicht. Britt was direct helemaal weg van mij en geloof mij mijnheer Leo, die liefde was wederkerig. Het leek mij ook zo’n echt lief en blij kind. “Begint Flora haar verhaal. “Maar zoals het al eens meer gebeurt, na enkele weken was het nieuwe eraf en werd Britt het beu om mij dagelijks te moeten verzorgen, me eten en drinken te geven, mijn hok te verschonen, kortom alles wat de ouders als voorwaarden hadden gesteld om mij te kopen. En zo kwam het dat Brittje eigenlijk een beetje kwaad op mij werd omdat ze verplicht werd al de zaken te blijven doen, allemaal dingen die ze eigenlijk liever niet meer wilde doen. En Brittje werd kwader en nijdiger op mij. Zo erg zelfs dat ze me af en toe, als mama en papa niet keken, me een neep of een por gaf, kortom me steeds meer pijn begon te doen. Ik werd bang van Brittje mijnheer Leo, en u weet het misschien. Bange konijntjes durven dan wel eens gaan bijten. Dus wat gebeurde er? Ja, inderdaad ik beet naar Britt. En Brittje gilte dan en riep op haar mama. En omdat mama niet wist wat er echt gebeurde, werd ook mama kwaad op mij. Hoe zal ik zeggen, een soort van kettingreactie door onwetendheid hé, mijnheer Leo. “



Leo zoals steeds de aandachtige luisteraar, schrikt toch wel van dit verhaal. Het is helemaal niet abnormaal dat kinderen na verloop van tijd, inderdaad minder aandacht gaan geven aan de verzorging van de dieren waar ze zo naar verlangd hebben. Maar dan is het de taak van de ouders hun kinderen te helpen begrijpen wat hun plichten zijn tegenover deze levende wezens en dat ze niet zomaar de dieren in de steek kunnen laten, omdat ze het woord verzorgen misschien nog niet echt begrijpen.

Maar Flora gaat al voort met haar verhaal. Het lijkt nu wel of ze echt alles kwijt wil wat haar zwaar op het hart ligt. “Maar mijnheer Leo, het ergste moet nog komen, “vertelt ze verder. “De volgende dag bracht Brittje me ’s morgens vroeg mijn ontbijt. En weer kon ze het niet laten me een kneep in mijn voorste pootje te geven. Ik riep het uit van de pijn en van alteratie en zonder verder nadenken, beet ik haar fel in haar hand. Nu was het hek helemaal van de dam. Brittje riep en gilte alsof ze vermoord werd en daar kwam mama aangelopen. Blijkbaar had ik goed doorgebeten, want Brittje haar vinger bloedde. Nu ging mama ook over haar toerental. Ze pakte Brittje op en liep naar binnen om haar beklag te doen bij haar echtgenoot. De papa werd natuurlijk ook erg kwaad en riep zo hard dat ik het buiten kon horen: “ Wat? Heeft dat stoute konijn dat gedaan. Ik zal haar eens een goed pak slaag op haar achterwerk geven. Of weet ge wat? We maken er een stoofschotel van en eten ze lekker op! “Ge kunt u wel voorstellen hoe erg ik schrok, hé mijnheer Leo. Heel de dag heb ik zitten bibberen van schrik en heb ik nagedacht wat ik moest doen. En ’s nachts heb ik dan het plan bedacht om bij de eerste gelegenheid die zich zou voordoen, gewoon weg te lopen. “

Leo gelooft zijn oren niet. Daar moet ge toch een slecht mens voor zijn om een troeteldier zo te behandelen. Hij kan het nu heel goed begrijpen dat Flora van die mensen is weggelopen. Men zou al voor minder zo'n reactie hebben. Dus vraagt Leo: "En hoe ben je er dan in gelukt om weg te komen Flora? Want je zat toch in een afgesloten hok, nietwaar? "



"Ja zeker mijnheer Leo, "antwoord Flora onmiddellijk. "s' Avonds kwam de mama mij nog wat fris drinken brengen en toen ben ik direct, wanneer ze het deurtje van de kooi opende, er tegen aan gesprongen zo hard ik kon. De mama schrok heel erg van mijn reactie en liet van het danige verschieten het deurtje los. En zo heb ik van de gelegenheid gebruik gemaakt om uit mijn hok te springen en rap de tuin in te lopen. Zonder omkijken ben ik op goed geluk het bos ingelopen en weg was ik. Omdat het snel donker ging worden ben ik uiteraard haastig op zoek gegaan naar een plaats om te overnachten. En waarschijnlijk had ik geluk, tenminste dat dacht ik toch op datzelfde moment. Ik vond onder een grote struik een kartonnen doos met wat stro erin en ook nog wat takjes en bladeren. Wonder boven wonder lag er ook nog een korst droog brood die ik maar onmiddellijk opgegeten hebt, want van al die commotie had ik flink honger gekregen. Maar dat was natuurlijk een beetje naïef van mij hé mijnheer Leo. Ik had beter moeten nadenken. Een kant en klaar nest vind je niet zomaar en behoort natuurlijk altijd aan iemand anders toe. Maar omdat ik heel moe was van de doorstane emoties en met mijn buikje rond gegeten, ben ik zo maar in slaap gevallen. Groot was mijn schrik dan ook toen ik plotseling wakker schrok van een of ander geluid en er een nijdig beest voor me stond dat minstens even groot was als ik. De maan scheen gelukkig door een open plek in het bladerdak en tot mijn schrik stond er een grote, grommende en blazende rat voor mij die aanstalten maakte om mij aan te vallen. Begrijpelijk, want zij wou haar nest verdedigen en die indringer op de vlucht jagen. Maar veel moed, noch moeite



was daar niet voor nodig want ik ben als de bliksem zo snel weggelopen, zo bang was ik van dat lelijke beest. Het is een lange nacht geworden mijnheer Leo en op sommige momenten had ik al veel spijt dat ik niet meer in mijn warm hok zat. Maar van zodra de zon opkwam en mij met haar warme stralen verwarmde, op datzelfde ogenblik heb ik terug moed gekregen. Zodoende ben ik op zoek gegaan naar een goede verblijfplaats, liefst een heel stuk van waar ik vandaan kwam. En zo ben ik hier dan terecht gekomen. Ik heb hier enkele mooie schuilplaatsen gevonden. Ook eten en drinken zijn er in overvloed en zodoende ben ik nu een gelukkig konijntje, dat niet meer bang moet zijn van een boze papa die mij in zijn stoofpot wil steken.

Zonder enige onderbreking heeft Leo naar het verhaal van Flora geluisterd. En hij is zwaar onder de indruk. Arme Flora. Nog zo jong en al zoveel slechte dingen

moeten meemaken. Gelukkig is het konijntje zelf redelijk goed gezind gebleven en kan ze terug naar het leven lachen. Leo vindt dat ze zich al goed heeft aangepast aan haar nieuwe bestaan in het wild. Toch maakt hij zich een beetje ongerust. De zomer is bijna voorbij en dan komt de herfst met zijn regen en stormen. Hoe zal Flora het dan redden? Leo besluit bij zichzelf dat hij het allemaal een beetje van ver zal opvolgen. Regelmatig eens zal voorbijkomen en informeren hoe Flora het maakt. Tegen Flora zelf zegt Leo: “Bedankt Flora voor je vertrouwen. IK moet er nu snel vandoor, maar ik zie je een van de volgende dagen zeker terug. Tot spoedig ziens dus. “

Flora huppelt vrolijk de tuin van een nabijgelegen huis in en verdwijnt tussen de struiken.

Een paar dagen later loopt Leo de weide voorbij die hij tot konijnenweide omgedoopt heeft, omdat hier steeds veel wilde konijntjes spelend rondlopen en hij stapt de aangrenzende straat in. Groot is zijn verwondering als hij aan elke boom in de straat pamfletten ziet hangen met een foto van Flora op. Hij stapt dichterbij en leest wat erop geschreven staat. Boven de foto staat: Ons konijntje Flora is verdwenen en ons dochtertje Britt is ontroostbaar. Onder de foto leest Leo: Grote beloning voor diegene die ons konijntje terugbrengt. Leo gelooft zijn ogen niet. Snel noteert hij het telefoonnummer dat gans onderaan vermeld staat. Zonder nadenken pakt Leo zijn mobieltje en belt het genoteerde nummer. Er wordt onmiddellijk opgenomen en een zacht kinderstemmetje zegt: “Hallo, met Britt. Met wie spreek ik? “

“Dag Britt, “zegt Leo, “je spreekt met Leo. Ik lees dat jij je konijntje zoekt en misschien kan ik wel helpen het diertje terug te vinden. “

“Echt waar, lieve mijnheer Leo, daar zou ik dan heel gelukkig en blij mee zijn, “antwoord Britt met een heel klein stemmetje.

“Maar eerst wil ik weten of het waar is dat jij niet altijd lief geweest bent voor Flora en dat je haar eigenlijk een beetje brutaal behandeld hebt. Is dat waar of heb ik het verkeerd, Brittje, “vraagt Leo langs zijn neus weg.

Nu begint Britt te huilen en zegt snikkend: “Wel beste mijnheer Leo, ik ben wel een beetje stout tegen Flora geweest en misschien heb ik haar wel te dikwijls geplaagd. Maar weet u, mijnheer Leo, ik zie Flora echt graag en ben heel bedroefd dat ze niet meer bij me is. Alstublieft lieve mijnheer Leo, als u weet waar Flora is wilt u haar dan vragen om zo snel als ze kan terug naar huis te komen? Alstublieft, alstublieft! “

Wel, lieve Britt, als jij me belooft dat, als Flora al naar jou zou willen terugkomen, je dan heel goed voor haar zult zorgen, zal ik zien wat ik kan doen. Ik bel je morgen of overmorgen terug. Akkoord? “

Ja zeker, beste mijnheer Leo, ik zal ongeduldig zitten wachten op uw telefoontje. “

Als Leo 's anderdaags vroeg de Koekoeksdreef uitloopt zet hij zich weer neer op hetzelfde bankje. Flora is nergens te zien. Maar het duurt niet lang of daar komt ze

blijgezind aangehuppeld. “Goedemorgen Flora, “zegt Leo ook goedgezind, “hoe gaat het ermee? “

“Heel goed hoor, mijnheer Leo, “lacht Flora, “heel goed. “

“Flora “zegt Leo, “Nu moet je eens goed naar mij luisteren. “En Leo vertelt Flora het hele verhaal. Van de uitgehangen pamfletten tot het telefoontje met Britt en wat het meisje hem allemaal gezegd heeft. Over hoe droevig zij zich voelt en hoe graag ze Flora weer bij haar thuis zou hebben. Ook dat Britt beloofd heeft Flora zeker niet meer te plagen en haar alle dagen van haar verdere leven te vertroetelen en belangrijk: haar konijntje Flora heel graag te blijven zien. “En als je mijn gedacht wilt kennen, lieve Flora, “voegt Leo eraan toe, “dan zou ik maar eens goed nadenken over dit aanbod. Binnenkort gaat het weer verslechteren, de dagen gaan behoorlijk korter worden waardoor het snel donker wordt en dan zal het buiten veel minder gezellig worden. Terwijl je nu, tenminste als Brittje woord houdt en daar zal ik graag op toe zien, een echt prinsessenleven zult kunnen hebben. “

Twee dagen na elkaar heeft Leo op Flora moeten inpraten voor ze terug naar Brittje gegaan is. Maar voor zover Leo het heeft kunnen opvolgen zijn Brittje en Flora dikke vriendinnen geworden die geen dag zonder elkaar kunnen. En Flora zelf heeft het zich geen dag beklagd dat ze terug naar Britt gegaan is. Integendeel.

En Leo zelf voelt zich heel voldaan. Blij dat hij weer zo’n avontuur heeft mogen beleven en nog maar eens twee vriendinnen voor het leven heeft gevonden. Want Brittje heeft hem uitbundig bedankt, zo blij was ze dat haar konijntje Flora terug was. Ze heeft hem zelfs een paar klinkende zoenen gegeven. En dat Flora gelukkig is heeft hij in haar oogjes kunnen lezen. Ze pinkte zelfs een paar traantjes weg bij het afscheid nemen. Maar zoals het spreekwoord zegt denkt Leo “Oost west, thuis best “en dat zal voor Flora vanaf heden zeker zo zijn.

Einde



8. Leo en Ockertje, het eekhoornjong.

Als Leo vanmorgen buiten stapt, is het nog donker. Maar al een kwartiertje later begint het te schemeren, het moment dat de dageraad in de lucht komt en de nacht overgaat naar zonsopgang. Eigenlijk het tijdstip waarbij de zon nog niet op is terwijl het toch al licht wordt. Leo vindt dit een van de mooiste ogenblikken van de dag. Het licht zoals het nu schijnt, met een bleke, aanvankelijk grijze tint bij deze eerste schemering en seffens als de zon, nog een beetje schuchter, opkomt het pastelkleurige geelrode. Een beetje afhankelijk van het tijdstip waar hij zich 's morgens bevindt ervaart Leo deze percepties, meestal en het mooiste als hij tijdens zijn wandelingen langs de antitankgracht loopt. Wat Leo ook altijd fijn vindt zijn de vogelwaarnemingen in dit eerste daglicht of als hij langs de visput van de plaatselijke hengelfvereniging loopt, het altijd rustgevende, zacht kabbelende en klotsende water tussen het riet.



Wat Leo niet weet is dat het vanmorgen heel druk is in de Eekhoorntjeslaan waar hij zo dadelijk zal inlopen. Twee volwassen eekhoorns lopen tjuk, tjukkend en zacht piepend heen en weer. Ze voelen zich duidelijk niet op hun gemak en eindigen hun over en weer geloop steeds op hetzelfde plaatsje waar blijkbaar iets in het gras ligt. En inderdaad een nog zeer kleine, jonge eekhoorn ligt daar en heeft duidelijk veel pijn.

Eerst even vertellen dat eekhoorns dagdieren zijn die zich meestal vlak na zonsopgang al laten zien. Zij zijn voornamelijk vlak na zonsopgang en vlak voor zonsondergang actief. In de winter en bij koude dagen laten ze zich zelfs alleen 's ochtends zien. Eekhoorns houden, in tegenstelling tot wat vele mensen denken, geen winterslaap. Wel houden ze zich bij echt gure dagen in hun nest verborgen en op betere winterdagen bezoeken ze 's ochtends hun wintervoorraad. In het najaar, wanneer de dagen beginnen te korten zijn eekhoorns druk bezig met het aanleggen van die wintervoorraad. Zij eten overwegend plantaardig materiaal zoals noten en zaden van sparren en pijnbomen. Verder eten ze knoppen, paddenstoelen, stukken boomschors, en soms dierlijk materiaal, als insecten, eieren en een enkele keer zelfs jonge vogels. Ook eten ze aarde om mineralen binnen te krijgen.

Maar terug naar de jonge eekhoorn die maar niet stil te krijgen is en steeds weer naar een van zijn achterpootjes grijpt. Als mama eekhoorn nog maar naar het pootje wijst, begint de kleine al op voorhand te gillen. Mama en papa eekhoorn zijn hierdoor helemaal van de wijs en weten zich geen raad met de situatie.

Op dat eigenste moment komt Leo via de koekoeksdreef, even na zeven uur, de Eekhoorntjeslaan ingedraaid. Leo is met zijn gedachten nog bij het ekstervrouwtje dat hij sinds hun laatste ontmoeting, toen het trieste diertje hem haar hele levensverhaal



verteld heeft, niet meer terug gezien heeft. Leo is zo diep in gedachten verzonken dat hij het roodbruine eekhoortje dat hem tegemoet komt gelopen pas opmerkt als het beestje bijna vlak bij hem is. “Mijnheer Leo, “ roept papa eekhoorn, want hij is het, “ u moet ons helpen alstublieft. Ik ben eekhoorn Alexander en ons zoontje Ocker is daarjuist gevallen toen hij van de ene boom naar een andere boom sprong. Hij is op het harde wegdek terechtgekomen en ik denk dat hij zijn pootje gebroken heeft. Alstublieft mijnheer Leo, wilt u snel komen kijken en zien wat u kunt doen. “ Leo schrikt op uit zijn overpeinzingen. Wat is dit nu weer? Kan een brave ziel zoals hij nu niet eens een wandeling maken in rust en vrede en genieten van het ontwaken van de natuur. Het lijkt wel zoals bij de mensen. Als ge nog maar even naar de radio luistert, is er altijd wel iets gebeurd met lange autofiles tot gevolg. Daarjuist nog op het nieuws van zeven: “ Ongeval op de 313. Snelweg volledig afgesloten....” Leo, Leo,” roept Leo zichzelf tot de orde. “ Dat hier is toch niet te vergelijken Ga snel kijken wat je kan doen.”

“ Oké, Alexander, “ zegt Leo, “ Waar is Ockertje nu? Is hij heel alleen of is er iemand bij hem? “ “ Neen, neen, “ mijnheer Leo, reageert Alexander heel zenuwachtig, “ hij is niet alleen, Bosje mijn vrouwtje is bij hem. Ik heb ze even alleen gelaten en ben u direct tegemoet gelopen toen ik u in de verte zag aankomen. Wij waren vanmorgen zoals op andere dagen, samen met Bosje mijn vrouwtje en Ockertje ons zoontje, al heel vroeg onderweg om ons ontbijt bij elkaar te zoeken. En toen is Ockertje plotseling gevallen. Waarschijnlijk is hij een beetje overmoedig geworden en heeft hij zich misrekend bij het springen naar een te verre tak met alle gevolgen van dien. Hij is ook nog zo jong, mijnheer Leo. “



Terwijl Alexander blijft vertellen zijn ze intussen aangekomen bij de plaats waar kleine Ocker nog altijd in het gras ligt. Leo pakt het kleine wezentje op in zijn grote handen. Als hij het goed heeft, heeft de kleine snaak gelukkig niks gebroken, maar is zijn pootje wel zwaar verstuikt. De eerste dagen zal hij dan ook niet in een boom moeten kruipen en springen, dat behoort helemaal niet tot de mogelijkheden. Als hij Alexander en Bosje, die in tegenstelling tot haar echtgenoot, wat meer donkerbruin is met een zeer grote pluimstaart in vergelijking met haar frêle lichaampje, zijn bevindingen vertelt, zijn ze alle twee al heel blij dat Ockertje niks gebroken geeft. “ Maar, “ zegt Alexander, “ wat nu, hij kan hier toch niet blijven liggen en hem naar ons nest, hoog in die boom daar, dragen, zie ik ook niet zitten. God, God, wat moeten we nu toch doen? “ “ Rustig, rustig Alexander, “ antwoord Leo op zijn vraag, “ Even kalm blijven. Laat me even nadenken. “ Intussen staat mama Bosje ook al weer te huilen en Alexander kan haar maar niet kalm krijgen.



Leo, altijd opmerkzaam
tijdens zijn vele



wandelingen, heeft plotseling een idee. Hier in de Eekhoortjeslaan staat al zeker twee jaar een grote villa te koop. Hij moet gaan kijken, en als hij zich goed herinnert staat er aan de straatkant, vlak aan het ijzeren hek dat de villa van de straatkant afsluit, een grote gemetste brievenbus. "Alexander, "zegt Leo, "ik ben direct terug. Ik moet even gaan kijken of dat wat ik wil doen ook mogelijk is. "En inderdaad, op nummer 56 staat een groot bord met vermelding 'Villa te koop'. Ook een grote brievenbus die zich aan de straatkant bevindt, zoals Leo al dacht. Leo opent het deurtje aan de achterkant van de brievenbus. De bus puilt uit van de hoeveelheid papier die erin zit. Reclame en folders allerhand. 't Is ook overal hetzelfde met die rommel, denkt Leo, en maar bomen kappen.

Hij haast zich terug naar de plaats van het ongeval. Alexander loopt te ijsberen. Omzichtig pakt Leo Ockertje weer op en zegt tegen het eekhoornpaar: "Kom maar mee, ik denk dat ik de oplossing gevonden heb. "Snel gaat Leo terug naar de te koop gestelde villa. Intussen vertelt hij aan Alexander en Bosje wat zijn plan is. Als het groepje bij de brievenbus staat legt Leo Ockertje heel zachtjes en behoedzaam terug op de grond waar hij tevoren al een handvol bladeren samen gebracht heeft. Snel begint hij met het leegmaken van de brievenbus. Als dat gedaan is zoekt Leo zoveel mogelijk bladeren bij elkaar die hij op de bodem van de brievenbus legt. Alexander en Bosje begrijpen direct wat Leo van plan is en zoeken ijverig mee naar gevallen bladeren. Het is al wel herfst, maar de herfststormen zijn er nog niet geweest, zodat er nog maar weinig bladeren te vinden zijn. Maar zoals men zegt, de aanhouder wint, en een kwartiertje later ligt er in de brievenbus een zacht bladerenbedje voor Ockertje klaar.

Voorzichtig legt Leo de kleine snaak in de brievenbus. Tegen Alexander en Bosje zegt Leo, "Kijk vrienden, als we Ockertje hier een paar dagen laten rusten is zijn pootje vast genezen. Jullie kunnen hem afwisselend gezelschap houden en eten en drinken brengen. "Das heel goed, "zegt Bosje, het eekhoorn vrouwtje, "ik weet nog enkele lekkere paddenstoelen staan. Ik ga ze dadelijk plukken en dan kan Ockertje ze lekker opeten en zowat van de schrik bekomen. "Thuis heb ik nog wel ergens een nieuwe, zo'n zachte doek liggen, "zegt Leo nog, "Die zal ik morgenvroeg meebrengen en dan kunnen jullie Ockertje helemaal verwennen. Als er dan nog iets moet gebeuren, hoor ik het morgenvoeg wel. Nu moet ik dringend naar huis, voor mijn vrouwtje ongerust wordt omdat ik zo lang wegblijf. "En weg is hij.



Als Leo de volgende morgen aan het huisnummer 56 in de Eekhoortjeslaan arriveert, is het een drukte van jewelste. Blijkbaar wil iedere eekhoorn uit de omgeving kleine Ocker komen bezoeken. Zoveel eekhoorns heeft Leo nog nooit bij mekaar gezien. En zoveel verschillende ook. Van rood over rosbruin, van licht naar donkerbruin, van zwart tot gelig, maar allemaal met om ter mooiste pluimstaarten. En allemaal hebben ze een geschenkje bij voor de kleine ongelukkige eekhoorn; een stukje boomschors, een eikel, een paddenstoel, enz. Als hij Alexander opmerkt, neemt Leo hem even terzijde en zegt: "Beste Alexander, zoals gisteren beloofd heb ik een zachte doek voor Ocker meegebracht. Ik zal hem hier achter de brievenbus

leggen dan kunnen jullie straks, als het wat rustiger is, Ockertje lekker induffelen. Ook heb ik een stukje tape meegebracht om over de klep van de bus te plakken zodat er voorlopig geen papieren in de bus terechtkomen. ““Mijnheer Leo, ik wil u heel hartelijk danken voor de snelle en goede hulp die u ons gegeven heeft. Als u er niet geweest was, weet ik niet wat we zouden gedaan hebben, “antwoord Alexander heel spontaan. ““Niks te danken, “antwoord Leo, “ik ga jullie nu laten, want zo dadelijk wordt het helemaal licht en dan zullen de meeste hier aanwezig wel snel naar hun nest terugkeren. Het gaat jullie goed en ik wens de kleine Ocker heel snelle beterschap. “Snel verlaat Leo het toch wel intieme tafereeltje dat hem er nog maar eens bewust van maakt dat ook dieren gevoelens hebben en bezorgd zijn voor elkaar. In de dagen die volgen neemt Leo tijdens zijn ochtendwandelingen voor enkele dagen een andere route. Als hij een week later toch nog eens de Eekhoorntjeslaan indraait en voorbij het huisnummer 56 komt, ziet hij dat blijkbaar alles weer normaal is. De tape is weggenomen en de brievenbus puilt opnieuw uit van de vele papieren. Leo kan zijn nieuwsgierigheid niet bedwingen en kijkt even binnen in de bus. Ook hier is niets meer te merken van wat er een paar dagen geleden gebeurd is. Alle bladeren zijn verwijderd en van zijn zachte doek evenmin nog een spoor. Zoals ook bij zijn vorige belevenissen, heeft Leo vandaag eveneens weer het gevoel dat hij alles gedroomd heeft. Maar dan ziet hij rond de brievenbus nog enkele lekkernijen liggen zoals een stukje boomschors, een dennenappel, en enkele niet meer zo verse paddenstoelen. Kleine Ocker zal waarschijnlijk zoveel kadootjes gekregen hebben dat hij alles niet heeft kunnen opeten. Dus toch geen droom, denkt Leo. Tevreden en gelukkig stapt Leo verder, reeds benieuwd naar zijn volgende avontuur met sprekende dieren.

Einde



9. Leo en het ware verhaal van het paard van Sint Nicolaas.

Leo is bijna elke ochtend vroeg uit de veren om een beregoede ochtendwandeling te maken, elke dag opnieuw. In een sportieve outfit en goede stappers aan zijn voeten kan Leo een stevig wandeltempo voor lange tijd aanhouden. Leo houdt ervan om door het bos te lopen en langs de vele weilanden, beemden en grasvelden. Om elke morgen weer de vele dieren te observeren die hij overal tijdens zijn wandeling tegenkomt. Zo-even liep hij nog voorbij een viswater waar een prachtige zilverreiger doodstil in het water stond te staren, loerend op een argeloos voorbij zwemmend visje. Omdat Leo niet zo goed is in het onthouden van straatnamen heeft hij aan elke straat waar hij doorloopt een eigen naam gegeven. Zo loopt hij nu door de Koekoekslaan. Deze naam heeft hij bedacht omdat in het vroege voorjaar hier bijna dagelijks een koekoek zijn geroep laat weerklinken, blijkbaar op zoek naar een goed nest om zijn nakomeling in te droppen. Nochtans had hij deze straat ook Haantjeslei kunnen noemen, omdat hij hier en steeds op dezelfde plaats een heel grote, prachtige haan tegenkomt, helemaal bedekt met een fraaie, kleurige verenbos en pluimen tot zelfs op zijn poten. De volgende straat die hij inloopt heeft hij eekhoorntjeslaan gedoopt, omdat...ja natuurlijk, hier steeds weer meerdere eekhoorntjes de buurt onveilig maken. Plotseling trapt Leo op iets hards. Als hij kijkt ziet hij dat het een afgevalen kastanje is. Ja, natuurlijk in deze straat staan enkele paardenkastanjabomen. Hij herinnert zich dat hij eens ergens gelezen heeft dat deze bomen zo genoemd worden, omdat de kastanjes vroeger ook speciaal geraapt werden om ze daarna te koken en aan de paarden te voederen als de beesten verkouden waren. Ja, waarom ook niet. Leo vindt gepofte kastanjes zelf ook wel lekker.



Leo denkt aan gisteren. Sinds langere tijd neemt hij bij zijn vertrek twee wortels mee die hij steeds weer aan hetzelfde paard geeft. Het dier kent hem intussen al zo goed, dat het steeds komt aangelopen als het Leo hoort aankomen om zijn dagelijkse portie lekkere wortels gretig te verorberen. Het lijkt wel of er een vertrouwensband tussen hen beiden bestaat. Dat kan natuurlijk. Al meer dan twee jaar komt Leo hier bijna dagelijks voorbij en telkens stopt hij even om enkele woorden tot het paard te spreken. En steeds heeft hij de indruk dat het dier met aandacht naar hem luistert. Maar gisteren was het toch heel speciaal. Het paard sprak nu tegen Leo. Leo kon van grote verbazing zelf niks meer zeggen toen hij het paard hoorde vragen: “ Wel Leo, kent u me dan niet?” Van het danige verschieten kon Leo niet antwoorden, dus schudde hij maar neen met zijn hoofd. “ Wel Leo, “ sprak het paard, “ Ik, ik ben het paard van Sint Nicolaas.” Toen draaide het dier zich om en liep weg, terug de grote weide in. Leo heeft er niet van kunnen slapen. Een sprekend paard dat kan toch niet. En dan een niet zo mooi paard dat beweerde hét paard van Sint Nicolaas te zijn. Het paard van de grote Sint was toch een mooie wit grijze schimmel en niet

zo'n gewoon bruin paard met hier en daar een wit vlekje. Hoe heette het echte paard van de Sint ook weer? Amero? Neen. Americo dan? Ook niet; En dan plots wist Leo het weer. Het paard van de goed heilige man heette toch Amerigo. Dat moet hij vandaag toch even checken. Hij moet het paard vandaag vragen hoe zijn naam is. Ja, dat moet hij beslist doen.

Leo schrikt op uit zijn gedachten. Hij loopt langs een groot domein, helemaal omringt door een mooie tuin en vele weilanden, waar hier en daar ook paarden staan te grazen. Als Leo naar het prachtige landhuis kijkt, beeld hij zich steeds weer in dat dit het kasteel is waar Sneeuwwitje zich met haar prins heeft teruggetrokken nadat de prins haar weer wakker gekust had, terwijl de zeven dwergen wenend en op hun knieën naast de glazen kist zaten. Leo heeft toch echt wel veel verbeelding, denkt hij van zichzelf. En dan nog een sprekend paard er bovenop. Even verder loopt hij dan weer langs een weiland, dat hij konijnenweide gedoopt heeft, omdat hier bijna dagelijks tientallen konijntjes zitten te spelen of van de lekkere klaver te snoepen. Heel soms zijn het er maar een vijftal en een enkele keer geen een, maar dan bedenkt Leo maar dat ze met zijn allen naar een speeltuin zijn of misschien een uitstapje naar een of ander konijnen evenement.

En daar staat hij dan weer, een beetje onverwacht toch nog, voor de weide met zijn wonderlijk wortelenpaard. En het beest komt, zo gauw hij Leo ziet, al aangelopen. Het paard hinnikt van blijdschap en neemt dankbaar zijn wortelen aan, waarna het dier Leo het hoofd aanbiedt voor een knuffel. Leo stottert een weinig als het met een rood hoofd en een klein stemmetje vraagt: “ En hoe gaat het vandaag? Als jij echt het paard van Sint Nicolaas bent, hoe is dan wel jouw naam? “. Weet u dat dan zelf niet Leo, “ vraagt het paard, “ Ik heet toch Amerigo. “ Nu gelooft Leo zijn oren helemaal niet meer. Dit is toch te gek voor woorden. Als hij dit aan zijn kleinkinderen zal vertellen, zullen ze hem zeker uitlachen. En de Levi, altijd al zo'n beetje het haantje de voorste, zal met zekerheid zeggen: “ Hé vokke nu zijt ge wel een beetje met spek aan 't schieten. “ En de Collin zal er misschien nog een schepje bovenop doen en zeggen: “ De vokke ziet ze zeker vliegen, hé mannen. “ Maar kleine Jack echter zal zeker met grote ogen naar hem kijken en vragen; “ En dan vokke, wat gebeurde er dan?”

En dan begint Amerigo te vertellen. Leo luistert met grote oren en dito ogen en onderbreekt het verhaal geen enkele keer. “ Ja Leo, ik weet dat het allemaal een beetje ongelooflijk overkomt,” zegt Amerigo, “maar ik en ik alleen ben het echte ware paard van de grote Sint Nicolaas. Ik weet ook dat als ge me hier zo voor je ziet staan, een plompe bruine merrie dat het misschien allemaal ook wel een beetje onvoorstelbaar overkomt. Een merrie, ja Leo, in tegenstelling tot wat de meeste mensen denken, namelijk dat het paard van Sint Nicolaas een fiere hengst is, is ook een regelrecht fabeltje. Dus nee en nog eens nee, ik Amerigo ben een dame en een echte trotse dame. En waarom ik een echte dame ben vertel ik je later wel in dit verhaal. Je moet weten dat nadat de festiviteiten rond Sint Nicolaas en zijn vele helpers zo rond half december voorbij zijn, men mij onderbrengt in een heerlijke

warme stal. Van zodra het weer het toelaat mag ik dan voor vele maanden, zo'n beetje om nieuwe energie op te doen voor de volgende activiteit, in een grasgroen weiland en mag ik genieten van al het goeie dat paarden zich kunnen voorstellen. De helpers van de Sint zijn ook mijn verzorgers en niets is te veel voor hen om mij in goede vorm te houden tegen het volgende feest van de grote Baas. Ja, ja, ik hoor je al vragen hoe het kan dat ik bruin ben en niet zo'n mooie witgrijze schimmel die wij allemaal toch steeds weer zien op alle Sint Nicolaas feesten en uiteraard ook op de vele tv beelden van de grote kanjer die mijn baas toch wel is. Wel Leo nu komt de grote ontboezeming. Rond begin november wordt ik weer binnengehaald in mijn warme stal en tegen half november begint men aan mijn grote gedaante wisseling. Ze starten met mij enkele malen degelijk te wassen met veel zeep, zodat mijn haartjes lekker schuimen en dagelijks wordt ik geborsteld en gekamd dat ik zodanig blink dat ge u er bijna in kunt spiegelen. En ik maar genieten hé Leo, dat begrijpt je wel hé, want welke dame houdt er niet van om naar de kapper te gaan en zich te laten verzorgen met hun oogjes dicht, waarbij sommigen zelfs bijna in slaap vallen."

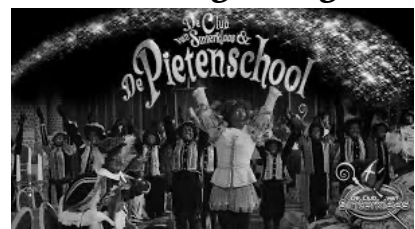


"En dan," vertelt Amerigo verder, "begint het grote werk. Stukje bij beetje begint men mijn bruine vacht wit te verven. Een minutieus werkje dat heel veel tijd in beslag neemt. Zeker vijf dagen duurt het om mij helemaal wit te maken en als dat schimmelen, zoals dit verven ook genoemd wordt, voorbij is, steken er hier en daar nog kleine plukjes bruin haar tussen, waar door men mij dan een bruinschimmel noemt. Onze grote baas Sint Nicolaas wil trouwens alleen maar op een 'schimmel' gezien worden. Misschien nog een weetje tussendoor, vriend Leo, maar onze beroemde schilder Pieter Paul Rubens heeft ooit gereden op het gevleugelde paard Pegasus, ook een schimmel trouwens. Straf hé. Maar mijn grote gedaanteverwisseling is nog niet helemaal klaar, want over mijn witte vacht wordt nu hier en daar een vleugje grijs gespoten waardoor ik meer op een echte grijze schimmel ga lijken."



Leo is helemaal overdonderd. Dit kan toch allemaal niet waar zijn. Waarom zou iemand al die moeite doen als er zoveel andere mooie paarden beschikbaar zijn, die zonder enige moeite de felbegeerde taak van 'het paard van Sint Nicolaas' willen overnemen.

Als hij deze vraag voorlegt aan Amerigo, begint deze spontaan hard te lachen. "Dat is toch heel simpel hé Leo," hinnikt zij, nog nalachend. In de eerste plaats moet Sint Nicolaas zijn vele medewerkers toch aan het werk kunnen houden en reken maar dat zij heel het jaar hard moeten werken. Ook moeten er doorlopend nieuwe pieten opgeleid worden omdat er natuurlijk ook weer regelmatig met pensioen gaan. En ten tweede, wanneer ik als het echte paard van Sint Nicolaas, als de meest bekende



schimmel dus, in de weide zou staan, zou iedereen mij steeds willen bezoeken, met mij op de foto willen, een selfie hé Leo, ge kent dat wel. Ik zou geen minuut rust gegund worden en daar zou ik dan waarschijnlijk heel moe van worden en niet tijdig in grote form kunnen zijn voor het volgende grote feest van onze lieve Baas? Leo weet niet wat hij hoort. Hij is helemaal overrompeld door dit ongelooflijke verhaal. Hij kan dit eigenlijk aan niemand vertellen, want iedereen zal denken dat dit één groot hersenspinsel is en hem waarschijnlijk inwrijven veel te veel verbeelding te hebben. Daarom zal Leo, zo bedenkt hij, al wat hij vandaag gehoord en beleefd heeft, opschrijven als een vertelsel dat iedereen kan lezen en er zijn eigen waarheid van kan maken. En zo geschiedde. Het verhaal van Leo over het ware verhaal van het echte paard van Sint Nicolaas wordt op deze manier aan iedereen bekend gemaakt.

Einde



10. Leo en de eenzame gans.

Op zijn vele wandelingen passeert Leo regelmatig voorbij het korte stukje antitankgracht, net voor de koekoeksdreef, waar hij bijna zonder uitzondering elke keer een grote witte gans ziet. Het dier is altijd alleen en dat vindt Leo toch zeer bevreemdend. Want ganzen, zo weet Leo, leven meestal in groep. Ook weet Leo dat ganzen, zoals zoveel andere diersoorten, monogaam zijn en elkaar voor het leven toebehoren. Dus vraagt hij zich af waar de partner dan is. Steeds als Leo het dier voorbijloopt gakt de gans heel rustig, wat Leo steeds doet denken dat het dier blij is hem te zien, want meestal gakken ganzen zachtjes als ze het naar hun zin hebben.

Ook vandaag zal Leo de wandeling doen die hem langs de antitankgracht brengt waar hij de eenzame gans, want zo heeft Leo het dier al gedoopt, weer zal tegenkomen. Zo hoopt hij tenminste want Leo wil graag eens met het dier praten om te weten te komen waarom het beest altijd zo alleen is en er nooit eens een vriendje, een maatje of een kameraadje is om hem of haar, want ook dat weet Leo niet, gezelschap te houden. Tot op vandaag zijn het al altijd de dieren zelf geweest die Leo's hulp hebben ingeroepen, maar Leo vindt dat het nu maar eens andersom moet kunnen en hij wil vandaag zelf het initiatief nemen om 'zijn' gans aan te spreken. Wat Leo niet wil gezegd hebben is dat hij heel nieuwsgierig is en graag wil weten waarom het dier altijd zo alleen is.



Het daglicht komt nu in de lucht en Leo denkt even terug aan het moment toen hij daarjuist thuis vertrok, nog in het complete duister, en hij iets midden op de weg zag liggen. Omdat hij niet kon onderscheiden wat het precies was heeft hij bijgelicht met het lampje van zijn gsm en tot zijn verwondering bleek dat iets een egel te zijn. Gelukkig had Leo handschoenen in zijn zak, waar hij de egel mee opgepakt heeft om hem even verder in het gras neer te zetten. Misschien had Leo niet goed gehoord, maar Leo dacht dat hij de egel hoorde fluisteren: "Dank u, mijnheer Leo, dank u wel." Hij is er niet zeker van dat hij het goed gehoord heeft maar, denkt Leo bij zichzelf, vandaag heb ik toch maar weer een goede daad gedaan en een egel van de dood gered. Want dat zou zeker gebeurd zijn als hij de egel niet opgepakt had; dan was die zeker door een auto overreden.



Als iemand diep in gedachten verzonken is gaat meestal alles, en zeker de tijd, een beetje in sneller tempo voorbij. Zo ook bij Leo die opeens merkt dat hij bijna op de plaats is waar de eenzame gans zich meestal bevindt. Al van ver ziet hij haar staan, vandaag op het petanque baantje dat vlak naast het pad ligt dat nevens de antitankgracht loopt.

Rustig loopt Leo verder. Hij weet dat er een bankje staat, helemaal in het groen en pal naast het petanque veldje, waarop hij zich neerzet, alsof hij even wil uitrusten van de al gedane inspanning. Tot zijn verwondering waggelt de 'eenzame' gans zijn richting uit. Wanneer ze bijna vlak bij hem is hoort Leo haar zeggen: "Hallo mijnheer Leo, even aan 't rusten? Ik ben echt blij dat ik in de gelegenheid ben eens met u te kletsen. U komt hier bijna alle dagen voorbij, maar u stopt eigenlijk nooit en bent steeds op de kortste tijd weer verdwenen. Hoe gaat het met u? "Heu, heu, "schrikt Leo, helemaal overdondert, " met mij gaat het goed, zeer goed, dank u. En ik wil heel graag met u eens een gesprekje hebben, want ik heb al vele malen aan u gedacht. Aan hoe alleen u altijd bent en er nooit eens iemand bij u is om gezellig te wandelen naast of te zwemmen in de antitankgracht, waar u blijkbaar toch al heel, heel lang verblijft. "



En zo komt er langzaam een gesprek op gang met allerlei informatie die Leo nooit zou gezocht hebben in het leven van een simpele gans. De gans vertelt Leo dat ze bijna 15 jaar oud is en al haar hele leven op deze plaats woont. Ze vertelt dat ze afstamt van een nest tamme witte ganzen. Als Leo haar vraagt waarom een tamme gans in het wild leeft en niet ergens bij boeren op een erf, reageert de gans al lachend en zegt: "Ja, mijnheer Leo, sommigen van ons leven natuurlijk wel in het wild, zoals ikzelf, maar met in het wild leven bedoel ik eigenlijk meer dat wij in de herfst en de winter niet naar warmere oorden trekken maar feitelijk heel ons leven op dezelfde plaats en in hetzelfde land blijven wonen. Zelf woon ik hier op deze plek al zolang ik me kan herinneren en sinds het ongeluk van mijn echtgenoot, nu ongeveer drie jaar geleden, verblijf ik hier nu helemaal alleen en daar ben ik al wel eens verdrietig om. "

Dit is nu het onderwerp dat Leo al zolang intrigeert. De gans heeft het zelf gezegd, na het ongeluk van haar man woont ze hier nu al drie jaar helemaal alleen. Dit is nu zijn kans om het hele verhaal te horen en daar wil Leo natuurlijk graag gebruik van maken. Hij vraagt dan ook zo langs zijn neus weg, zoals men dat zo populair zegt: "Wat is er dan eigenlijk gebeurd, mevrouw, welk onheil heeft uw echtgenoot van u weggenomen?"

Het blijft enkele minuten stil en de gans staart in de verte alsof ze het allemaal weer voor haar ziet gebeuren en begint dan te vertellen: "Wel, mijnheer Leo, nu ongeveer drie jaar geleden, het zal in de maand september geweest zijn, is mijn echtgenoot door een dronken autobestuurder doodgereden. Op het moment dat het gebeurde, was ik met enkele vriendinnen op uitstap naar de visvijver hier in de buurt, omdat we dachten daar een lekkere maaltijd te kunnen verschalken. Toen ik een paar uren later terugkeerde was mijn echtgenoot nergens te bespeuren. Overal heb ik hem gezocht, tevergeefs natuurlijk. Intussen was het donker geworden en kon ik niet verder zoeken, maar 's anderdaags al bij het



eerste licht ben ik opnieuw op zoek gegaan tot 's avonds laat. Ik had intussen ook mijn vriendinnen gewaarschuwd en samen hebben we de hele omgeving uitgekamd maar natuurlijk niets gevonden, hoe kon het anders. De tweede dag liep ik hier in de omgeving een garage in om te kijken of hij misschien daar niet was en plotseling sprong mijn hart bijna uit mijn borst. Vanachter in die garage stond er een andere gans. Roepend ben ik er naartoe gelopen maar, en dat was heel vreemd mijnheer Leo, die gans snaterde wel tegen mij, maar wel geheel geluidloos. Dit was zo'n vreemde bedoening, ik kon er niet aan uit. Liep ik terug naar buiten, verwijderde zij zich ook en als ik terugliep kwam ze ook naar mij gelopen. Ik begreep er niks van. Na enkele malen heen en weer geloop ben ik radeloos naar buiten gelopen en ben wenend huiswaarts gekeerd. Omdat ik steeds weer dacht dat ik mijn man daar gezien had, ben ik eigenlijk wekenlang, bijna dagelijks terug naar die garage gekeerd, Tot ik het heb opgegeven en heb aanvaard dat ik hem waarschijnlijk nooit meer terug zou zien."

Nu gaan we even terug in de tijd. De reden dat Leo zo in deze eenzame gans gefascineerd is, is gebaseerd op een verhaal van een medebewoonster in de serviceflats, waar ook Leo woont. Zij vertelde op een van hun tweewekelijkse samenkomsten met de andere bewoners en tijdens het samen drinken van een 'koemeke' koffie met een koekje, het verhaal van deze gans. Toeval wil dat de dame in deze aangelegenheid, we zullen haar Louisa noemen, woonde in het huis waartoe de hierboven vermelde garage behoorde. Zij heeft het ongeluk met de andere gans zien gebeuren en ook hoe de overblijvende gans weken doelloos heeft rondgelopen, op zoek naar haar partner. In de garage in kwestie stond achteraan een grote spiegel, waarin de gans meende haar echtgenoot te zien. Niets was natuurlijk minder waar, maar hoe leg je dat uit aan een dier. Uiteindelijk heeft Louisa de garage gesloten om het beest voor verder leed te sparen.

Het gesprek is even stilgevallen en zowel Leo als de gans zijn allebei in hun eigen gedachten verzonken. Het is Leo die de stilte doorbreekt en opmerkt. "Maar hoe komt het dan mevrouw, dat u altijd zo alleen bent, hebt u dan helemaal geen vrienden meer? Al die vele keren dat ik u de afgelopen jaren gezien heb was u altijd alleen, voelt u zich dan niet heel eenzaam?" "Wel, mijnheer Leo, " het is een beetje zoals bij iedereen. De eerste maanden kwam iedereen wel eens langs om mij gezelschap te houden, maar al die contacten zijn langzaam doodgebloed. Echte gesprekken waren er niet meer bij. Het leek wel of iedereen niet meer wist

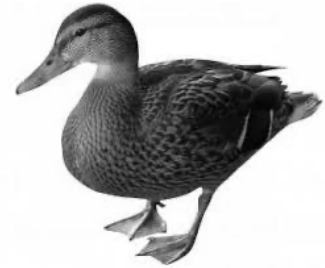


waarover te praten en het onderwerp 'François', want zo heette mijn echtgenoot, durfde blijkbaar niemand aan te snijden. En zo is het dan gekomen dat ik alleen en eenzaam achtergebleven ben. Maar mijnheer Leo, alles went. Ik ben hier nu zo'n beetje 'moeder' geworden van alle watervrienden die hier samen met mij leven. Eenden,



waterkiekens, nu en dan een fuut of een reiger, het zijn allemaal goede vrienden geworden. Sinds enkele maanden ben ik nu erg bevriend met een eend, die hetzelfde heeft meegemaakt. Ook haar echtgenoot is heel plotseling verdwenen. Wij zijn nu bijna onafscheidelijk. Zo dadelijk zal ze hier wel aankomen en dan kunnen we samen gaan ontbijten.”

Alsof ze het geraden heeft, komt er in de verte een vrouwtjes eend aangewaggeld. Ze kwaakt richting moeder gans die haastig tegen Leo zegt: “Mijnheer Leo, bedankt voor dit fijne gesprekje. We zullen elkaar nog wel weerzien, maar nu moet ik dringend naar mijn vriendin die ginds al op mij staat te wachten. Daaaaag...”



Leo vervolgt zijn wandeling. Een illusie en een verhaal rijker. Hoewel een verhaal? Dit is echt, echt gebeurd. Had Louisa hem dit niet verteld enkele weken terug, hij zou het nooit geloofd hebben. Leo lacht bij zichzelf. Zoveel verschillen dieren toch niet van mensen. Als bij een koppel een van beiden overlijdt, is het toch soms ook of de overblijvende persoon voor een deel gestorven is. Velen van hen trekken zich ook terug uit het sociale leven en vereenzamen. Hé Leo, vermaant hij zichzelf, wat een gedachten. Moeder gans uit dit verhaal heeft het toch goed gedaan en zich terug een vriendenkring opgebouwd. Om duidelijk een voorbeeld aan te nemen. Al fluitend vervolgt Leo zijn wandeling, op weg naar een volgend avontuur, een volgend verhaal.

Einde

*Moeder gans in haar eigen
element.
Het antitankkanaal.*



11. Leo en de kleine bulldog

Vandaag echt de dag waar Leo al zo lang van droomt. De voorbije nacht was de lucht kraakhelder en de aanwezige maan en haar sterren maakten er een heel heldere nacht van. 't Is nog geen zeven uur en Leo is al buiten, klaar voor zijn ochtendwandeling. Er hangt nog een beetje mist en de temperatuur voelt nog een weinig koud aan, maar de zon is al bezig de donkere nacht te doorbreken. Ook de nevel krijgt zijn beurt. Een half uurtje later begint de lucht in het Oosten rood en oranje te kleuren als de zon zich echt laat zien en voelen. Op de plaats waar hij zich bevindt, laat de zon zich zien tussen de bomen waarvan de bladerknoppen snel zullen openbarsten. Snel neemt Leo zijn iPhone om dit moment vast te leggen.



Leo loopt de Koekoeksdreef in. Sinds enkele dagen ziet hij aan het huisnummer 15 een kleine zwarte bulldog zitten. De hond heeft een grote witte vlek op de borst en steekt zijn beide grote oren recht omhoog als hij Leo ziet naderen. Het bankje vlakbij nodigt uit voor een korte rustpauze, waar Leo graag op in gaat. De hond komt vriendelijk kwispelend toegelopen en zet zich aan de benen van Leo neer. Het legt zijn rechterpoot op de

knie van Leo en zegt heel beleefd: “Goede morgen mijnheer Leo. Zoals elke dag weer vroeg op pad? “

Leo is al helemaal niet verbaasd meer als dieren hem aanspreken. Sinds zijn vele avonturen heeft hij de diertaal meer en beter weten te interpreteren en dus ook vandaag kost het hem geen enkele moeite om de bulldog te verstaan. Leo heeft vrienden die eenzelfde hond hebben als deze. Hij weet dan ook dat dit een Franse bulldog is en dat dit hondenras er bekend om staat vrolijke en vriendelijke dieren te zijn. Bovendien is deze kleine Fransoos een echte speelvogel. Hij is ongedwongen en nieuwsgierig en beschikt over een stevige portie enthousiasme. Soms is hij zo enthousiast, dat hij niet uit zichzelf stopt met spelen, ravotten en onnozel doen. De Franse bulldog is enorm aanhankelijk. Hij wil niets liever dan deel uitmaken van het gezin en acht zichzelf een volwaardig gezinslid. Zijn favoriete taak is die van schootwarmer en je zult bereid moeten zijn jouw favoriete zetel met hem te delen. Leo legt zijn hand op de poot van de hond en antwoord heel vriendelijk: “Ook goede morgen mijnheer de bulldog, hoe gaat het ermee? Mag ik ook weten wat jouw naam is.? “

“Met mij is het vandaag niet zo goed, “zegt de bulldog. “Maar eerst zal ik me even voorstellen, ik ben Juul en zoals u waarschijnlijk al gezien hebt, woon ik hier op het nummer 15 in de Koekoeksdreef. Ik ben hier dan wel niet geboren, maar woon hier toch al vanaf mijn achtste week. En dat is nu ongeveer twee en een half jaar geleden. “

“Weet je Juul, uit ervaring weet ik dat wanneer een dier me aanspreekt, er gewoonlijk een vraag volgt om te helpen bij een of andere moeilijkheid. Waar heb jij

het moeilijk mee? Ben je misschien niet meer tevreden thuis? Want dat zijn natuurlijk niet de vragen waar ik kan bij helpen. Ik kan moeilijk adviseren om weg te lopen, want dat lost meestal niks op. Kan je jouw probleem niet uitpraten met je baas of wil die niet luisteren? Misschien dan je bazinnetje. Die wil zeker wel naar jou luisteren? “Reageert Leo een beetje zenuwachtig. Vandaag is hij niet in de ‘mood’ om veel energie te steken in weer een of ander verhaal zonder veel inhoud.

“Nee, nee, mijnheer Leo, ik heb helemaal geen problemen thuis. Integendeel zou ik zo zeggen. Ik kan me geen beter thuis wensen. En mijn baas en mijn bazinnetje zijn de liefste mensen van de hele wereld. Maar weet u mijnheer Leo, ik ben verliefd geworden en ik zou u graag eens heel mijn liefdesverhaal vertellen. Thuis kan ik hiermee niet aankomen, Maar het is echt zo’n mooi verhaal dat ik het aan iemand kwijt moet en daarom heb ik aan u gedacht. “

“Een liefdesverhaal, “zegt Leo, “ das wel heel speciaal hé Juul. Gewoonlijk willen jullie mij alleen maar dingen vertellen waar je geen oplossing voor vindt. Maar een verhaal over twee geliefden, dat heeft niemand mij tot op heden verteld. Ik zal dan ook graag en met veel aandacht luisteren naar wat jij me wilt vertellen. “

“Wel mijnheer Leo, dat doet me veel plezier. Weet u dat mijn baasjes elke zomervakantie voor twee weken en ook de week tussen kerstmis en Nieuwjaar naar Barcelona in Spanje gaan. Ze hebben daar vrienden die midden in het centrum van de stad wonen en kunnen daar verblijven. Omgekeerd is het natuurlijk ook zo dat wanneer deze vrienden naar België komen ze altijd hier bij ons in de Koekoeksdreef terecht kunnen. Sinds ik bij mijn baasjes woon, mag ik altijd mee naar Barcelona. Omdat de vrienden mij zo’n lieve hond vinden hebben ze zelf een Franse bulldog gekocht en laat dat nu een vrouwtje zijn. Verstaat u het al een beetje mijnheer Leo. Belladonna, want zo heet ze, is het liefste vrouwelijke wezen dat ik ooit aanschouwd heb. Vorige zomer heb ik ze voor de eerste keer gezien, maar omdat we toen nog allebei heel jong waren deden we niks anders dan stoeien en ravotten, een hele dag lang soms tot we bekaf in slaap vielen, dicht tegen elkaar aan. Maand na maand heb ik Belladonna zien opgroeien. Hoe dat kan mijnheer Leo? Wel, mijn vrouwtje face timed minstens één keer per week met haar beste vriendin Isabel, die getrouwd is met de beste vriend van mijn baas. En tijdens die visuele gesprekken was Belladonna ook steeds in beeld en zodoende hé mijnheer Leo. “



“De laatste keer dat ik haar zag was vlak voor we naar Barcelona vertrokken voor de kerstvakantie. Ze hadden haar een blonde pruik opgezet en een prachtig kroontje. Goddelijk zag ze eruit en ik was direct hopeloos verliefd. Ik telde de uren en de dagen voor ons vertrek af. Ik had nooit gedacht dat dit me zou overkomen en dan nog met een teeffje zo ver weg. Maar ja mijnheer Leo, liefde kent geen grenzen, nietwaar. Ik zal nooit het moment vergeten toen ik haar voor de eerste keer weer terugzag. Gewoontegetrouw kwamen Isabel en Antoine, de vriend dus van mijn baas, ons afhalen aan het vliegveld El Prat. Natuurlijk was

Belladonna erbij en Ik zag direct dat ze minstens even zenuwachtig was als ikzelf. Maar nadat we elkaar even overal besnuffeld hadden, hebben we likjes en kusjes uitgedeeld en waren we onmiddellijk weer de beste vrienden zoals tijdens de laatste vakantie. “

“Hola Juul, “ onderbreekt Leo even het verhaal van de bulldog. “Maar waar blijft dan je grote liefde voor haar. Je zegt dat jullie terug de beste vrienden waren. Dat klopt toch ergens niet. Of heb ik iets gemist in je story? “

“Nee, mijnheer Leo, u hebt helemaal niets gemist. Maar ik kon haar toch niet direct om de hals vallen en haar mijn liefde verklaren. Dan zou ik ze misschien afschrikken en dat risico wilde ik natuurlijk niet lopen. Wij zijn rustig huiswaarts



gereden. Mijn baasjes hebben hun valies uitgepakt en Belladonna en ikzelf zijn samen de tuin ingelopen en hebben ons onder een boom bij het zwembad neergezet. Eerst hebben we wat over ‘koetjes en kalfjes’ gepraat. Wat er de voorbije maanden allemaal gebeurd was. Voor we het wisten was het avond en werden we geroepen voor het avondeten. De baasjes en hun vrienden wilden die eerste avond nergens heen en

wilden alleen praten, bij een lekker glaasje wijn, over al hun belevenissen sinds hun laatste contact. Zij hadden helemaal geen aandacht voor ons. Omdat de temperatuur in Barcelona in die periode nog bijna 20° was, zijn Belladonna en ik stilletjes terug de tuin ingeslopen naar ons plaatsje aan het zwembad. Het was denk ik bijna middernacht toen onze respectievelijke baasjes ons riepen om te gaan slapen. Maar in die paar uurtjes mijnheer Leo, was er tussen ons twee iets moois gebloeid. Ik was al heel lang hopeloos verliefd op Belladonna mijnheer Leo zoals ik al vertelde, maar groot was mijn verbazing toen bleek dat Belladonna ook al die voorbije maanden steeds weer aan mij gedacht had en even verliefd op mij geworden was als ik op haar. Dat was toch niet te geloven mijnheer Leo. Kunt ge u voorstellen hoe blij en gelukkig ik was. We hebben diezelfde avond zelfs voor de eerste keer gekust. Niet te geloven, maar toch waar mijnheer Leo. “

Verbaasd luistert Leo naar het verhaal van Juul. Een echte love story tussen twee honden. Hij herinnert zich een soortgelijke geschiedenis ooit gezien of gelezen te hebben maar kan de herinnering niet zo direct plaatsen. Hoewel Leo bij het eerste contact met Juul niet zo veel interesse toonde, is hij nu wel echt benieuwd naar het verdere verloop van diens liefdesverhaal. Juul heeft het zich intussen gemakkelijk gemaakt en ziet de bereidheid van Leo om deze hele geschiedenis aan te horen. Op een kalme manier vervolgt hij dan ook de bijna eenzijdige conversatie.

“Belladonna en ik zijn die ganse week onafscheidelijk geweest, mijnheer Leo. Direct na het ontbijt die eerste morgen zijn wij de stad ingelopen en Belladonna heeft mij die dag en alle volgende dagen van dit prachtige verlof, de hele stad Barcelona getoond. Zij en haar baasjes wonen in een zijstraat van de Rambla, de grootste en meest levendige straat die Barcelona eigenlijk in twee stukken snijdt. De tijd vloog



zo snel voorbij die eerste dag dat het, zonder dat we het beseften, bijna twee uur in de namiddag was en wij nog steeds niks gegeten hadden. We zagen bleek van de honger. Snel ben ik dan een brood en een fles wijn gaan kopen. Ergens in een parkje, midden in de stad, dicht tegen elkaar hebben we gegeten. Brood zonder enig beleg heeft

mij nog nooit zo goed gesmaakt mijnheer Leo. Zonder enig besef van tijd zijn we na een uurtje of zo verdergelopen en uitgekomen bij de Sagrada Familia, de magnifieke kathedraal van kunstenaar architect Antoni Gaudi. Niettegenstaande het vele volk dat stond aan te schuiven om binnen te geraken, zijn wij gewoon binnengelopen zonder dat iemand ons tegenhield. Niemand let toch op twee verliefde honden. Zelf vond ik er allemaal niet zoveel aan, al die kitscherige stenen en beelden, maar Belladonna was zo in de ban van deze nog steeds niet voltooide kerk. Ze stopte niet met me alles te tonen en uit te leggen. En zo hebben wij die ganse week heel Barcelona verkend. Door smalle kronkelende straatjes hebben we gelopen, tussen eeuwenoude statige gebouwen. Voor mij was het hoogtepunt de zondagnamiddag toen we in Camp Nou, het gigantische voetbalstadion van FC Barcelona, de thuiswedstrijd tegen Real Madrid hebben gezien. Lionel Messi en Cristiano Ronaldo op één voetbalveld. Om nooit te vergeten. “



“Eén avond zijn we uitgebreid gaan eten in het Spaanse restaurant Nuria op de Rambla. Tapas in alle soorten en smaken. Lekker mijnheer Leo, om duimen en vingers af te likken. En toen ik daar zo zat met mijn Belladonna mijnheer Leo, moest ik plots denken aan de film van Walt Disney, over de Lady en Vagebond. Ik zag de passage voor mij van die twee, ook erg verliefde honden, spaghetti etend in dat kleine Italiaanse restaurantje. “

Plots wist Leo het weer. Dat was de geschiedenis die hij zich niet meer kon herinneren. Het verhaal van Disney's Lady en de Vagebond. Jaren geleden heeft hij de film zelfs enkele keren gekocht als geschenk voor zijn kleinkinderen. Zelf heeft hij er mee van genoten om de film thuis, samen met de kinderen, mee te zien op het kleine scherm. En nu heeft die kleine Juul hier naast hem op de bank, zelf zo'n mooi liefdesverhaal beleefd. Hij haast zich dan ook om te vragen: “En Juul, hoe moet het nu verder? Jij hier en jouw Belledonna meer dan 1200 kilometers hiervandaan. Zo'n lange afstand relatie dat kan toch niet gemakkelijk zijn. “

“Helemaal niet mijnheer Leo, “antwoordt Juul met een trieste stem. “Nadat de vakantie afgelopen was zijn wij, ik en mijn baasjes, terug naar huis gevlogen. Dat het een lang en pijnlijk afscheid tussen Belladonna en mezelf was, moet ik u zeker niet vertellen hé mijnheer Leo, van haar kant kwamen er zelfs traantjes aan te pas. We zijn nu ongeveer twee maand verder en ik leef van face time gesprek naar face time gesprek, allen maar om mijn Belladonna even te horen en te zien. Maar, en nu komt het mijnheer Leo, tijdens het laatste gesprek, twee dagen geleden, heeft Belladonna mij gezegd dat ze onze relatie niet meer ziet zitten en dat ze ermee wil



kappen. Ik wist niet wat ik hoorde mijnheer Leo, ik had de krop in de keel en het liefst van al wilde ik het uitschreeuwen. Ik ben dan maar stilletjes in mijn mand gekropen. Ik heb twee dagen niet gegeten en amper gedronken en heb sinds vandaag voor de eerste keer weer terug een beetje levensmoed. Tijdens een gesprek tussen mijn baasjes hoorde ik zeggen dat Isabel, het bazinnetje van Belladonna, mijn vrouwtje aan de telefoon verteld had, dat Belladonna hopeloos verliefd was geworden op een hond van de burens, eveneens een Franse Bulldog, zwart en met een witte vlek op de borst. Blijkbaar lijkt hij bijna helemaal op mij, want daar hebben onze beider bazinnetjes nog mee gelachen tijdens hun gebabbel. “

“Ja Juul, dat is natuurlijk heel erg voor jou, “reageert Leo voorzichtig, “Maar zoals ik hiervoor al zegde, zo’n lange afstand relatie is meestal geen lang leven beschoren. Ook bij de meeste mensen werkt dat meestal niet. Ge kunt u beter een mooi teefje hier uit de omgeving uitzoeken en daar kan je dan alle dagen mee samen zijn, vind je ook niet Juul? En wat je in Barcelona beleefd hebt, kan je dan beschouwen als een schone vakantieliefde. Dat is voor later dan een van de mooiste vakantieherinneringen, zoals ik soms al eens hoor vertellen van mijn vele vrienden. “

“U zult natuurlijk wel gelijk hebben mijnheer Leo, maar toch doet dit me veel hartzeer. “Juul’s stem heeft een beetje als hij verder gaat. “Hoe kan je nu iemand gedurende tien dagen zo in de waan laten om dan plots uit het niks, gewoon iemands hart te breken. Daar kan ik met mijn klein hondenverstand niet bij, hoor. Maar goed, ik zal me er moeten bij neer leggen, er is toch geen andere mogelijkheid. Ze wil me zelfs niet meer zien aan de telefoon. Maar, mijnheer Leo, ik wil u toch heel hartelijk bedanken voor uw luisterend oor. Ik ben zo blij dat ik dit verhaal aan iemand heb kunnen vertellen. Het lucht me helemaal op. Ik voel me al een heel andere hond. Nogmaals heel hartelijk bedankt, mijnheer Leo en tot spoedig ziens. “En weg is Juul. Een triestige hond die het waarschijnlijk nog wel een paar dagen heel moeilijk zal hebben.

Maar denkt Leo. Dit was toch wel een mooi liefdesverhaal. Het is verwonderlijk hoe dieren soms dingen meemaken waarvan hij dacht dat ze alleen bij mensen voorkwamen. Niet dus. Als hij seffens aan het ontbijt zit met zijn echtgenote en haar dit prachtige liefdesverhaal verteld zal ze weer met grote ogen luisteren. En Leo zal voor de tweede maal kunnen genieten van alles wat Juul hem daarjuist verteld heeft. Twee keer genieten van een eersterangs vakantie verhaal.

Einde

12. Leo en de oude reiger.

Blijgezind stapt Leo de nog frisse morgen in. Het is kwart over zeven en de vrieskoude heeft alles witgekleurd. Zo ook de buiten slapende auto's die allemaal, zonder een uitzondering, een mooie witte tint hebben. Nog enkele weken denkt Leo dan hij kan weer om half zeven vertrekken, het tijdstip dat de wereld begint te ontwaken. Eén uur later is een wereld van verschil want het verkeer, tot zijn grote spijt, is al volop in gang en de eerste files beginnen zich te ontwikkelen in het centrum van het dorp. Als Leo het bos inloopt, tussen eveneens witte en bevroren weiden, bewondert hij de omliggende bomen en struiken waar rijm alles doet blinken. Daar waar de zon de grond raakt ontstaan langzaam groene plekken, terwijl van de toppen van de bomen het water in druppels begint neer te vallen. Leo geniet, zoals altijd, van moedertje natuur.

Hij loopt het paadje naar de visvijver op en ziet al van ver de oude reiger staan. Zoals de reiger daar nu staat lijkt hij volgens Leo het meest op een heel oude man. Enkel een wandelstok ontbreekt om dit visioen helemaal te ondersteunen. Leo schat de vogel op zeker twintig jaar, wat overeenkomt in mensenjaren met ongeveer tachtig jaar. En mensen van deze leeftijd krijgen alles op een schoteltje aangereikt, denkt Leo, en dan zijn ze soms nog niet tevreden. Deze oude krijger moet echter zelf zijn kostje bijeenscharrelen, wat in deze periode van het jaar, als de kou en het donker overheersen, allesbehalve gemakkelijk zal zijn. Meestal als Leo de grote vogel ziet, staat hij aan de andere zijde van de vijver, helemaal in het hoekje, doodstil te kijken of hij een insect of misschien zelfs een visje kan verschalken. Maar vandaag staat de reiger zo op het oog, er een beetje kouwelijk en rillerig bij. Leo heeft echt medelijden met het dier. En Leo zou Leo niet zijn als hij niet diep in zijn binnenste probeert te bedenken of hij dit oude dier niet op een of andere manier kan helpen.



Leo stapt dichterbij en in tegenstelling tot andere gelegenheden wanneer Leo de oude knar tegenkomt, blijft de grote vogel nu rustig staan in plaats van zoals anders een eindje weg te vliegen. Heel zachtjes zegt Leo: “Dag mijnheer de reiger, ben je verkouden misschien, want je staat er zo intriest bij vandaag?”

Voor Leo nog verder kan vragen antwoord de vogel heel flauwtjes: “Goede morgen mijnheer Leo, ik ben Héron, de blauwe reiger. En inderdaad voel ik me niet zo best vandaag. Ik heb al meer dan twee dagen niet meer gegeten en dat is natuurlijk niet zo goed voor mijn energiepeil. Ik moet snel iets te eten vinden beste mijnheer, want anders zie ik het toch wel heel negatief in. Ik zou nog enkele weken moeten kunnen overbruggen, want de beste en overvloedigste periode van het jaar voor ons reigers komt eraan. “

“Ja inderdaad, Héron, “zegt Leo, “ik denk dat we allemaal wel aan een beetje warme zon toe zijn. Maar wat bedoel je met die overvloed. Wil je zeggen dat je dan waarschijnlijk veel makkelijker een visje kan vangen? “

“Ja, dat ook natuurlijk, “antwoordt Héron, “maar nu, eind februari, komt de padden- en kikkertrek langzaam op gang. Dat betekent voor mij en vele andere watervogels, dat er heel spoedig overal kikkervisjes of dikkopjes, zoals jullie dat noemen, zullen rondzwemmen en dan is het feest voor ons allen. Kunnen we eindelijk nog eens lekker ons buikje rond eten. En een maandje later beginnen de vissen aan hun voortplantingswerk, m.a.w. ze gaan paaïen. Gevolg allemaal jongbroed in het water. En als het warmer wordt gaan er natuurlijk ook weer overal insectenhapjes te krijgen zijn. “De reiger lijkt plotseling eens zo groot te worden met het denken aan al dat lekkers dat spoedig op hem af zal komen.



Maar de vragende woorden van Leo doen de reiger weer met de poten op aarde komen als deze langs zijn neus weg zegt: “Zeker Héron, dat ziet er allemaal prachtig uit, maar zei je me zo-even niet dat je al twee dagen niet gegeten had? Hoe denk je dan de eerstvolgende dagen en weken te overbruggen voordat al dat lekkers bij je langskomt? “

“Wel mijnheer Leo, “reageert Héron spontaan, “met het mooie zonnige weer van vorige week, vloog ik gewoontegetrouw van de ene naar de andere plaats, altijd maar op zoek naar een beetje eten. Nu moet u weten dat ik mijn betere jaren een goede zweefvlieger was. Ik voelde me soms echt een vliegmachine als ik zo hoog door de lucht zweefde. Zo kan ik uren rondzweven zonder mijn vleugels te moeten bewegen. Toen ik daar vorige week opnieuw zo hoog in de lucht hing, dacht ik bij mezelf hoe mooi de wereld toch wel was, zo van daarboven gezien. Toen kreeg ik plots een lumineus idee. Ik dacht bij mezelf: stel nu dat ik iemand op mijn rug zou meenemen om al dat moois te laten zien. Dan zou die persoon dat ook kunnen bewonderen en misschien zou ik daar dan een kleine vergoeding voor kunnen vragen onder de vorm van eten. Is dat geen goed idee, mijnheer Leo? En dat zou mijn eetproblemen misschien voor de komende weken



kunnen oplossen. “

“Geweldig, echt een geweldig idee, vind ik dat Héron, “zegt Leo enthousiast, “ik stel mij alleen maar de vraag wie er met jou zou willen meevliegen. Al de kleine wezens die hiervoor in aanmerking komen zoals muizen, kikkers, kleine vogels of grotere insecten, hebben allen zonder uitzondering heel veel schrik van jou, want als je ze kan pakken, eet je ze gewoon op. Of zie ik dat verkeerd? “

“Natuurlijk hebt u gelijk, mijnheer Leo,” repliceert Héron, “maar toen ik enkele dagen geleden ginds in het hoekje van de vijver stond, kwam er



een kleine woelmuis aangelopen. Mijn eerste reflex was natuurlijk: stilstaan Héron, er komt een lekker hapje aangelopen. Maar toen dacht ik aan mijn idee om iemand mee te nemen hoog in de lucht en deze woelmuis kwam daar uitstekend voor in aanmerking. Ik heb haar dan ook heel vriendelijk aangesproken en tot mijn grote verwondering was mevrouw muis ten zeerste geïnteresseerd in mijn voorstel. En wat betalen betreft was er geen enkel probleem, want ze had een mooie etensvoorraad aangelegd met allerlei overschotten die ze verzameld had na een feestje in de kantine van de visput. We hebben nu afgesproken dat we morgenmiddag elkaar treffen om samen de lucht in te gaan. Die mevrouw woelmuis heeft me zelfs beloofd dat wanneer het allemaal verloopt zoals ik haar verteld heb, ze reclame voor me zal maken bij haar ganse familie en zoals u waarschijnlijk weet mijnheer Leo, hebben muizen grote families. Dus ik ga mijn beste beentje voorzetten en zien dat ik, na een geslaagde vlucht, een zeer tevreden muis zachtjes terug op de wereld zet. Is dat geen fantastisch vooruitzicht mijnheer Leo? “

Leo weet niet wat hij hoort. Natuurlijk heeft hij van meerdere dieren al de meest ongelooflijke verhalen gehoord, maar een reiger met zakelijk instinct slaat toch wel alles. Natuurlijk moeten dieren vindingrijk zijn om hun dagelijkse kost bijeen te zoeken, maar dit verhaal overtreft toch werkelijk alles. Een reiger die een overeenkomst sluit met en muis. Onwaarschijnlijker kan toch niet. Zakendoen met een muis, een diertje dat meestal een lekker hapje voor deze vogel betekent. Gekker kan iemand het niet bedenken. Maar Leo antwoordt diplomatisch: “Weet ge Héron, ik wens je voor morgen het beste. Ik zal duimen voor wat mooi weer, zodat jouw passagier het mooiste uitzicht mag hebben. Ik ben natuurlijk zeer benieuwd hoe dit allemaal zal aflopen. Weet je wat, ik kom overmorgen zeer vroeg terug naar hier en dan kan jij me vertellen hoe het allemaal verlopen is. Wat denk je daarvan? “

“Zeker, zeer zeker mijnheer Leo, u krijgt van mij een gedetailleerd verslag van mijn eerste bemande zweefvlucht. Tot overmorgen, dan. “En sierlijk vliegt Héron de reiger weg. Hij lijkt helemaal opgevrolijkt door het gesprek met Leo. En kennelijk is hij zijn honger ook al een beetje vergeten door de goede vooruitzichten die hij voor zichzelf, heel vindingrijk, geschapen heeft.



Twee dagen later staat Leo weer op dezelfde plaats waar hij vorige keer Héron de blauwe reiger getroffen heeft. Hij ziet Héron druk in gesprek met een woelmuis



op zijn traditionele plaats in het hoekje van de vijver. Beiden zijn in een druk gesprek gewikkeld en hebben al helemaal geen oog voor Leo. Waarschijnlijk, bedenkt Leo, zijn ze aan 't onderhandelen over een nieuwe zweefvlucht. Het door

Héron opgestarte vliegproject blijkt succes te hebben. Leo is blij voor de reiger dat hij op deze manier de resterende wintermaanden kan doorkomen, al blijft hij het

wel een beetje vreemd vinden dat jager en prooi zakelijke overeenkomsten sluiten. Maar ja, denkt Leo bij zichzelf, nood breekt wet, en honger is soms de beste manier om dieren bij elkaar te brengen. Om reiger en muis niet te storen, verdwijnt Leo stilletjes achter het hoge riet en vervolgt zijn wandeling. Een van de volgende dagen zal hij Héron nog wel eens tegenkomen en dan kan de reiger hem in detail zijn avonturen over zijn reislustige passagiers vertellen

Einde

13. Leo en het kleine geitje.



Toen Leo zijn belevenissen over Kasper de ezel neerschreef, maakte hij in diezelfde periode kennis met het kleine geitje Mathilde, hoewel hij toen haar naam nog niet kenden. Zij was trouwens één van die kapoenen die Kasper steeds weer plaagden, door op en over zijn rug te lopen en te springen, als Kasper weer eens behoefte had om wat te rusten en een dutje te doen, weten jullie het nog? Het was Leo toen al opgevallen dat Mathilde op alles reageerde wat haar broertjes en zusjes haar opdroegen te doen en het leek er een beetje op dat men Mathilde zowat alles liet doen wat zij – de broertjes en de zusjes – zelf niet waagden of durfden.

Leo is vanmorgen extra vroeg opgestaan. Het weerbericht van gisteren voorspelde voor vandaag een prachtige zonovergoten dag. En den Deboossere van de VRT heeft het weer maar eens bij het rechte eind gehad, denkt Leo, want zijn voorspelling komt helemaal uit. Het is pas begin maart en overal vertonen de bomen hun gezwollen knoppen, klaar om in de eerstvolgende weken open te barsten en al zeker als de zon zo blijft schijnen zoals vandaag. Leo kijkt ernaar uit om weer onder een vol bladerdek te lopen. Op sommige plaatsen, en al zeker aan de antitankgracht waar hij nu loopt, lijkt het dan wel of hij door lange gangen loopt in alle kleurschakeringen van geel, groen en bruin. Prachtig toch zo'n ontluikende natuur. Van danig geluk fluit Leo het wijsje van Nicole en Hugo 'goeie morgen, morgen'. Gewoongetrouw draait hij hier links het bos in, waar zich aan zijn linkerzijde de grote weide bevindt waar zovele dieren in rondlopen en waar hij enkele weken terug dat lange gesprek heeft gehad met Kasper de ezel. Maar vandaag is Kasper nergens te bespeuren, maar wie er wel, en precies een beetje mistroostig, tegen de afspandraad aanleunt, is een van de kleine geitjes waar Kasper, zoals hij toen vertelde, het regelmatig mee aan de stok had.

"Goede morgen, lief geitje, " zegt Leo, " je ziet er zo slecht gezind uit. Ben je een beetje ziekjes of zo? Of heb je misschien ruzie gemaakt met een van je vele broertjes of zusjes? Vertel het maar aan mijnheer Leo, dan kan ik je misschien wat goede raad geven. Maar mag ik eerst vragen wat jouw naam is. Mijn naam is Leo, maar dat weet je mogelijk al van ons beider vriend Kasper. "



Het diertje is helemaal verrast van deze lange tirade van Leo en het schrikt feitelijk ook wel een beetje, zo diep was het in zijn eigen gedachten verzonken. Het had Leo zelfs helemaal niet zien of horen aankomen. Maar heel vriendelijk zegt het geitje tegen Leo: "Mijn naam,

mijnheer Leo, is Mathilde. En dat uw naam Leo is weten wij allemaal hier in de weide, hoor. U bent zelfs regelmatig onderwerp van gesprek hier onder de dieren, mijnheer Leo, en iedereen is u zeer genegen. Wij vinden u zonder uitzondering allemaal een toffe kerel, die ons dieren blijkbaar allen heel graag ziet. “

Nu is Leo zelf overrompeld. Hij weet zelfs even niet wat zeggen. Natuurlijk is Leo een grote dierenvriend, maar dat de dieren zich hier zo van bewust zijn, dat heeft hij nooit kunnen denken. Maar snel herpakt Leo zich en zegt tegen het geitje: “Maar Mathilde, vertel me dan eens waarom jij er vandaag zo moedeloos bijstaat. Is er dan iets ergs gebeurt, waarom jij niet zoals anders te spelen loopt met je vriendjes in de weide? “

“Mijn naam, mijnheer Leo, mijn naam is het probleem. “

“Jouw naam, Mathilde, “antwoord Leo, “hoe kan jouw naam nu een probleem zijn. Ik vind het trouwens een heel mooie naam. Je zou er fier moeten over zijn, want onze koningin heet ook Mathilde.”

“Maar dat is precies het punt, “mijnheer Leo, “iedereen hier in de weide noemt mij steeds ‘uwe majesteit ‘ of ‘ lieve vorstin ‘ of ‘ uwe hoogheid ‘ of ze roepen me achterna en vragen of ik mijn kroon verloren heb en of ze me moeten helpen mijn mooie hoofdtooi te zoeken. Gek word ik ervan, mijnheer Leo, en ik weet echt niet hoe ik dit moet stoppen. Misschien kunt u mij helpen een oplossing te zoeken? “

“Nou Mathilde, nu vraag je me wat, “antwoord Leo, “ wat jij me verteld is eigenlijk niet om te lachen. Dit is regelrecht pesten en dat is een fenomeen waar wij in onze samenleving ook vaak mee te maken krijgen. Kinderen in ’t algemeen kunnen hard zijn voor elkaar en blijkbaar is dat bij kleine geitjes en bokjes ook zo. Daar zal ik eens goed moeten over nadenken en misschien met een paar vrienden over praten. Maar ik beloof je dat ik een oplossing zal weten te vinden zo snel als ik kan. “



“Dank u wel, mijnheer Leo, “zegt Mathilde, toch al een beetje opgebeurd. “Ik voel me al een klein beetje beter nu ik mijn probleem met iemand heb kunnen bespreken. En ik ben ervan overtuigd dat u uw best zult doen om mij te helpen. Ik weet niemand hier in de weide waar ik deze toestand mee zou kunnen bespreken en misschien zouden ze me alleen nog maar meer uitlachen als ze moesten weten hoezeer ik me dat allemaal aantrek. Dank u wel, dank u wel, lieve mijnheer Leo. “

Alhoewel Leo niet onmiddellijk een oplossing kan bedenken om Mathilde te helpen, wil hij haar ook niet teleurstellen en zegt daarom heel opgewekt: “Zo lieve meid, tot morgen. Ik ga hier direct achteraan en hoop tegen morgenvroeg een oplossing voor je probleem te kunnen vinden. En anders zal ik eens met de grote baas hier moeten

gaan praten zodat hij die belhamels eens goed onder handen kan nemen. Dag Mathilde, tot morgen. “

En weg is Leo. Toevallig of niet, maar in zijn onmiddellijke vriendenkring kent Leo iemand die een soortgelijk probleem heeft gekend met een van zijn kleinkinderen. Ook hier werd het kind in kwestie bespot. Er werden beledigende bijnamen naar zijn hoofd geslingerd. Hij werd beschimpt, uitgescholden en er werden zelfs allerlei roddels over hem verteld tegen zijn beste vrienden. De jongen waarover het gaat wilde op zeker moment zelfs niet meer naar school gaan en zijn studies begonnen er onder te lijden. Leo wil direct contact nemen met deze vriend en hem vragen hoe hij dit probleem heeft opgelost.

’s Anderdaags is Leo al vroeg terug op pad. Hij loopt zijn gewone wandeling en overdenkt voor de zoveelste keer welke raad hij Mathilde gaat geven. Gisteravond heeft hij een lang gesprek gehad met Ludo, de vriend wiens kleinkind ook gepest werd op school. Gelukkig voor het jongetje is het probleem intussen ook opgelost en zijn de schoolresultaten sindsdien ook veel beter geworden. Gelukkig maar, denkt Leo. Door al dat denken heeft Leo vannacht eigenlijk zeer slecht geslapen en mede daardoor is hij vanmorgen al zo vroeg op pad.

Nog even en dan is hij bij de grote weide waar, naar hij hoopt, Mathilde op hem zal wachten. Groot zijn dan ook de verbazing en teleurstelling als blijkt dat de weide vandaag helemaal leeg is. Niks te bekennen. Geen paard, geen pony, geen ezel en al helemaal geen geiten. Hoe kan dit nu? Maar eigenlijk is Leo toch ook wel een beetje blij. Het geeft hem de gelegenheid en tijd om Mathilde’s probleem eens extra te overdenken, want een pasklare oplossing heeft Leo nog helemaal niet gevonden. Zo eenvoudig is dat natuurlijk ook niet. In gedachten stapt Leo de rest van zijn



wandeling. Gisteravond heeft hij nog wat opzoekwerk verricht over geiten en ergens gelezen dat geiten veel, veel vroeger gehouden werden door arme mensen in de plaats van dure koeien. Geiten werden daarom ook wel eens ‘ de koe van de arme man ‘ genoemd. Bij Leo thuis drinkt zijn echtgenote ook alleen maar geitenmelk, omdat zij een intolerantie heeft voor koemelk. Misschien ook daarom dat

Leo vast en zeker wil proberen om Mathilde te helpen. De rest van de dag besteedt Leo voor een groot deel aan denken en nog eens overdenken wat hij Mathilde morgen allemaal kan aanraden? Op zijn pc leest hij eveneens nog alle informatie die hij kan vinden over dieren in het algemeen en geiten in het bijzonder. En na al dat lezen krijgt Leo een gans ander inzicht over het probleem van Mathilde. Ook dat het zeer goed van hem was dat hij al uitvoerig naar Mathilde geluisterd heeft, vragen gesteld over het hoe en het waarom en door wie er wordt gepest. Uiteraard heeft hij zijn medeleven getoond waardoor, zoals ze zelf al toegaf, ze zich al veel beter, meer gesterkt en gesteund voelde.

Al deze informatie samen maakt dat Leo zelf echt denkt dat het probleem van Mathilde zich eigenlijk situeert in de rangorde van de meute, en eigenlijk minder of helemaal niks te maken heeft met pesten. Leo vraagt zichzelf af of pesten überhaupt bij dieren aanwezig is. Misschien is Mathilde een zwakkere in de groep en moet zij zich nog aanpassen in het rangensysteem van de geitengroep. Voor zover Leo begrepen heeft wordt ze zeker niet lastiggevalen door de paarden, pony's en andere dieren in de weide en zijn het enkel haar broertjes en zusjes die het haar lastig maken. Als Mathilde haar plaats in de groep kan aanvaarden, zal haar probleem voor het grootste deel opgelost zijn, bedenkt Leo. En dat futiliteitje met haar naam. Misschien moet ze er zelf maar mee leren lachen en hen vertellen dat ze heel trots is dat ze de naam van de koningin mag dragen en dat haar broertjes en zusjes eveneens fier moeten zijn met zo'n belangrijke zus. Als Leo gelijk heeft met zijn idee over de rangorde in de groep dan is hij ervan overtuigd dat Mathilde's probleem zich in de eerstvolgende weken vanzelf zal oplossen. Natuurlijk zal hij Mathilde morgen een aantal regeltjes toefluisteren die haar door die eerste dagen en weken moeten dragen.

De volgende dag als Leo bij de grote weide arriveert zijn alle dieren weer present. Mathilde staat heel ongeduldig Leo op te wachten. Gisteren had de boer hen allemaal in de stallen gehouden omdat er voor elk van hen een vaccinatie en een volledig onderzoek door de dierenarts voorzien was, maar vandaag mogen ze weer naar hartenlust in de weide lopen en spelen.



“Hallo, en goede morgen, mijnheer Leo, blij u weer te zien. Ik ben een beetje beschaamd dat ik gistermorgen niet op de afspraak kon zijn, “opent Mathilde, een beetje zenuwachtig, het gesprek, “maar u zult wel begrijpen dat dit niet mijn schuld was dat ik niet aanwezig was. “

“Ook goede morgen lieve Mathilde, “antwoord Leo, “ Natuurlijk kon je er niks aan doen dat je gisteren niet present was. En het lijkt wel of je alweer een beetje minder gestresseerd bent. Ik heb eens goed nagedacht over wat je me twee dagen geleden allemaal verteld hebt en ik denk dat het goed voor jou zou zijn.....en Leo vertelt Mathilde alles wat hij bedacht heeft en waar ze de komende dagen best rekening zou moeten mee houden. Dat ze zich ook wat meer open zou moeten stellen naar haar broertjes en zusjes toe en dat het probleem waar ze zo zwaar aan tilt zich in de dagen die komen, vanzelf zou oplossen.

Mathilde staat Leo eerst even aan te staren, maar dan breekt er een spontane lach door. Ze grinnikt nog een beetje na en zegt dan: “Weet u mijnheer Leo, sinds ik zo uitvoerig met u gekeuvel heb, voel ik me al een heel stuk beter. Ik heb ook aan mijn broertjes en zusjes verteld hoe lief u voor mij geweest bent. En weet u wat mijnheer Leo? Al sinds gisteren is iedereen veel liever en aardiger voor mij. Het is wel of slechts het noemen van uw naam, alles al een beetje veranderd heeft rondom mij. En dat bedoel ik dan in de positieve zin. Ik ben u zeer dankbaar mijnheer Leo

en ik zal zeker alles wat u mij aangeraden heeft in de praktijk toepassen. Dank u mijnheer Leo, nogmaals dank u wel. “

“Niks te danken Mathilde, ik ben zeer tevreden dat ik jou al een beetje heb kunnen helpen. Misschien moeten we binnen een paar weken nog eens gezellig bijkletsen, maar intussen wens ik jou het allerbeste. Tot heel spoedig dan lieve Mathilde. “

En weg is Leo. Blij dat hij weer iemand heeft mogen opnemen in zijn grote dierenvriendenkring. Hij is er nu nog zekerder van dat zijn idee over de rangorde in de geitenmeute de enige juiste is. In de eerstvolgende dagen zal hij proberen om, zoveel mogelijk ongezien, Mathilde op te volgen in haar doen en laten in de weide tussen haar vele broertjes en zusjes. Maar Leo maakt zich absoluut geen zorgen meer, zozeer is hij overtuigd dat zijn raad aan Mathilde de enige juiste is geweest.

Einde



14. Leo en de onverdraagzame ezel.

Omdat het weer zo mooi is, besluit Leo om vandaag zijn wandeling voor het grootste deel langs de antitankgracht te maken. Het is nog maar goed zeven uur en een schitterende zon laat zich al in haar geheel bewonderen en laat haar stralen schijnen tussen de nog bijna bladerloze bomen. De natuur is op haar mooist zo vroeg in de morgen. Dat alleen al maakt het waard, denkt Leo bij zichzelf, om zo vroeg uit het warme bed te komen om samen met de alom vertegenwoordigde dieren deze fraaie morgenstond te begroeten. Nog even een foto nemen als herinnering aan dit prachtige ochtendgloren en dan draait Leo links het bos in.

Onmiddellijk aan zijn linkerzijde bevindt zich een grote weide waar Leo altijd weer even halt houdt om de vele dieren die er rondlopen even gade te slaan. Zo ook vandaag. Een zestal paarden, een aantal pony's, zelfs enkele geiten



en één ezel zijn samen vandaag de bewoners van deze aanzienlijke weide. De viervoeters zijn overwegend rosbruin met grote witte vlekken. Telkens als Leo deze dieren ziet moet hij denken aan de verhalen van Karl May en één verhaal in het bijzonder over 'Winnetou, het grote indianen opperhoofd' dat als kind zijn favoriete boek was. In zijn verbeelding ziet Leo weer de gillende indianen op hun gevlekte rosbruine paarden de slechte blanke mensen aanvallen die hen hun land probeerden af te nemen.



Maar dat is niet de reden waarom Leo hier graag blijft staan. Eigenlijk heeft hij maar oog voor één dier in deze weide en dat is namelijk de mooie ezel die er rondloopt. Enfin, rondlopen is een groot woord, want meestal staat de ezel helemaal alleen; een beetje mistroostig lijkt het wel, in een hoekje van de weide. De overige dieren lopen verspreid over het groene gras te grazen en de geiten dartelen en springen van plezier, waarschijnlijk blij met deze mooie dag. Maar de ezel staat ook vandaag weer in het uiterste hoekje van de wei, bijna vlak tegen de weg waar Leo voorbijloopt.

Leo houdt halt als hij vlak bij de ezel is. "I-aa, i-aa, "balkt de ezel zachtjes tegen Leo. "Ook goede morgen," zegt Leo, "Het lijkt wel of jij helemaal niet blij bent. En het is nog wel zo'n heel mooie dag. Echt een dag om buiten te zijn en te genieten. "

"Ik weet het, ik weet het mijnheer Leo "antwoordt de ezel, "maar u moet weten dat ik eigenlijk veel liever in mijn schone stal gebleven was, helemaal alleen en rustig. En nu heeft de



baas mij buitengezet met al die andere dieren om mij heen. En echt mijnheer Leo, dat vind ik helemaal niet zo leuk. De paarden en die pony's, daar kan ik nog mee leven, maar die geiten, mijnheer Leo, die geiten. "

Leo bekijkt de ezel eens goed. Het is echt een mooi beest. Leo weet niet veel van ezels, maar hij weet bijvoorbeeld wel dat de meeste tamme ezels in hoofdzaak afstammen van de Nubische ezel. Tamme ezels verschillen in kleur en grootte. De kleur varieert van grijs, bruin tot zwart en de schofthoogte gaat van 1,20 meter tot ongeveer 1,40 meter. De ezel die voor hem staat is een mooie grijsbruine en heeft zeker de maximale hoogte. Het is een hengst of met andere woorden een mannelijk dier. Samengevat een prachtig exemplaar en Leo verstaat dan ook niet waarom het dier niet vrolijk en tevreden in de wei draaft.

"Maar mijn beste, "zegt Leo heel vrolijk, "hoe kan zo'n klein geitje je nu tot last zijn? Dat kan toch helemaal niet! Maar, als ik eerst vragen mag, wat is eigenlijk uw naam?"



klein beetje. "

"Ik mijnheer Leo, ik heet Kasper, "antwoord de ezel, " en u moet over die deugnieten helemaal niet zo vrolijk doen, hoor mijnheer Leo, want elke keer als ik me even wil neerleggen om wat te rusten, klimmen die verdomde geiten op mijn rug. En soms doet dat nog pijn ook, want met de scherpe kleine hoeffjes rennen ze dan op en over mijn rug. En als ik ze dan van me af wil schudden, beginnen ze er pas plezier in te hebben. Kleine boeffjes zijn het mijnheer Leo, en dan overdrijf ik niet eens een

"En dan komen de weekends eraan, "vervolgt Kasper zijn klaagverhaal. "Tijdens de weekends komen de kleinkinderen van de baas soms op bezoek en wat denkt u dat



ik daar mee te maken heb mijnheer Leo? Kunt u het al indenken.? Wel mijn beste mijnheer Leo, een paar weken terug heeft mijn baas een kleine koets gekocht. U weet wel, zo'n klein rijtuig waar slechts enkele personen kunnen inzitten. En wie denkt u dat dat rijtuig mag trekken mijnheer Leo? Natuurlijk uw nederige dienaar Kasper. En weet u mijnheer Leo, als we dan eindelijk terug zijn van een lange rit met de koets, willen die kleine pestkoppen nog een ritje op mijn rug maken. Soms lijkt er echt geen einde aan te komen. "

"Want ezels zijn toch maar lastdieren nietwaar mijnheer Leo? Zo denken jullie toch over ons. " gaat de ezel maar verder met klagen. "Maar weet u mijnheer Leo, die tijd is toch lang voorbij. Wij ezels zijn nu dieren geworden die mogen deelnemen aan schoonheidswedstrijden en mooi gekamd en geborsteld, met gevlochten manen en staart, om ter mooist worden gemaakt om wedstrijden te winnen mijnheer Leo.

Jullie mensen werken toch ook niet meer in koolmijnen of ijzergieterijen hé. Alles is dusdanig geautomatiseerd om het voor jullie ook veel makkelijker te maken. Waarom zou dat bij ons dan niet zo mogen zijn? “

In alle stilte hoort Leo deze klaagzang aan zonder Kasper eenmaal te onderbreken. Hij denkt bij zichzelf dat er ergens toch een andere reden moet zijn waardoor Kasper zo gevoelig reageert. Hij moet toch eens vragen of er echt geen andere reden is, waarom de ezel zo negatief op lichtvoetige geiten en speelse kinderen reageert. Kasper zou eigenlijk een blijde ezel moeten zijn, erg tevreden dat anderen graag met hem willen spelen en hem niet links laten liggen waardoor hij waarschijnlijk een eenzame ezel zou worden. Maar waar wringt het schoentje dan? Gewoontegetrouw draait Leo niet lang rond de traditionele pot zoals men dat zo ludiek uitdrukt en stelt Kasper de volgende directe vraag: “Wel vriend Kasper, ik mag je toch vriend noemen? Ik ga ervan uit dat er een andere oorzaak is waarom je eigenlijk zo negatief en pessimistisch reageert naar iedereen die toch graag vriend met jou zou willen zijn. Wil je het mij misschien vertellen of heb je liever dat ik mijn wandeling gewoon verderzet en we het er helemaal niet meer over hebben? “



Kasper bekijkt Leo met een blik van: weet je manneke daar heb jij helemaal niks mee te maken, bemoei je met je eigen zaken. Maar na een paar minuten stilte die alleen maar zwaarder wordt naargelang ze langer duurt, begint Kasper toch te vertellen: “Weet u mijnheer Leo, feitelijk hebt u wel gelijk. Ik voel me al zo’n kleine week heel

depressief en ik wil u toch wel graag vertellen hoe dat gekomen is. Het zal nu ongeveer tien dagen geleden zijn, toen plotseling de dierendokter hier in de weide verscheen. Het was me helemaal niet duidelijk wie er ziek geworden was en zelf voelde ik me prima in conditie, dus voor mij kon het zeker niet zijn. Ik was dan ook heel verwonderd dat de baas samen met de dokter naar mij toekwamen. En plotseling werkten ze mij met verenigde krachten tegen de grond en kreeg ik een paar prikken in mijn kont, mijnheer Leo, kunt u zich dat voorstellen? “

“Nee, nee, “antwoord Leo, “ en wat hebben ze dan met je gedaan? “

Kasper heeft het duidelijk moeilijk om zijn verhaal af te maken. Maar eindelijk gaat hij dan toch verder en zegt: “Wel mijnheer Leo, ze hebben mijn teeltballen weggenomen, ze hebben mij, zoveel is duidelijk, gewoon gecastreerd omdat ik, volgens de uitleg die ik mijn baas hoorde geven, anders te veel lawaai zou maken en onbetrouwbaar zou worden. Ik ben dan ook geen hengst meer, maar een ruïn, een woord dat ik sinds dit allemaal gebeurd is niet meer kan horen. Ik ben nu een hengst zonder ballen mijnheer Leo en daar ben ik echt heel verdrietig om



geworden, op het depressieve af. En misschien hebt u wel gelijk. Sinds dat men mij zo slecht behandeld heeft ben ik wel een beetje onverdraagzaam geworden en stoot ik iedereen die het goed met mij meent van me af. Maar wat wilt u mijnheer Leo, hoe denkt u wel dat ik me voel? “

Leo heeft medelijden met Kasper, maar weet uit wat hij over ezels gelezen heeft, dat niet ontmante ezels soms een hele godganse dag lopen te balken en sommigen overwegend echt onbetrouwbaar worden. Als er dan in hun omgeving veel kinderen komen is de gedane operatie meestal wel echt noodzakelijk, want een ezel zal na zo’n behandeling achteraf een heel brave en betrouwbare vriend worden voor iedereen.

“Weet je Kasper, nu moet je eens goed naar mij luisteren! “En Leo praat met een ietwat luidere stem. “Ik ga je nu een verhaal vertellen over vier vrienden. Heb je ooit al gehoord van de Bremer stadsmuzikanten? “

“Nee, “ is het antwoord van Kasper, “ stadsmuzikanten, nooit van gehoord. “



“Wel dan, “ vervolgt Leo, “ ik ga proberen je dat heel kort te vertellen. Er was ooit eens een ezel die vond dat hij het heel slecht bij zijn baas had. Hij kreeg weinig te eten en moest altijd maar hard werken. Dus besloot hij op zekere dag om weg te lopen naar de grote stad, waar hij muzikant wilde worden. Onderweg naar de stad kwam hij achtereenvolgens een eveneens weggelopen hond, een verloren kat en een verwilderde haan tegen. Samen besloten ze om gevierden een fanfare te vormen om zo in hun levensonderhoud te kunnen voorzien. Maar de eerste avond toen het donker werd en ze door een groot bos liepen, werden ze toch een beetje bang. In de verte zagen onze angstige helden een groot licht branden waar ze op af liepen. Voorzichtig gingen ze aan het venster kijken en zagen tot hun grote schrik vier grote, buikige rovers die zich aan een tafel bevonden waar ze zaten te schransen en dikke pullen bier te drinken. Maar vanwege hun grote honger en dorst, kregen onze vier helden extra moed. En zo drongen onze vier vrienden, want dat waren ze intussen geworden, met veel lawaai het huis binnen. De ezel balkte, de hond blafte, de kat miauwde en de haan kraaide, alle vier zo hard ze konden. De rovers dachten dat de wereld verging en zetten het op een lopen. En van toen af waren de vier bondgenoten onafscheidelijk. Ze hebben er zelfs een standbeeld voor gekregen dat te bewonderen is in de Duitse stad Bremen en dat vlak bij het raadhuis staat. Wat ik hier maar mee wil zeggen Kasper, “vervolgt Leo zijn betoog, “ de moraal van dit verhaal is dat men samen veel meer kan bereiken dan gans alleen. Waarmee ik bedoel Kasper, dat je veel beter met de geiten, de paarden en de pony’s hier in de weide vrienden kan worden, dan hier alleen in een hoekje van de wei te staan jammeren en treuren. En wanneer je dan nog lief gaat zijn voor de kleinkindjes van de baas, gaan zij jou ook

onweerstaanbaar vinden en je zoveel snoepjes willen geven dat je misschien wel aan je lijn moet gaan denken. Wat denk je daar van Kasper? “

Kasper is helemaal overdonderd door dit verhaal. Leo ziet dat het voor de ezel even allemaal te veel is geworden. Hij besluit dan ook maar om zijn wandeling te vervolgen om Kasper de gelegenheid te geven alles wat hij vandaag gehoord heeft te verwerken.



Een paar weken later, op een zondagmorgen, is Leo weer op stap als hij plots in de verte een koets ziet aankomen met meerdere lachende kindjes erin. De koets wordt getrokken door een ezel. Als het rijtuigje dichterbij komt ziet hij dat het voertuig getrokken wordt door Kasper. Leo blijft even staan om voldoende ruimte te geven en als het rijtuig vlak bij hem komt ziet hij een lachende Kasper afkomen die hem een dikke, vette knipoog geeft. Leo wordt er helemaal warm van. Heel blij en gelukkig stapt Leo verder, tevreden dat Kasper de door Leo gegeven levensles goed verstaan heeft en ze ook in de praktijk naar eigen tevredenheid en voldoening heeft toegepast.

Einde



15. Leo en de wilde kippenfamilie

Het is vandaag een minder fraaie dag. De lucht is compleet bewolkt, zodanig zelfs dat het lijkt te gaan regenen. Leo zet de kraag van zijn jas omhoog tegen de gure maartse wind. Hoe luidt het spreekwoord ook weer? Maartse buien en aprilse grillen? Hij verlangt er weer naar om in het gulle zonnetje te kunnen wandelen. Nog even geduld denkt hij, dan is het weer zover. Gelukkig is het nu 's morgens toch alweer licht als hij vroeg vertrekt. Het wandelen in de donkere december en januari maanden hing hem al lang de keel uit. Leo is een lichtmens en hij verlangt nadrukkelijk naar de dagen dat het daglicht schijnt van 's morgens heel vroeg tot 's avonds heel laat. Volgens Leo lijkt het dan dat een mens het leven intensiever kan beleven. Licht, zegt Leo een beetje filosofisch, licht is leven.



Leo is van plan om vandaag eens langs te lopen bij een grote kippenfamilie die aan de antitankgracht woont. Deze plaats ligt niet op zijn gewone wandelroute, maar hij heeft gisteren op het late nieuws gehoord, dat ergens in Vlaanderen een burgemeester opdracht gegeven had om alle wilde kippen in zijn gemeente te vangen, omdat ze zoveel overlast bezorgden. Mensen kwamen de kippen voeren met hopen brood, waar dan weer ratten en muizen op afkwamen, wat op zich slecht was voor de volksgezondheid. Natuurlijk kwam er direct commentaar van dierenliefhebbers die radicaal tegen het vangen waren. Leo beklaagt de burgemeester die weer voor ellenlange discussies zal staan in zijn komende gemeenteraadszittingen.

Dat is eigenlijk de reden van Leo's gewijzigde wandelroute. De kippenfamilie die Leo kent is niet zo'n heel grote familie. Ze bestaat uit zo'n tiental dieren met aan het hoofd een grote veelkleurige fiere haan. En precies met deze haan wil Leo vandaag eens een gesprekje voeren over wat kippen eigenlijk beweegt om als wilde dieren te gaan leven. Zoals altijd is Leo heel erg benieuwd naar het verhaal achter de feiten. Met andere woorden, hoe ontstaat een familie wilde kippen. Tenminste, dat is wat Leo denkt dat het is. Een huishouding met kippen, ha, ha, ha, moet Leo met zichzelf lachen.

Intussen is Leo aangekomen op de plek waar de kippen meestal rondlopen. Zo ook vandaag. De haan kraait luid als hij Leo opmerkt en komt al direct op hem toelopen. Zonder enige aarzeling deze keer spreekt Leo de haan aan: "Goede morgen, mijnheer de haan, ik ben mijnheer Leo en ik hoorde gisteren een hele discussie op de radio over wilde kippen en hanen. Daarom dacht ik bij mezelf: ik weet een hele kippenfamilie wonen. Daar ga ik morgen eens heen om uit eerste bron te horen wat



kippen en natuurlijk ook hun leider, dé haan, beweegt om in het wild te gaan wonen. “



“ Dan bent u aan het goede adres, beste mijnheer Leo. Maar laat ik mezelf eerste even aan u voorstellen. Ik ben Adrihaan en ik leef hier met mijn hele familie, die momenteel twaalf kippen omvat. Samen zijn wij heel gelukkig. Dagelijks komt er hier een ouder dametje langs die ons, zonder enige onderbreking, voorziet van de fijnste hapjes en daarmee bedoel ik zeker niet alleen maar brood.

Want alle dagen brood, mijnheer Leo, daar wordt ge alleen maar dik van. Integendeel zou ik zeggen, want granen en ook maïs staan regelmatig op haar programma. Aan water ook geen gebrek, want zoals u ziet leven wij naast de antitankgracht en daarvan kunnen wij naar hartenlust drinken en natuurlijk ook, ons dagelijks wassen. Toch wel een heel luxeleven, vindt u ook niet Mijnheer Leo.? “

“Ja, natuurlijk Adrihaan, “reageert Leo,” maar als ik je vragen mag, waar komt jouw naam vandaan? Adrihaan!!! Die naam heb ik nu nog nooit gehoord. “

“Wel, mijnheer Leo, mijn vroegere baas, waar ik tot over een zestal maanden terug gewoond heb, was een Hollander. En die wou voor mij een ongewone naam bedenken. Hij vroeg zijn kleinkinderen om namen op te schrijven en diegene met de origineelste naam, zou dan een prijs krijgen. En een van die kleine gasten is toen met Adrihaan gekomen. De naam is afgeleid van Adriaan, en dat kereltje had er gewoon een h van haan tussen gezet. Toch wel goed gevonden hé mijnheer Leo, echt een slim baasje. “

“Zeer zeker Adrihaan, zeer zeker, ik vind dit echt waar een aparte naam, sommige mensen zijn toch wel heel vindingrijk. “Antwoord Leo. “Maar wat beweegt een haan zoals jij nu om met een ganse familie kippen in het wild te gaan leven. Excuseer Adrihaan, maar ik ben echt heel nieuwsgierig om dat van jou te horen. Zo maar altijd buiten wonen, zonder bescherming van een warm hok, in alle weer en wind, zoals men zegt. Daar moeten jullie toch wel een goede reden voor hebben. “

“Ach, mijnheer Leo, weet u, een echte reden kan ik hier zomaar direct niet bedenken. Maar ik kan u wel een aantal waaroms opsommen die ertoe leiden. Zelf kom ik, zoals ik u hierboven vertelde, van een Hollandse familie. In de tuin was een stukje van amper 20 vierkante meter afgemaakt waar we met een tiental kippen



konden rondlopen en als hok had men voor ons, en ik overdrijf echt niet, een paar planken tegen elkaar geslagen. U kunt zich voorstellen dat met tien krabbende kippen die hun eten bij mekaar scharrelen, er al na enkele dagen geen sprietje gras meer te bekennen viel. Als het regende was heel ons stukje grond één modderpoel. Schuilen in het hok was ook geen optie, want de regen liep gewoon door de spleten van de aan elkaar

getimmerde planken. Ons verenkleed plakte aaneen en hoe we ook probeerden onszelf zuiver te maken, allemaal vergeefse moeite. Als eten kregen we de afval uit de keuken zonder dat er ooit een extraatje afkon. U hebt echt geen idee hoe het is om zo te moeten leven, mijnheer Leo. “

Inderdaad! Als Leo eerlijk is heeft hij kippenhokken zoals door Adrihaan omschreven al meermaals gezien. Op die momenten heeft hij zich eveneens de vraag gesteld, amai die witte kippen zien er niet wit meer uit. En ook die bruine hangen vol modder. Maar even later was hij het negatieve beeld weer vergeten. Of misschien moet hij zeggen ‘verdrongen’??? Hij zegt dan ook een beetje beschroomd tegen Adrihaan: “Ja, inderdaad, zo heb ik het nog niet bekeken. Maar ik kan me best voorstellen dat, als iemand in deze omstandigheden moet leven en er komt een gelegenheid tot verbetering, men hierover niet lang zal nadenken. “

“Echt en waarachtig, dat klopt helemaal mijnheer Leo, Ik heb dan ook van de eerste kans die ik kreeg gebruik gemaakt om thuis weg te lopen, of beter gezegd ben ik over de afsluitdraad gevlogen. En blijkbaar was ik niet de enige want toen ik zo ronddoolde kwam ik hier en daar kippen tegen die om dezelfde reden thuis waren ontsnapt. Wij zijn met zijn allen bij mekaar gebleven en na een paar dagen hebben wij deze plek ontdekt en zijn we hier blijven wonen. U moet weten mijnheer Leo, dat hanen en kippen eigenlijk bosvogels zijn. Wij voelen ons veilig onder bomen en struiken want daar kunnen onze vijanden ons niet zien. En ’s avonds slapen we met zijn allen dicht bij mekaar hoog in de bomen. Eén groot probleem was er wel mijnheer Leo, in het wild vinden wij heel moeilijk eten. Wij kunnen wel overleven, maar zonder aanvullende etenswaren zouden wij het niet redden. Maar na een paar dagen was dat probleem als vanzelf opgelost. Zoals in het begin al verteld



komt er sinds de hele tijd een lief ouder mevrouwtje en die brengt ons alle dagen alles wat wij nodig hebben. In ruil voor haar goede zorgen zijn wij overeengekomen dat zij alle eitjes, die onze kippen dagelijks leggen, meeneemt. Zo kan zij nog een centje bijverdienen door deze eieren te verkopen en zo is iedereen tevreden. Ook moeten wijzelf ons minder schuldig voelen want nu delen wij mee in onze eigen onderhoudskosten. Knap hé mijnheer Leo. “

“Dat is natuurlijk fantastisch voor jullie, Adrihaan; Maar de werkelijke reden dat ik vandaag hier met jou sta te praten is dat ik via radio en tv gehoord heb, dat in bepaalde dorpen en gemeenten een echte overlast aan ’t groeien is met wilde kippen. De dieren zouden overal eten zoeken, tot bij de mensen in de tuinen, waar ze dan verantwoordelijk zijn voor het vernielen van jonge groenten en planten. Ik heb zelfs gelezen dat men op bepaalde plaatsen al grote vangbakken gezet heeft om de dieren te vangen. Eens gevangen worden ze geplaatst bij mensen die kippen willen, maar er zijn er blijkbaar zoveel dat ze niet meer weten wat ermee te doen. Kennen jullie dat probleem hier ook Adrihaan? “

“Nee, hoor mijnheer Leo, daar hebben wij hier helemaal geen last van. Wij zitten hier op ruime afstand van huizen. Een beetje verder is er een grote boerderij, maar die mensen hebben geen enkel probleem met kippen, want op hun erf lopen er tientallen,”



“beantwoord Adrihaan de vraag van Leo. “Waar ik soms wel last van heb is van mijn vrouwen, mijnheer Leo. Die hebben het al eens lastig met mekaar. Zij zijn al wel eens jaloers als de ene haar verenkleed wat mooier opgemaakt is dan dat van de andere. Of als een van hen een keertje meer met mij koketteert, dat is ook een reden tot onderling gekakel. U moet weten mijnheer Leo dat ik hier een echt allegaartje van kippen heb. Zo zijn er zwarte, grijze, bruine en natuurlijk ook witte. ’t Zijn ook allemaal verschillende rassen en ook dat vergt een aanpassing naar mekaar toe. Dus, mijnheer Leo, ik Adrihaan moet me regelmatig laten gelden als leider van deze familie. Maar over ’t algemeen is het hier een hechte en brave kippenfamilie. En ik ben er heel fier op, het hoofd van deze familie te mogen zijn. “

“Daar ben ik dan heel blij over, beste Adrihaan, en ik hoop dat jullie nog lang en gelukkig samen met elkaar kunnen blijven. Ik ga nu maar eens opstappen en tijdens mijn wandeling nog eens overdenken wat jij me allemaal hebt verteld. Misschien zien we elkaar op korte termijn nog wel eens. “

Leo maakt aanstalten om te vertrekken als Adrihaan hem tegenhoudt met de woorden: “Wacht even mijnheer Leo, ik heb nog een vraag voor u. Toevallig heb ik vanmorgen vernomen dat het mevrouwtje dat ons dagelijks eten brengt met een zware verkoudheid in bed ligt; Dat is ook de reden waarom we ze gisteren evenmin gezien hebben. Volgens wat men mij vertelde zal ze zeker een tiental dagen het bed moeten houden. Wat voor ons betekent dat wij tijdens die tijd geen aanvullend eten gaan krijgen. Nu zou ik u willen vragen mijnheer Leo of u in deze periode zou willen inspringen en ons zou willen bevoorraden. Alstublieft mijnheer Leo, ikzelf en mijn familie zullen u eeuwig dankbaar zijn. “

Leo staat perplex. Dat is wel het laatste dat hij verwacht heeft. Dat komt er natuurlijk van als men zo nieuwsgierig is als hij. Maar hij kan natuurlijk geen nee zeggen. Leo zou Leo niet zijn als hij dieren met hun problemen niet zou helpen. Hij stelt Adrihaan dan ook gerust: “Natuurlijk Adrihaan, dat zal ik graag voor jullie doen. Vertel me maar wat ik moet brengen; dan komt dat allemaal in orde. “

“Bedankt, mijnheer Leo, bedankt. “Adrihaan glundert en is blij dat het probleem met eten zo snel en onverwacht opgelost is. Vanmorgen zat hij nog in zak en as. Deze mijnheer Leo is echt een geschenk uit de hemel. “En weet ge mijnheer Leo, als tegenprestatie kunt u dan die dagen alle gelegde eieren meenemen. Is dat geen goede deal mijnheer Leo? “

En zo komt het dat Leo weer eens de goede ziel was, heel de tijd dat het oude mevrouwtje ziek bleef. En al de kippen deden hun best om zoveel mogelijk eieren te leggen. Leo had in de dagen dat hij de kippen van eten voorzag zeker 120 eieren. Omdat hij die natuurlijk zelf niet allemaal kon opeten, heeft Leo ze uitgedeeld aan de mensen van de serviceflats waar hij woont. En die waren natuurlijk heel blij met deze lekkere, kakelverse eitjes.



Einde



17. Leo en de rat met een missie.



Leo heeft vandaag een zeer rustige wandeling achter de rug. Geen mens gezien onderweg en al zeker geen dier, die zijn of haar verhaal wilde vertellen, is Leo tegengekomen. Leo houdt van dit moment van de dag. Zo rustig en vredig. Het geeft hem de gelegenheid na te denken, om de verhalen die in zijn hoofd ontstaan goed te formuleren en ze later uit te schrijven. Even voorbij de konijnenweide, waar hij, nog niet zo lang geleden, de lotgevallen beleefde met de twee retrievers, draait Leo het bos in. Het heeft de laatste dagen niet meer geregend en alle waterplassen zijn opgedroogd. De bomen staan prachtig groen en de invallende zon geeft fraaie geel en groene kleurschakeringen. Leo blijft even staan kijken en kan niet weerstaan om enkele foto's te nemen met zijn mobieltje als herinnering aan deze mooie dag. Ook de vogels zijn welgezend en fluiten hun mooiste lied. Merels duiken tussen en over het struikgewas. Alweer een dag, denkt Leo, om nooit meer te vergeten.

Als Leo aanstalten maakt om verder te stappen, merkt hij in de berm naast hem, een grote zwarte rat op, die hem met blinkende oogjes staat op te nemen. Leo verwacht dat wanneer hij zich in beweging zet, het dier als de bliksem zal verdwijnen. Maar niet dus. In de plaats van weg te lopen komt het dier dichterbij en spreekt Leo direct aan: “Dag mijnheer Leo, ik ben Cyrano de rat en ik woon hier vlak in de buurt met mijn hele familie. “



“Heu ja, “reageert Leo verbaasd, “en wat kan ik voor jou betekenen, Cyrano? “

Cyrano begint zo snel te spreken dat hij elke keer weer over zijn woorden struikelt. “Stop, stop, Cyrano, “roept Leo dan ook, “ wees een beetje kalm man, want zo kan ik helemaal niks verstaan van wat je mij probeert te vertellen. “

De rat haalt diep adem en begint dan opnieuw te spreken:” Sorry mijnheer Leo, maar ik ben een beetje zenuwachtig. Zoals ik al zei woon ik met mijn ganse familie hier niet zo ver vandaan in een hoge berm. Wij zijn nu bijna met een groep van bijna 50 leden en met zijn allen hebben wij een heel gangensysteem gegraven met vele kamers en met voor elke familieclan een aparte in- en uitgang zodat wij per familie toch van wat privacy kunnen genieten. Maar nu moet u weten dat er hier al een hele tijd twee grote honden rondlopen die ons heel de tijd achternazitten en ons proberen te bijten. Gelukkig zijn wij ratten heel snelle beesten zodat wij, tot op heden, steeds uit de buurt van hun gevaarlijke tanden zijn gebleven. Maar, en nu komt het mijnheer Leo, telkens wij ons dan versteken in onze ondergrondse woning, beginnen die twee



joekels van honden te graven en proberen zij ons zo te pakken te krijgen. Voor ons geen probleem, want wij hebben verschillende andere uitgangen, maar die gemeneriken vernielen telkens weer onze woongelegenheden.

“Ja, ja, “zegt Leo, “ik kan verstaan Cyrano dat dit voor jullie niet zo plezierig is om iedere keer opnieuw alles weer te herstellen. Maar wat wilt ge dat ik hieraan doe?

“Zelf zou ik het niet zo direct weten, mijnheer Leo, “antwoord Cyrano, “maar ik heb al horen vertellen dat u blijkbaar zowat voor elk probleem een oplossing kent en dat is dan ook de reden waarom ik al een tijdje probeer contact met u op te nemen. En vandaag kom ik u dan zomaar onverwacht tegen en kan ik u vragen om te helpen. Misschien moet ik u eerst nog vertellen lieve mijnheer Leo, dat ik door de groep aangeduid ben om het probleem met die twee belhamels van honden op te lossen. Ik ben het oudste mannetje van de groep en de kleintjes noemen mij soms de padre de familias. Mooie naam nietwaar mijnheer Leo. En als dusdanig ben ik vanaf nu Cyrano met een dwingende opdracht die ik graag tot een goed einde zou willen brengen.

“Ja Cyrano, nu vraag je me wat, je kan toch niet verwachten dat ik voor zo’n grote opgave, zo maar een oplossing uit mijn mouw kan toveren. Hier zal ik echt eens goed moeten over nadenken, hoor. “Reageert Leo voorzichtig. “Als het nu over katten ging dan zou ik mogelijk kunnen voorstellen dat we die dieren een bel om de hals zouden hangen, dan zouden jullie direct weten wie er in de buurt was. En een kat tenslotte is niet zoveel groter als jij, dus daar zullen jullie dan ook niet zo bang voor moeten zijn. “

Nee, nee, mijnheer Leo, voor katten zijn wij geen van allen bang, behalve misschien onze kleintjes, maar die laten we niet alleen buiten. Er is altijd iemand van de mama’s bij. En u weet zeker wel wat er gebeurt als iemand aan een kindje raakt als de mama in de buurt is. En bij ons ratten is dat zeker niet minder hoor, mijnheer Leo. U kunt beter oppassen want ze vliegen u echt aan, al bijtend en blazend.

“Ben ik onbeleefd Cyrano, “ vraagt Leo een beetje voorzichtig, “ als ik jou zou vragen hoe dat eigenlijk allemaal werkt in zo’n rattenkolonie, als je me toelaat het zo uit te drukken. Hoe komen jullie aan eten, wat doen jullie voor ontspanning en belangrijk, hebben jullie nooit last van soortgenoten hier in de buurt of leven jullie allemaal in vrede samen? Om eerlijk te zijn Cyrano, is dit de eerste maal dat ik in contact kom met een zwarte rat, en geloof mij of niet, de meeste mensen onder ons zijn in principe bang van jullie, zeker onze dames gillen al als ze nog maar iemand van jullie in de verte zien komen. Misschien als we mekaar een beetje beter zouden kennen, dat we dan meer begrip kunnen opbrengen voor jullie manier van leven en zijn! “





“Ik ben blij dat u zo geïnteresseerd bent in onze manier van leven, mijnheer Leo, en ik zal dan ook uw vragen graag beantwoorden. Weet u; wij ratten zijn eigenlijk alleseters, maar we hebben natuurlijk ook zaken die we liever eten dan andere. Zo is de periode van de maïs voor ons de tijd van de overvloed. Ratten kunnen heel goed klimmen mijnheer Leo, en zo is het voor ons een fluitje van een cent om in de stevige maïsplanten omhoog te klimmen en de lekkere maïskolven af te bijten en naar beneden te laten vallen. Daar staan dan enkele stevige mannen te wachten om het lekkere voedsel naar onze burcht te brengen. Hetzelfde voor fruitbomen allerhand zonder voorkeur, want men vertelt ons toch altijd dat fruit extra gezond is. Een rat kan ook heel goed zwemmen mijnheer Leo, dus een deugddoend visje is dan ook nooit te versmaden. Maar wat me wel erg spijt is dat ik u moet teleurstellen mijnheer Leo, maar wij leven nog altijd in onmin met onze naaste burenn. Soms moeten wij onze ondergrondse woning met hand en tand verdedigen. Letterlijk hé mijnheer Leo.

Maar zoals nu de situatie is met die twee deugnieten van honden, zouden wij graag willen verhuizen. We hebben er ook al eens aan gedacht om de burcht van een nabij gelegen bruine ratten familie aan te vallen om te proberen ze te verjagen en daar te gaan wonen om van die ellende met die honden af te geraken. En als die miserie niet snel stopt dan denk ik dat we spoedig verplicht tot actie over gaan. En uw laatste vraag mijnheer Leo, wat wij doen voor ontspanning. Eigenlijk zijn ratten nachtdieren mijnheer Leo, maar wij houden er ook van, om heel ontspannen en rustig, eens in het zonnetje te zitten. Soms is dat zo weldadig dat wij met halfgesloten oogjes zitten te dommelen. En van knuffelen zijn we helemaal gek, daar vallen we helemaal in slaap van. Geweldig toch. Maar dat zijn uitzonderingen mijnheer Leo, want meestal zijn wij met zijn allen druk aan het werk met eten zoeken voor de ganse familie, en dat is een hele opgave zoals u kunt begrijpen. “

Zoals steeds is Leo ook vandaag weer overweldigd door het lange verhaal van Cyrano. Ook bij de andere dieren waarmee hij in de loop van het voorbije jaar heeft kennisgemaakt vond hij het steeds weer fascinerend om naar hun verhalen te luisteren. Te ervaren dat alle dieren ook hun zorgen hebben, grote en kleine problemen kennen. Geluk en ongeluk ook een groot deel van hun leven uitmaken. Hij zegt dan ook zeer spontaan tegen Cyrano: “Beste Cyrano, in de eerste plaats wil ik u hartelijk danken voor dit geweldige verslag over jullie leven. Je hebt mij echt een kijk gegeven in het wel en wee waarmee jij en je familie dagelijks te kampen krijgt. Ik vind het trouwens heel erg wat jullie moeten beleven met die twee honden die altijd weer opnieuw jullie huis vernielen. En ik begrijp ook jouw kwaadheid. Ik versta eveneens zeer goed dat je bereid bent om te vechten en zelfs misschien je leven te riskeren om terug rust in het leven van jezelf en je familie te brengen. Ik beloof je hier ter plekke dat ik alles zal doen wat in mijn mogelijkheid ligt om

samen met jou dat grote probleem op te lossen. Geef mij enkele dagen en dan zien we elkaar terug, overmorgen, hier op dezelfde plaats. “

Cyrano bekijkt Leo dankbaar al zeggend. “Dank u wel mijnheer Leo, dat is dan afgesproken. “En heel langzaam, alsof hij het zware probleem op zijn schouders voelt drukken, loopt Cyrano weg. Waarschijnlijk zal hij nu naar zijn familie teruggaan om zijn belevenissen van deze morgen te gaan vertellen. Arme Cyrano, denkt Leo, zo klein maar heel dapper, die de zorgen van een heel huisgezin van bijna 50 familieleden op zich moet nemen. En wij mensen maar klagen, als we soms alleen maar voor onszelf moeten zorgen.

Gedurende zijn verdere wandeling, is Leo al volop aan het bedenken op welke manier hij een oplossing kan vinden voor het probleem van de grote rattenfamilie. Hij weet nu al dat het niet zo voor de hand liggend is. De enige mogelijkheid die hij ziet is een goed gesprek met Targo, een van de twee retrievers, want Leo is er heilig



van overtuigd dat Targo, samen met de kleine Rakker, diegenen zijn die het leven van deze grote rattenfamilie helemaal op stelten zetten. Hij moet zo snel mogelijk Targo zien te vinden om te voorkomen dat de boel uit de hand loopt. Erger zelfs, dat Cyrano het plan uitvoert om de bruine rattenfamilie aan te vallen en te verjagen om zodoende een nieuw tehuis te vinden voor zijn eigen

familie.

Julie herinneren zich waarschijnlijk wel de belevenissen van de kleine retriever Rakker, de grote speelvogel uit een vorig verhaal. Rakker dacht altijd dat iedereen met hem wilde spelen. Maar soms liep dat wel eens uit de hand. Diegene die zo'n beetje op Rakker paste was papa Targo, waarmee hij bijna altijd op stap was. Leo weet precies waar hij Targo kan vinden en wil deze beslist morgen opzoeken.



De volgende dag is Leo, nog vroeger dan gewoonlijk, op weg naar de plaats waar de twee retrievers meestal rondlopen. En hij heeft geluk. Al van er ziet hij Targo lopen. En een paar minuten later staat hij bij de hond en valt direct met de traditionele deur in huis: “ Targo, wij hebben een probleem! “

Waarop Targo heel verbaasd reageert en zegt: “ Een probleem mijnheer Leo, hoe kunnen wij nu een probleem hebben. Wij zijn toch beste vrienden. “

“ Natuurlijk Targo, zeker en vast zijn wij goede vrienden, maar dat bedoel ik niet. “ Waarop Leo, in geuren en kleuren, het hele verhaal van de zwarte rat Cyrano vertelt. En aan de reacties van Targo te zien is Leo aan het goede adres. Zoals hij al vermoede zijn de



twee retrievers de echte boosdoeners van wat er allemaal gebeurd is aan de burcht van de zwarte rat Cyrano en zijn familie. Targo is eigenlijk een beetje verbaasd dat Leo zo kwaad is op hem en Rakker. Maar al spoedig beseft hij hoeveel leed hij de rattenfamilie bezorgd heeft. Hij geeft dan ook heel sportief toe: “ Ok mijnheer Leo, ik beken schuld. Ikzelf en natuurlijk Rakker die in alles een spelletje ziet, hebben al enkele keren die ratten opgejaagd en Rakker heeft natuurlijk geprobeerd ze achterna te rennen als ze in hun hol verdwenen. Tevergeefs natuurlijk, want zelf is hij veel te groot om daarin te kunnen, vandaar dat hij probeerde de ingang te vergroten met een beetje graafwerk. Verkeerd natuurlijk, ik weet het mijnheer Leo. Maar sinds enkele dagen is dat allemaal voorgoed voorbij. De ratten kunnen vanaf nu gerust zijn. Wij zullen ze niet meer opjagen en al zeker hun huisjes niet meer kapot maken. Bent u daar tevreden mee mijnheer Leo? “

Waarop Leo onmiddellijk zegt: “ Ja, ja, dat wil ik natuurlijk allemaal graag geloven, Targo, maar hoe kan het, dat je nu zomaar zegt dat dit direct zal stoppen en zoals je zegt, dan nog met onmiddellijke ingang. Sta me toe hierover mijn twijfels te hebben, na alles wat er de laatste weken gebeurd is, “

“ Wel mijnheer Leo, “ antwoord Targo met een glimlach, natuurlijk begrijp ik dat u aan mijn straffe uitspraak twijfelt. Maar luistert u eerst even naar het volgende. U herinnert zich zeker en vast het laatste akkefietje van mijn zoon Rakker, toen hij de boterhammetjes van die lieve mevrouw lekker opgegeten had en toen zo maar was weggelopen. “

Ja natuurlijk, Targo. Zeker en vast herinner ik me dat. En ik heb er, om heel eerlijk te zijn, ook nog goed mee gelachen. “



“ Wel, “ gaat Targo verder, “ onze baas was toen zo boos, dat hij ons allebei verplicht naar de hondenschool gestuurd heeft. De eerste weken had Rakker het daar heel moeilijk mee, maar na een paar weken begon hij echt plezier te krijgen in de vele lessen die we kregen. En wat denkt u mijnheer Leo? Vorige week hebben wij alle twee ons diploma gehaald. Zeker voor Rakker was dat een hele belevenis en trots als een pauw liet hij aan iedereen die hij kende de medaille zien die hij behaald had en die nu aan zijn halsband hangt. Onze Rakker is nu echt een welopgevoede hond geworden en achter ratten jagen is nu beneden zijn niveau. Dus mijnheer Leo, u kunt uw vriend Cyrano geruststellen. Vanaf nu zullen hij, noch zijn familie, nog last hebben van de fratsen van mijn zoon. Rakker is sinds enkele dagen een volwassen en ontwikkelde hond geworden. U mag ons allebei feliciteren mijnheer Leo. “

Leo gelooft zijn oren niet. Desalniettemin hij is maar al te blij dat, zoals Targo zegt, het grote probleem van Cyrano opgelost is op een manier die hij zelf niet had kunnen



bedenken. Hij reageert dan ook heel opgelucht: “ Dikke proficiat Targo, ook voor Rakker. Ik ben ervan overtuigd dat ook jullie baas heel blij zal zijn met zo’n twee cracks van honden. Feliciteer ook hem en geef hem mijn beste groeten. “En Leo stapt haastig weg, blij met een oplossing die hem zo maar in de schoot komt te vallen. Soms moet een mens ook al eens een beetje geluk hebben, denkt Leo bij zichzelf, terwijl hij stevig op huis aanstapt, hoewel geluk moet men al wel eens kunnen afdwingen.

Vanmorgen moet Leo verplicht, direct als hij wakker wordt en de dag in de lucht komt, opstaan en maken dat hij op de afspraak komt die hij eergisteren met Cyrano gemaakt heeft. “ Overmorgen kom ik terug Cyrano, “ heeft hij beloofd. De zwarte rat zal hem zeker al ongeduldig staan opwachten, hopen dat Leo met een oplossing komt die zijn aanzien in de groep zal bevestigen. Zonder oplossing zullen zijn familieleden aan zijn leiderschap gaan twifelen en nochtans heeft Cyrano voor zichzelf uitgemaakt dat hij tot op vandaag al het mogelijke heeft gedaan om het hondenprobleem op te lossen. Hij heeft er zelfs een mens voor aangesproken, welke andere rat kan dit zeggen? Maar als er geen regeling uit de bus komt, wie van de familie zal hem dan nog geloven. Met deze zware gedachten in zijn hoofd zit Cyrano ongeduldig op Leo te wachten. En eindelijk ziet hij Leo in de verte aankomen. En blijkbaar is de brave man goedgehumorst, want hij komt, een bekend wijsje fluitend, met grote stappen aangelopen.

“ Dag Cyrano, “ roept Leo al van ver, “ blij dat je zo goed op tijd bent, want ik denk dat ik heel goed nieuws te melden heb. “

“ Echt? Mijnheer Leo, echt waar. Laat me dan a.u.b. niet te lang in spanning. Ik voel me sinds ons eerder gesprek heel bezorgd en nu ben ik nog zenuwachtiger dan de vorige keer. “

“ Rustig, rustig Cyrano, ik heb gisteren een lang gesprek gehad met Targo. Targo is een van de honden waarvan ik dacht dat hij een van deze was die jullie het leven lastig maakten. En tijdens het gesprek bleek dat ik overschot van gelijk had. “ En zo vertelt Leo het hele gesprek met Targo en de vroegere belevenissen met de kleine Rakker. Hoe langer Leo vertelt, hoe gelukkiger Cyrano lijkt te worden. Hij lijkt wel te gaan stralen. Plots kan hij zich niet meer inhouden en roept: “ Maar mijnheer Leo, als ik het allemaal goed begrijp zijn mijn problemen allemaal opgelost. Dat is toch wat u zegt, nietwaar. Alstublieft, herhaal het nog even voor mij, bevestig het nog een keer! “



Ook Leo straalt van blijdschap. Hij is zo blij dat hij de problemen van Cyrano zo vlot heeft mogen oplossen. Met een grote lach op zijn gezicht vult hij Cyrano aan: “ Inderdaad Cyrano al je problemen zijn met directe ingang opgelost. Je mag van

jezelf zeggen dat je de opdracht die je als Padre de familias hebt gekregen, tot een goed einde hebt gebracht. Jouw missie is geslaagd. “

De bevrijding straalt van het gezichtje van Cyrano en zijn oogjes blinken van blijheid en vreugde. Hij struikelt over zijn woorden als hij Leo probeert te bedanken.

Maar Leo wijst alle dankbaarheid weg en stuurt Cyrano weg met de woorden: “Cyrano, niks te danken, ik ben zelf heel gelukkig dat dit verhaal een happy end kent. Ga maar snel naar je familie en zeg dat jullie vanaf nu samen terug ongestoord en gelukkig kunnen leven. En waar ik vooral blij voor ben, “ vervolgt Leo, “is dat er geen ruzie komt met jullie burens en dat jullie vanaf nu in vrede kunnen leven. Daar kan je als mens alleen maar van dromen. “

Leo ziet Cyrano in de verte verdwijnen. Hij huppelt precies een beetje van blijdschap en dat wil Leo graag geloven. Leo was zelf nogal opgewonden van deze hele situatie en uitermate blij met de goede afloop. Hij loopt vandaag zijn wandeling in omgekeerde richting. Oorlog en vrede in rattenland, denkt Leo. Wie zal hem ooit geloven als hij dit aan zijn familie vertelt. Niemand toch.....

Einde



18. Leo en de papegaai die altijd lacht.

De laatste weken als Leo zijn dagelijkse ochtendwandeling maakt, heeft hij de indruk dat een grote, overwegend grijs getinte vogel, hem wel lijkt te volgen. En dat vermoeden werd nog meer gesterkt, toen hij tijdens zijn laatste avontuur met de rat Cyrano, op zeker ogenblik dacht dat een grijze roofvogel hoog in een boom naar hen zat te spieden. Leo dacht zelfs op dat moment dat die vogel er op uit was om Cyrano aan te vallen om deze misschien als ontbijt op te eten. Maar met al die drukte rond het oplossen van Cyrano's probleem, heeft Leo geen aandacht meer gehad voor die bewuste vogel en, om eerlijk te zijn, was het beest eigenlijk helemaal uit zijn gedachten verdwenen.



Tot vanmorgen. Als Leo vanwege het blijvende mooie weer, nog maar eens kiest voor de stilte van het bos, ziet hij plots, gezeten op een laaghangende tak, de bewuste vogel die plotseling een fluitend geluid maakt, net of hij de aandacht van Leo wil trekken. Leo krijgt nu volop de gelegenheid de vogel eens goed te bekijken en tot zijn verwondering ziet hij dat het een papegaai is? Leo herkent zelfs de soort. Hij ziet dat het een roodstaartpapegaai is. Even voorstellen, een roodstaartpapegaai heeft een zilvergrijs verenkleed, is wit rond de ogen en heeft een korte rode staart. Vandaar natuurlijk ook zijn naam. Het is niet verwonderlijk dat Leo dacht dat het een roofvogel was, want deze papegaai is zeker veertig centimeter groot en dat is voor een vogel toch al een serieuze afmeting, denkt Leo.

“Hallo, hallo, “krast de papegaai, “Ik ben Ernie en u bent mijnheer Leo, nietwaar. Ja, ja, ik weet heel goed wie u bent hoor mijnheer Leo, want ik volg u al een paar weken. Om eerlijk te zijn heb ik mij al goed geamuseerd met al die avonturen die u de voorbije weken hebt beleefd. Zeker die belevenissen met die twee honden. Mensen, ik heb me een hoedje gelachen met de apenstreken van de kleine Rakker, ha, ha, ha, “lacht de papegaai.

“Wel, aangename kennismaking beste Ernie, “zegt Leo tegen de nog steeds lachende papegaai, “Ik ben wel een beetje verwonderd voor al de aandacht die jij blijkbaar aan mij geeft. En wat doe jij hier helemaal alleen in het bos? Normaal hebben papegaaien zoals jij een gezellig plaatsje, ergens in een gezinnetje, waar jullie de hele dag verwend worden. Of ben je toevallig uit een dierentuin ontsnapt of uit een circus misschien? “

“Dat zijn wel veel vragen in een keer, nietwaar mijnheer Leo, “antwoordt de papegaai, “Maar ik zal mijn best doen om ze een voor een goed te beantwoorden. Zoals u dus al gezien hebt ben ik een roodstaartpapegaai. Ik woon al meerdere weken hier in dit bos en tijdens de dag vlieg ik natuurlijk her en der om mijn kostje

bij elkaar te scharrelen. Ook een papegaai moet eten, hé mijnheer Leo. En omdat ik 's morgens altijd vroeg op pad ben, kom ik u natuurlijk zowat overal tegen. En het is me opgevallen dat u zo goed bent voor ons, dieren. Elke keer er iemand van ons een probleem heeft bent u wel steeds paraat om hulp te bieden of om hen minstens te vertellen wat ze kunnen doen om alles weer normaal te krijgen. En zodoende mijnheer Leo, zou ik heel graag willen dat u ook eens naar mijn verhaal luistert. “

“Ja, natuurlijk Ernie, natuurlijk wil ik graag eens naar jouw verhaal luisteren. Maar zo op het oog zie jij er toch gelukkig uit. Ik kan me echt niet voorstellen dat jij echt mijn hulp zou nodig hebben. Of vergis ik mij soms? “

“Hulp heb ik echt niet nodig, mijnheer Leo, tenminste dat denk ik toch. Ik ben een heel gelukkige papegaai en ik ben zeker iemand die het leven altijd langs de zonnige kant zie. Ik lach graag en veel en ben voor elke goede grap wel te vinden. Maar misschien moet ik u eerst vertellen hoe ik hier terecht gekomen ben, mijnheer Leo. Dan weet u dat tenminste al. “

“Heu, heu, ja natuurlijk, “zegt Leo, een beetje overdonderd door deze spraakwaterval van een papegaai.



Wel mijnheer Leo, tot voor kort woonde ik inderdaad ergens in een huis, waar ik een mooi hok had, waar ik alle dagen eten en drinken kreeg en niet te vergeten, regelmatig een lekker snoepje. En geloof het of niet mijnheer Leo, ik had daar ook het liefste bazinnetje ter wereld, waar ik samen veel mee afgelachen heb. Zij was echt het zonnetje in huis en zij is volgens mij ook de reden waarom ikzelf zo graag lach en intens van het leven kan genieten. “Zo begint Ernie zijn levensverhaal. “Ik was daar echt een vrije vogel en mocht van het vrouwtje altijd uit mijn hok. Het deurtje stond de ganse dag open. Maar Amelie, zo heet mijn lief vrouwtje, zorgde er altijd voor dat deuren en ramen goed gesloten bleven, omdat ze niet wilde dat ik buiten het huis zou geraken. Ze zei steeds dat de buitenwereld geen aangepaste plaats was voor een papegaai, maar om eerlijk te zijn mijnheer Leo, daar heb ik tot op vandaag nog niks van gemerkt. Maar ik keer terug naar mijn verhaal. Op zekere dag had het vrouwtje zich overslapen en moest ze zich haastig en snel klaar maken om te gaan werken. Ze had die morgen even het raam opengezet om de kamer wat te verfrissen. En zo gebeurde het dat zij, in al haar haast bij het weggaan, het raam vergat te sluiten. Het zonnetje scheen mijnheer Leo en ik kon er niet aan weerstaan om even in het vensterkozijn te gaan zitten om van dat warme zonnetje te genieten. En toen gebeurde het mijnheer Leo. Ik zat natuurlijk al wel eens regelmatig voor het gesloten raam en dan zag ik altijd die valse, rosse kater van de burens in onze tuin. En omdat hij toch niet aan mij kon raken, lachte ik hem altijd uit. God mijnheer Leo, dat beest was toch kwaad op mij en ik maar lachen,



echt uitlachen deed ik hem. Maar nu stond dat lelijke beest ineens voor mijn neus zonder vensterglas ertussen. Ik schrok me echt de pleuris mijnheer Leo. Als ik niet zo snel gereageerd had en stijl omhooggevlogen was dan ben ik ervan overtuigd dat hij me ter plaatse vermoord zou hebben. En zo mijn beste mijnheer Leo, ben ik hier terecht gekomen en geniet ik met volle teugen van mijn onverwacht bekomen vrijheid. Maar om heel eerlijk te zijn, mis ik mijn vrouwtje Amelie toch wel een beetje. En natuurlijk ook het samen lachen en plezier maken. Zal ik eens een paar grappen vertellen die ik samen met haar beleefd heb, mijnheer Leo. Ha, ha, ha, “begint Ernie de papegaai al op voorhand te lachen, alleen al bij de herinnering.



Leo weet zo stilaan niet meer wat zeggen. Natuurlijk vindt hij Ernie een mooie papegaai, maar wat moet hij met al die geschiedenissen. Hij begrijpt niet dat de vogel er zo op uit is om hem al die verhalen te vertellen. Misschien heeft Ernie er, als hij heel eerlijk is, al lang spijt van en mist hij zijn vrouwtje zo erg, dat hij al die mooie herinneringen aan iemand kwijt moet en daar heeft hij natuurlijk uitgerekend mij voor gekozen, denkt Leo en zucht even heel diep. Maar dan zegt hij beleefd, want jullie weten natuurlijk dat Leo een eerlijke kerel is: “Natuurlijk Ernie, vertel maar, ik zal graag naar je grappen luisteren en er samen met jou om lachen.
“

“Ik weet mijnheer Leo, dat jouw dochter op zaterdag steeds mee komt wandelen en dan hebben jullie zo’n klein wit hondje bij. Het heeft zelfs een wit en een zwart oortje heb ik gezien. Schattig toch hé mijnheer Leo. Maar wat ik bedoel is dat jouw dochter als ze haar hondje iets beveelt en dat beestje doet dat dan, hoor ik haar steeds zeggen: “Flink, Daisy “of “goed zo, Daisy “. Welnu, mijnheer Leo, mijn bazinnetje Amelie wilde mij het abc leren. En elke keer als ik weer een paar letters bijgeleerd had zei ze ook altijd tegen mij ‘flink Ernie’ of ‘goed zo Ernie’. Her zal enkele weken later geweest zijn; toen mijn vrouwtje me weer een paar bijkomende letters wilde leren. Gewoontegetrouw zei ze deze letters voor. Omdat ik niet direct reageerde, zei ze deze letters nog eens, en nog eens, en nog eens...en toen zei ik onverwacht: “Flink zo meisje, goed zo0000.... “. ’t Bazinnetje bekeek me even heel verbaasd en toen lagen we allebei ineens in een deuk van ’t lachen mijnheer Leo. Gelachen dat we hebben.



Ook Leo moet nu toch even lachen met die dwaze vogel. Dit is echt iemand die de woorden carpe diem hoog in het vaandel heeft. Gek beest toch. Maar Leo begint er nu ook wel plezier in te krijgen. De papegaai ziet dat natuurlijk ook en vraagt: “nog eentje, mijnheer Leo, zal ik nog zo’n plezierige belevenis vertellen? “En zonder dat Leo antwoord gaat Ernie gewoon verder.

Weet u, mijnheer Leo, dat kleine kinderen eigenlijk ook precies papegaaien zijn. Als de papa eens een lelijk woord zegt dan zeggen ze dat gewoon na, zonder te beseffen wat ze zeggen, dat moet u bekend in de oren klinken, nietwaar mijnheer Leo. Wel ik deed dat natuurlijk ook hé. Als het vrouwtje eens vloekte omdat iets haar niet beviel of iets niet snel genoeg in orde kwam, dan vloekte ik haar na, want dat vond ik prachtig mijnheer Leo. Maar 't bazinnetje vond het helemaal niet plezant als ze weer eens bezoek had, dat ik zo maar uit het niets begon te vloeken. Ze kreeg er soms een rood hoofd van. Daarom dat ze op zeker ogenblik besliste dat we geen van beiden nog mochten vloeken. In de plaats zouden we andere meer plezante woorden gebruiken. Samen hebben we dan gezocht naar vervangende vloekwoorden mijnheer Leo. En we hebben er nogal wat gevonden. Het zoeken op zich was natuurlijk voor ons lachbekken één grote zwanspartij. Ik zal u eens een paar voorbeelden geven mijnheer Leo, dan hebt u een idee hoe plezant dat was. Als ik het vrouwtje een boerentrien noemde, zei zij tegen mij apenkop. Zij zegt dan weer balgehakt en ik noem haar blaaskaak. Noemde ik haar halve zool dan werd ik een druilloor. En zo ging dat maar verder en verder, mijnheer Leo. Zo vonden we nog flapdrol, hansworst, liegebeest, sufkop, lapzwan, mafkees, prutsmus en nog veel andere. Veel te veel om op te noemen. Maar u kunt zich wel voorstellen dat we heel wat afgelachen hebben, hé mijnheer Leo, toen we elkaar al die leuke namen toeriepen, ha, ha, ha, " hikt de papegaai na.

Leo wordt een beetje tureluurs van Ernie de papegaai. Beleefd zegt hij: "Wel Ernie, ik vind het fantastisch wat jij en je bazinnetje allemaal beleefd hebben. Ik ben er wel van overtuigd dat je haar wel erg zult missen, nietwaar Ernie? "

"Ja, natuurlijk mis ik mijn bazinnetje mijnheer Leo, ik mis haar eigenlijk heel erg. Aan de andere kant dan vind ik het toch wel spannend wat ik de laatste dagen beleefd hebt. En dan vandaag de kers op de taart mijnheer Leo, dat ik zo'n mooi gesprek met u mag hebben. Dat alleen maakt mijn onverwachte reis in het onbekende overwaard. Mag ik u nog een en ander vertellen mijnheer Leo? Alstublieft mijnheer Leo. Ik ken nog enkel goede moppen over papegaaien. Die moet u zeker gehoord hebben. "

Leo moet nu wel een beetje lachen om Ernie. Zo'n malle vogel maak je niet iedere dag mee. Hij besluit om Ernie nog even de tijd te geven enkele papegaaienmoppen te vertellen en zegt: "Ok Ernie ga je gang. Maar ik wil wel even gaan zitten want van al dat staan word ik wel een beetje moe. "En Leo zet zich neer op een nabijgelegen boomstam om naar Ernie te luisteren. Hij zit nog niet neer of de papegaai komt al aangevlogen en gaat naast Leo op de boomstam zitten. Hij zit nog niet helemaal neer of hij begint alweer te vertellen.

"Kent u die mop over die papegaai die altijd maar vloekte mijnheer Leo? Ha, ha, ha, das echt een goeie, die moet u zeker gehoord hebben. Er was eens een man die zijn papegaai altijd vloekte en schold en die



zich steeds weer asociaal en onbeschoft gedroeg. De man besloot er wat aan te doen. Hij probeerde heel lief te zijn voor de papegaai, zette kalmerende muziek op en probeerde om niet boos te worden. Maar niets hielp. De papegaai bleef maar vloeken. En toen werd de man heel kwaad. Hij pakte de papegaai bij zijn nek en schudde hem hevig door mekaar. De papegaai vloekte nog erger. Ten slotte stak de man de papegaai in de diepvriezer. De papegaai vloekte, schopte en gilde, tot het opeens heel stil werd. Snel opende de man de vriezer om te kijken of de papegaai niet dood was. Gelukkig was dat niet zo en de man haalde de papegaai snel uit de vriezer. Met rillerige stem zei het beest: B... b... baas, ik zal niet meer vloeken, noch onbeschoft zijn.... Ik zal me vanaf nu beleefd gedragen. Maar kunt ge me misschien vertellen wat die kalkoen u misdaan heeft?

Een goeie hé mijnheer Leo, das toch een echt goeie joke. Ha, ha, ha. “Lacht Ernie.

“Ja, Ernie das een goede mop, “lacht Leo, “die heb ik nog nooit gehoord. “

“Ik ken er nog een heel goeie,” gaar Ernie verder, “kent ge die mop al van die papegaai op het luxe schip de Titanic? Nee zeker! Wel Op de Titanic speelde toch altijd een live orkest. Op de vleugelpiano stond een kooitje met een papegaai in. Voor de afwisseling kwam er nu en dan een goochelaar optreden. En nu deed die papegaai een beetje flauw, want bij elk trucje dat de goochelaar deed, verklapte de papegaai hoe het zat. Hij zei bijvoorbeeld, in zijn mouw mensen, of achter zijn rug mensen. Maar zoals de geschiedenis het wil, verging de Titanic. De goochelaar overleefde en dobberde op zee, terwijl hij zich aan een stuk drijfhout vasthield. Ook de papegaai had het overleefd. Hij was uit zijn kooitje ontsnapt en cirkelde nu al een paar dagen boven de goochelaar. Na vier dagen kwam de papegaai bij de goochelaar op het drijfhout zitten en zei: Oké man, ik geef het op, jij wint, maar waar heb je in godsnaam die boot gelaten? “



En weer schatert Ernie het uit van het lachen. De tranen lopen hem zowaar over zijn wangen.

Ernie merkt plots dat Leo aanstalten maakt om te vertrekken. Maar hij wil graag nog één laatste mop vertellen en daarom vraagt hij: “Alstublieft mijnheer Leo, nog eentje en dan stop ik, echt waar, die laatste! Alstublieft. “

“Akkoord Ernie, “lacht Leo, “maar dan echt de laatste, want ik ben al veel te laat en mijn vrouwtje zal al zitten wachten met het ontbijt. Snel dan. “



“Hier gaan we dan mijnheer Leo, bedankt dat u zoveel tijd voor mij vrij gemaakt heeft. Hoewel ik nog heel veel andere papegaaienmoppen ken heb ik voor de volgende gekozen. Hier hebben mijn bazinnetje en ikzelf ook zo hartelijk om gelachen. Er stapt een papegaai een café binnen en hij

bestelt een rondje voor de hele zaak. Ook de cafébaas mag meedrinken. Dat gaat zo een dikke twee uur door. Maar op zeker ogenblik zegt de cafébaas tegen de papegaai. Hé vriendje, gaan we misschien even betalen, want de rekening loopt al aardig op. Zegt de papegaai: Zeg stomme, hebt jij weleens een papegaai met geld op zak gezien? Daarop pakt de cafébaas de papegaai bij zijn nekvel. Hij neemt hem mee naar buiten, slaat de papegaai helemaal in mekaar en laat hem op de stoep voor dood liggen. Een half uurtje later echter komt diezelfde papegaai het café weer binnen en zegt: Een rondje voor de hele zaak. Alleen voor de cafébaas niet, want die wordt agressief als hij gedronken heeft. “

Leo lacht hartelijk met de moppen van Ernie, maar hij vindt dat het nu welletjes is geweest en staat op om te vertrekken. Maar even plotseling als onverwacht begint Ernie heel hard te wenen. Hij snikt en jankt met lange halen. Leo schrikt ervan. Dit heeft hij helemaal niet zien aankomen en hij vraagt dan ook: “Wel Ernie wat gebeurt er nu. ’t Was toch een goeie mop. Niks om te huilen, maar wel om te lachen. “



“Ik weet het wel, mijnheer Leo, “hikt Ernie, “Maar al die verhalen en moppen doen me zo aan mijn bazinnetje denken. Hoe wij met dat alles samen altijd zo gelachen hebben. Ik mis haar echt heel erg mijnheer Leo. Ik zou dan ook heel graag direct naar haar terug gaan. Alleen weet ik niet waar ik woon. Wat moet ik doen mijnheer Leo, kunt u mij misschien helpen? “

“Ernie, dit wordt wel een beetje lastig. Als je niet weet waar je vandaan komt, hoe kan ik jou dan helpen? Heb je dan helemaal geen idee? Of misschien is er iets wat je je kunt herinneren. Een bekend huis of een pleintje of misschien iets anders? “

“Wel mijnheer Leo, “snikt Ernie nog een beetje na, “ik herinner mij dat mijn bazinnetje eens ooit gezegd heeft dat er bij ons een grote grijze haan rondloopt. Ze heeft er zelfs al lachend aan toegevoegd dat wij een beetje op mekaar gelijken, maar dat was zeker niet waar hoor, mijnheer Leo. Dat was alleen om mij weer eens uit te lachen. “



Die haan. Opeens gaat er bij Leo een lichtje branden. Hij weet precies waar die grijze haan rondloopt. Zoals jullie weten noemt Leo steeds de straten waar hij doorloopt naar de dieren die hij er aantreft. De straat waar die haan rondloopt, heeft Leo dan ook omgedoopt tot Haantjeslei. En dat is natuurlijk de straat waar Ernie vandaan komt. “Maar Ernie, dat is het, “zegt Leo opgewonden, “dan woon jij in de Haantjeslei. En ik weet waar dat is. Ik weet precies waar die haan van jou rondloopt. Ik kan je er zo naar toe brengen. Wat denk je, ga je mee? Het huis waar je woont, zal je zelf wel direct herkennen. “

“Echt mijnheer Leo, weet u echt waar ik woon? “Een lach vrolijkt direct het gezicht van Ernie op. “Kunt u me waarachtig terug bij mijn liefste bazinnetje Amelie

brengen? Mijnheer Leo, dan zal ik u eeuwig dankbaar blijven. “Zenuwachtig en ongeduldig wipt de papegaai van de ene poot op de andere.

“Kom Ernie, “zegt Leo, “zet je op mijn schouder, dan zijn we weg. “

En inderdaad, een klein kwartiertje later staan Leo en Ernie voor een mooie villa in de Haantjeslei. Al van ver wist Ernie aan Leo te vertellen waar hij woonde. “Snel, mijnheer Leo, snel, snel, daar is het! “



Als Leo aanbelt wordt de deur opengedaan door een jonge, mooie, blonde mevrouw. Woorden schieten tekort om de uitdrukking in haar ogen en op haar gezichtje te omschrijven. “Ernie, Ernie, ben jij het,” schreeuwt ze uit, als ze Ernie op de schouder van Leo ziet zitten. En Ernie vliegt direct naar haar toe. Er wordt geknuffeld tussen die twee. Leo wordt helemaal warm van binnen van zoveel geluk. Amelie en Ernie hebben enkel nog oog voor mekaar en vergeten voor even de wereld rondom. Leo maakt van de gelegenheid gebruik om stilletjes te verdwijnen.

Leo drijft zijn wandeltempo een beetje op. Zijn vrouwtje zal kwaad op hem zijn dat hij, weer maar eens, veel te laat thuiskomt. Maar Leo is zo gelukkig. Als hij zijn vrouwtje zo dadelijk vertelt over die knotsgekke, altijd lachende papegaai zal ze het wel begrijpen. En voor een verhaal met een happy end als dat van vandaag is zijn echtgenote altijd wel te vinden.

Einde



19. Leo en de voetballende koeien.

Als Leo vanmorgen buitenkomt voor zijn alledaagse wandeling is de lucht nog donker. Het lijkt precies niet licht te willen worden. Er drijven duistere wolken aan snel tempo voorbij en de lucht is somber, droefgeestig denkt Leo. Voor de zekerheid heeft hij zijn paraplu meegebracht want de heren van de weersvoorspelling verwachten voor deze voormiddag af en toe regen en veel wind. Gelukkig heeft Leo na een half uurtje zijn paraplu nog niet moeten opentrekken. Hij hoopt maar dat de weergoden hem goedgehumid blijven en dat ze het nog een uurtje zullen drooghouden. Intussen is het wel een beetje opgeklaard en is de donkerte uit de lucht verdwenen. Nog een kwartiertje later draait Leo het bos in en loopt hij langs de grote weide waar hij, alweer enkele maanden geleden, kennis gemaakt heeft met Kasper de ezel.



Vandaag echter geen Kasper te bespeuren. Enkel een grote kudde koeien staat in groepjes te grazen. Eén koe staat dicht tegen de omheining en heft haar kop op als Leo voorbijkomt. Leo

blijft staan als de koe dichterbij komt. En natuurlijk spreekt de koe Leo aan. Hoe zou het anders kunnen. Maar vandaag is Leo een beetje zenuwachtig. Hij wil eigenlijk graag zo snel mogelijk terug thuis zijn voordat het begint te regenen. Maar daar houdt de koe natuurlijk geen rekening mee en ze zegt heel vriendelijk: “Goede morgen mijnheer Leo, slecht weer vandaag hé. “

“Ja, ja, mevrouw koe, “antwoord Leo, “ Ik hoop dat het nog een tijdje droog blijft zodat ik mijn paraplu niet moet gebruiken. Mag ik zo onbeleefd zijn uw naam te vragen, want dat vergemakkelijkt het spreken met onbekenden. Vindt u zelf ook niet, mevrouw koe? Maar zo onbekend zal ik voor u niet zijn, vermits u mij direct met mijn naam aanspreekt. “

“Om op die laatste vraag te antwoorden, mijnheer Leo, natuurlijk bent u voor mij geen onbekende. Sinds u van Kasper een geweldige sociale ezel gemaakt hebt, weet iedereen in de weide hier wie u bent. Kasper is trouwens vandaag alweer op stap met de koets met de kleinkindjes van de boer. Ze zullen samen wederom een heel gezellige dag hebben. Allemaal dankzij u mijnheer Leo. En niet alleen Kasper maar ook de vele andere dieren die u de voorbije maanden op vele wijzen geholpen heeft zijn hier dikwijls onderwerp van de gesprekken. U wilt natuurlijk ook graag weten hoe ik heet, mijnheer Leo, maar dat is een heel verhaal. Weet u, beste mijnheer, toen ik de leeftijd bereikte om melk te kunnen geven was er iets niet in orde met mijn uier. Vele onderzoeken later heeft de dierenarts vastgesteld dat ik een

ontsteking aan mijn vier tepels had, waardoor ik geen melk kon produceren. Maar met de nodige medicatie is alles in orde gekomen en nu ben ik een van de beste melkkoeien die de boer heeft. “

Amai, denkt Leo, een koe die geen melk geeft is voor de boer een grote verliespost. Eén koe geeft zo'n 6 à 7.000 liter melk per jaar. Dus de boer zal niet happy geweest zijn als mevrouw, ja denkt Leo mevrouw wie, deze koe heeft helemaal haar naam niet gezegd. Of heeft Leo het niet goed gehoord. Hij zal het haar nog maar een keer vragen. En heel vriendelijk vraagt Leo, “Mevrouw koe, ik denk dat u vergeten bent mij uw naam te zeggen. Hoe zei u ook weer dat u heette? “

“Ik heb u mijn naam niet gezegd, mijnheer Leo, omdat ik eigenlijk een beetje verlegen ben u dat te vertellen. Mijn naam is: ‘Geen melk vandaag ‘en die naam heb ik gekregen door de problemen die de boer gekend heeft met mijn melkproductie. Ik ben daar helemaal niet gelukkig mee, mijnheer Leo. Wie heet er nu ‘Geen melk vandaag ‘? Er is hier een andere koe in de wei en die heet Melkmeisje, dat klinkt toch veel liever hé, mijnheer Leo? “

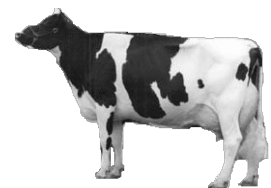
“Hebben jullie allemaal van die speciale namen, Geen melk vandaag? “Vraagt Leo met een grote glimlach om de lippen? Hardop lachen durft hij niet om Geen melk vandaag niet te beledigen.

“Nee, nee, beste mijnheer Leo, alle andere koeien hier in de wei hebben de meest gangbare koeiennamen. Zo hebben wij bijvoorbeeld twee Agatha's, een Bertha, een Carmen, een Dora, een Milka, enzovoort. Ik ga ze hier nu niet allemaal opnoemen mijnheer Leo, want dat zou veel te lang duren. Maar zoals u gehoord heeft hebben wij voor de rest bijna allemaal de gebruikelijke koeiennamen, nietwaar. “

“Jullie staan hier wel met velen in de weide mijn beste Geen melk vandaag, maar wat doen jullie zo een ganse dag. Ik begrijp dat jullie wel enkele keren melk moeten geven, dus aan de melkmachine moeten. Dan moeten jullie natuurlijk veel eten om deze melkproductie op gang te houden. Maar ik kan me voorstellen dat er dan toch nog een hoop vrije tijd overblijft. Hoe vullen jullie die dan op Vandaag geen melk? “



“Wel mijnheer Leo, zoals u al wel zult opgemerkt hebben staan er hier twee koeienfamilies in de weide. De ene soort zijn de Belgische roodbruine koeien uit de Kempen en de anderen, de witte met hun grote zwarte vlekken, die komen uit Friesland in Nederland. En nu komt het beste mijnheer Leo. Elke woensdag namiddag spelen wij een voetbalwedstrijd voor dames. En niet zomaar een wedstrijd hoor. Nee, nee, wij spelen een echte interland België – Nederland voor koeien. “



Leo gelooft zijn oren niet. Voetballende koeien! Leo herinnert zich lang geleden dat hij zelf, zonder een jaartje over te slaan, naar 'den Antwerp' ging om naar de internationale voetbalmatch België – Nederland te gaan kijken samen met duizenden andere voetbalfans. Geweldig was dat. Den tijd van Vic Mees en Rik Coppens. Toen was voetbal nog een echt feest. Om nooit meer te vergeten en al zeker niet te vergelijken met de huidige tijd van hooligans en vechtpartijen tussen rivaliserende clubs. Dat is ook de reden dat Leo al sinds meer dan twintig jaar niet meer naar voetbalwedstrijden gaat kijken. Maar natuurlijk wil Leo graag weten hoe dat dan gaat bij zo'n voetbalwedstrijd tussen koeien. Hij vraagt dan ook benieuwd aan Vandaag geen melk: "Hoe doen jullie dat dan Vandaag geen melk. Jullie staan hier toch niet met zoveel koeien. En ik zie ook helemaal geen 'goals' staan. Hebben jullie dan ook doelmannen, heu, doelvrouwen natuurlijk? En een scheidsrechter hebben jullie die ook? "

"Ik zal u dat eens heel goed uitleggen mijnheer Leo. Natuurlijk kunnen wij geen twee volledige elftallen opstellen, want we zijn uiteindelijk maar met een totaal van vijftien koeien. Dus stellen we twee ploegen op van elk zeven spelers en de vijftiende koe is dan de scheids. En doelpalen hebben we natuurlijk ook niet; Daarom leggen we telkens samen een paar grote koeienvlaaien neer op een redelijke afstand van elkaar en dat zijn dan de 'goals'. Goed gevonden hé mijnheer Leo. Het plezantste is geweest toen we onze voetbalnamen mochten kiezen. Daar hebben we wel een paar dagen over gedaan. Ik zal u eens onze ploeg opnoemen. In het doel hebben we Carmen Pfaff. De twee achterspelers zijn Alberta Van Damme en Josefa Vertonghen. De centrale dame is Dora Kompany en de drie voorspeelsters zijn Agatha De Bruyne, Bertha Mertens en Krisje Hazard. En deze laatste naam heb ik voor mezelf gekozen, Klinkt veel beter dan Vandaag geen melk, nietwaar mijnheer Leo. En intussen noemt iedereen me Krisje en niet meer "vandaag geen melk". Kunt u zich voorstellen hoe blij ik daar mee ben mijnheer Leo.



Leo weet even niet of hij het allemaal wel goed begrepen en gehoord heeft. Deze koeien menen het blijkbaar met hun voetbalelftal. Maar hij zegt spontaan. "Wel Vandaag geen melk of moet ik vanaf nu Krisje zeggen? Als ik dat zo allemaal hoor ben ik wel benieuwd naar het Nederlandse elftal en welke namen de Friese dames dan wel hebben bedacht. Kan je die ook zo vlot voor de vuist opnoemen, heu Krisje? "



"Natuurlijk mijnheer Leo, natuurlijk kan ik dat "zegt Krisje direct. "En dat zal ik eens snel voor u doen. In de goal staat Wiep Van der Sar, Amina Blind en Itty Pieters als verdedigers, centrale dame Etta Sneijders en de aanvallers Mare Robben, Okke Huntelaars en Jaline De Jong. Sommigen van deze dames wilden Messi of Ronaldo

heten, maar met zijn allen hebben wij beslist dat het landeigen namen moesten blijven. Wij hebben nu twee wedstrijden gespeeld, telkens op een woensdag namiddag, en die eindigden allebei op een gelijkspel. Maar ik heb wel het meeste doelpunten gescoord en ben met drie doelpunten topscorer van onze ploeg. Knap hé mijnheer Leo. U moet eens komen kijken. Volgende week woensdag spelen we weer een wedstrijd en hoe meer mensen er komen kijken hoe meer animo, nietwaar mijnheer Leo. “

“Ja, ja, natuurlijk wil ik eens komen kijken Vandaag geen melk, heu pardon Krisje natuurlijk, met veel plezier zelfs. Maar nu moet ik dringend verder want ik voel al de eerste regendruppels vallen. Tot volgende week woensdag dan zeker, zal ik maar zeggen. “Leo doet snel zijn paraplu open en stapt haastig verder. Hij wil thuis zijn



voor de hemelsluizen helemaal opendraaien. Al stappend bedenkt Leo dat dit toch wel het meest bizarre verhaal is dat hem door dieren verteld is geworden. Koeien die voetballen en een Interland België – Nederland organiseren. Men kan het zo gek niet bedenken of er is wel een of ander dier dat met een onwaarschijnlijk verhaal naar buiten komt. Plots moet Leo lachen als hij denkt dat hij nog vergeten te vragen is welke truitjes de dames dragen en in welke kleuren.

Misschien de Belgische en de Nederlandse driekleur. Nee, natuurlijk niet, dit zijn moderne koeien en die zullen natuurlijk wel truitjes met speciale kleuren en figuren dragen. Misschien met een foto erop van hun favoriete stier. Nu moet Leo nog harder lachen. Een passerende fietser bekijkt hem en lacht vriendelijk terug terwijl Leo, als de fietser voorbij is, hardop zegt: ‘Die zal zeker denken dat ik ze niet alle vijf op een rij heb’. Hij stapt een beetje sneller door want het begint nu toch wel stevig te regenen. Nog een paar honderd meter en hij is thuis, weer een hersenspinsel rijker, want hij heeft nog nooit iemand geweten die met een internationale voetbal koe gesproken heeft en dan nog wel een topscorer ook. Zijn vrienden gaan hem weer niet geloven als hij hun dit verhaal vertelt. Maar samen zullen ze er om kunnen lachen en plezier hebben. En daar kijkt Leo, zoals altijd, weer naar uit.



Einde

20. Leo en het bereisde schaap.

Vandaag is Leo al heel vroeg met de auto onderweg. Omdat de weersvoorspelling van gisteren al temperaturen beloofde van meer dan 25° overdag, heeft hij beslist om eens een andere wandeling te maken en dat is voor vanmorgen geworden het Albertkanaal, omgeving Oelegem. Aan het water is het altijd al wat koeler, bedenkt Leo, en hoewel de wind maximum 2 Beaufort zal zijn of beter gezegd bijna geen wind, is er aan de waterkant toch wel steeds een koel briesje te voelen. Er valt geen mens te bespeuren op de dijk en Leo geniet van de weldadige stilte. In de verte komt een zwaar geladen lichter aangevaren. Even verderop, aan de andere kant van het kanaal, heeft een visser zijn lijn uitgeworpen en daar wil Leo straks toch graag even stoppen om een praatje te maken en naar de vangsten informeren.

Denken en doen kan natuurlijk ook want Leo heeft intussen zijn wagen al geparkeerd en begint aan zijn dagelijkse stappen. Een dikke hommelt doet zich tegoed aan een grote distelbloem. Ook enkele witjes dansen om mekaar heen om even later neer te strijken op de uitnodigende bloemen. In de verte hoort Leo een schaap blaten.



En inderdaad, een paar honderd meter verder staat een schaap op de dijk te grazen. Leo herinnert zich dat wanneer de zomer in aantocht is, er boeren zijn die hun schapen aan een paal in de grond binden zodat de dieren op een redelijk stuk grond kunnen grazen, maar niet kunnen weglopen. Buiten de visser is er in geen velden of wegen iemand te bespeuren aan deze kant van het kanaal en Leo zou Leo niet zijn als hij niet zou stoppen bij het schaap om te proberen een praatje te maken. Want zoals jullie intussen wel weten, Leo heeft de uitzonderlijke gave om met de dieren te praten.

Het is of het dier het aanvoelt. Van zodra Leo dichterbij komt, loopt het schaap hem reeds tegemoet en zegt: “Goede morgen mijnheer, ik ben echt blij eens iemand aan deze kant van het kanaal te zien, want meestal blijven de mensen aan de overkant. Deze kant van het kanaal is verboden voor auto’s en hier komen dan ook alleen maar af en toe wat wandelaars en fietsers. En voor u het vraagt mijnheer, mijn naam is Sonja. “

Dit is Leo nog niet dikwijls overkomen. Gewoonlijk is hij het die het gesprek moet openen, maar dit schaap lijkt er wel erg op uit om een gesprekje te starten. Hij reageert dan ook heel spontaan en antwoordt. “Dag Sonja, ik ben Leo en ik ben

heel blij om jou te keren kennen. Je staat hier zo helemaal alleen op deze grote dijk. Heb je dan helemaal niemand om je een beetje gezelschap te houden? “

“Nee, mijnheer Leo, ik ben eigenlijk al een beetje oud, meer dan vijftien jaar en mijn tanden staan ook al een beetje los. Ik ben trouwens nog de enige die overblijft van mijn grote familie. Mijn baas heeft reeds gezegd dat als ik het loodje kom te leggen hij geen nieuwe schapen meer wil hebben. Maar u moet weten, mijnheer Leo, ook mijn baas is niet meer van de jongsten en zou het liefst van al willen stoppen met werken. Maar ikzelf beste mijnheer, ben heel tevreden met het leven dat ik heb gehad en de vele reizen die ik heb mogen maken. Ik denk niet dat er veel schapen zijn die zoveel van de wereld gezien hebben als ik! “

Nu is Leo helemaal nieuwsgierig. Een bereisd schaap. Daar heeft hij nog nooit over gehoord. Natuurlijk is het Leo bekend dat schapen soms in grote groepen met een herder op stap zijn en van her naar der zwerven, altijd vergezeld van een herdershond die er mede over waakt dat de ganse kudde dieren bijeen blijft. Maar dergelijke omzwervingen zijn meestal maar plaatselijk in een of ander dorp of gemeente en zoals hij eens gelezen heeft is hiervoor nog weinig of geen plaats meer in onze vol gebouwde Vlaamse wereld. Heeft Leo hier misschien te maken met een beleerd schaap. Hij haast zich dan ook om te zeggen: “Wel Sonja, steek maar van wal met je verhaal. Aan mij ga je een heel aandachtige luisteraar hebben. “



“Wel mijnheer Leo, ik ga dan beginnen met u te vertellen dat ik geboren ben ergens in de buurt van de Kalmthoutse heide, nu ongeveer vijftien jaar geleden. Mijn mama en mijn papa maakten toen deel uit van een groep van meer dan honderd schapen. Onze directe

baas, de herder, begeleidde ons en bracht ons, alle dagen opnieuw, naar plaatsen waar we lekker konden grazen en ons buikje vol konden eten. Onze tweede begeleider was Diesel de hond. Hij zorgde ervoor dat er niemand verdwaalde en dat we steeds allemaal samenbleven. Diesel was een schat van een hond en iedereen in de groep zag hem om ter liefst.



Ik herinner mij nog de prachtige maar soms toch frisse zomeravonden, mijnheer Leo, wanneer onze baas Johan 's avonds laat, een kampvuur aanstak, terwijl hij mooie liedjes zong en zichzelf begeleidde op de gitaar. Dan was iedereen stil en geboeid aan 't luisteren mijnheer Leo. En als er al

iemand van het kleintjes lawaai durfde maken werd hij of zij direct tot de orde geroepen. Prachtige herinneringen toch als u 't mij vraagt, nietwaar mijnheer Leo. 's Nachts werden we ondergebracht in een schaapskooi. Deze schaapskooi diende als onderkomen voor ons schapen, mijnheer Leo, die de heide begraasden. Wij trokken alle dagen weer door een ander gebied, zwierven door heide en graslanden mijnheer Leo, maar ook dijken zoals deze hier, werden door ons bezocht. Het was een heerlijke tijd en een prachtige jeugd voor mij en mijn vrienden. Maar spijtig genoeg bleef dit niet duren omdat er minder en minder plaats kwam voor grote groepen schapen als die van ons. "Sonja zwijgt even, stil geworden door de vele herinneringen.

Ook Leo weet even niet wat zeggen en kan enkel bevestigend knikken zodanig is hij geboeid door het verhaal van Sonja.

"Maar zoals met alles evolueerde ook het hoeden van schapen, mijnheer Leo. Wij schapen zouden ingezet worden voor natuurbeheer. Maar in die periode stond dat nog allemaal in de kinderschoenen zoals men zegt. Onze buurlanden waren ons al een heel stuk vooruit op dat gebied en er zouden onderzoekers samen met herders uitgezonden worden om ter plaatse te gaan kijken hoe we het best dit beheren van sommige stukken natuur konden doen. En dan is mijn moment gekomen mijnheer Leo, Samen met negen van mijn vrienden werd ik uitgekozen om aan dit project mee te werken. En zo zijn wij in de omliggende buurlanden zoals Nederland, Duitsland en Frankrijk geweest. U mag mij rustig een internationaal schaap noemen mijnheer Leo. Toen we terug in België kwamen moesten er natuurlijk



proefprojecten opgestart worden en ook daaraan heb ik een grote bijdrage mogen leveren. Ik herinner mij bijvoorbeeld dat we naar Damme bij Brugge gebracht werden om daar de dijken te begrazen. Tijdens dat grazen, trappen wij dan met onze pootjes de grond vast en door het grazen, voorkomen wij dat er struiken en bomen op de dijken groeien die met

hun wortels deze dijken zouden kunnen beschadigen. "

"Stop even Sonja, "zegt Leo, " wil jij nu echt zeggen dat jij overal waar je zo-even over sprak ook effectief geweest bent? En hoe kwamen jullie daar dan? Toch niet te voet mag ik veronderstellen? "

"Nee, nee, natuurlijk niet mijnheer Leo, " onderbreekt Sonja, " Er was voor ons steeds een grote vrachtwagen ter beschikking vol met een dikke laag stro. Er was ons



ook geleerd om hygiënisch te zijn en er werd op regelmatige tijden gestopt om ons te voeden en even uit te laten. Echt mijnheer Leo, tijdens deze reizen werden wij verzorgd als echt prins en prinsessen. In Frankrijk hebben wij onder andere ook geleerd hoe we heide moesten begrazen. Zo moesten wij er al het gras weg eten alsook jonge bomen en struiken, omdat die anders de ganse heide zouden overwoekeren. Ook leerden we dat onze uitwerpselen insecten aantrokken waardoor hier dan weer vogels op af kwamen, waardoor het vogelbestand op een natuurlijke wijze snel aangroeide. In Nederland dan weer leerden we polderdijken begrazen zoals hierboven al verteld. Onze begeleiders spraken dan over biodiversiteit, over belangrijke bijdragen aan natuurbeheer en periodieke begrazing. Maar dat ging ons ‘petje’ te boven mijnheer Leo, wij deden gewoon wat ons werd opgedragen en hoe we dat dan moesten doen als we terug in België kwamen.”

Leo wordt er helemaal stil van. Dan maakt men een praatje met een doodgewoon schaap waarvan men een verhaal verwacht over dagdagelijkse gebeurtenissen of misschien wat geklaag en gemekker dat er niet goed genoeg voor hen gezorgd wordt en dan krijgt men een levensverhaal te horen om u tegen te zeggen. Echt niet te geloven. Wie zou dit verwacht hebben toen hij even geleden met Sonja kennis maakte? Vol bewondering zegt Leo: “Wel Sonja, dat is me nogal wat. Ik ben sprakeloos. Wat jij allemaal meegemaakt hebt in je leven. Ik kan me niet herinneren ooit al een dergelijk verhaal van gelijk welk ander dier gehoord te hebben. Dikke proficiat. Maar zijn er misschien ook nog gewone dingen die je in leven meegemaakt hebt? “

“Natuurlijk mijnheer Leo, “reageert Sonja spontaan. “Maar eerst nog vertellen dat mensen in de krant artikels konden lezen over het revolutionaire natuurbeheer waar de wetenschap mee bezig was en natuurlijk ook over de belevenissen en medewerking van mezelf en mijn vrienden. Wij werden dan ook regelmatig gevraagd om deel te nemen aan tentoonstellingen waar men ons dan kwam bewonderen om wat wij mee hadden mogen presteren. In onze gemeente werd ik vanaf dan meermaals gevraagd om met kerstmis deel uit te maken van een levende kerststal en eenmaal heb ik zelfs in Antwerpen bij de grote kathedraal deel uitgemaakt van een kerststal met echte mensen en dieren.

Maar Leo heeft nog een vraag over het scheren van schapen en hoe dat nu eigenlijk in zijn werk gaat. Daarom vraagt hij het nu vandaag aan Sonja die hem graag in grote lijnen vertelt wat dit scheren eigenlijk inhoudt. Sonja is eigenlijk een boeiende verteller vindt Leo. Dat zal natuurlijk wel te maken hebben met haar bereisde leven. Iemand die al overal geweest is moet zich natuurlijk steeds en altijd goed, maar ook beleefd, kunnen uitdrukken. En dat is bij Sonja zeker het geval.

Sonja heeft direct haar verhaal klaar. Spontaan vertelt ze: “onze patroon heeft er altijd voor gekozen om zijn kudde schapen tweemaal per jaar te scheren. De eerste maal in april of in mei en de tweede maal aan het einde van de zomer, begin van de herfst. Gelukkig voor ons, “gaat Sonja verder, “hadden wij een heel zorgzame baas die er voor koos een echte schapenscheer te gebruiken en er tevens voor zorgde dat wij heel goed droog waren. In natte periodes moesten we soms voor drie tot vier dagen de stal in zodat hij er zeker van was dat onze vacht kurkdroog was om het scheren te vergemakkelijken en om wondjes te voorkomen. En zoals u weet wordt overal ter wereld onze wol gesponnen mijnheer Leo, en wordt er prachtig breigaren van gemaakt in een van nature aantrekkelijke roomwitte kleur. 100% zuivere scheerwol. En u weet het of u weet het niet maar onze wol wordt ook gebruikt voor isolatie van huizen hé mijnheer Leo. Wij schapen zorgen er zo maar voor dat de huizen van de mensen degelijk geïsoleerd worden zodat men kan sparen op de energie. “



Maar Leo, eerst wel overdonderd door wat Sonja hem allemaal al verteld heeft vindt nu eindelijk zijn spraak een beetje terug en zegt: “Maar weet ge wat ik ook niet helemaal begrijp Sonja, breiwol kan men krijgen in alle kleuren en tinten. En toch ken ik alleen maar schapen in wit, bruin en zwart. Misschien zijn er me nog wel enkele schakeringen ontsnapt, maar ik heb toch nog nooit een rood, purper, groen of blauw schaap gezien, hoe kan dat dan zomaar? “

“Nu bent u zeker een beetje met mij aan ’t lachen, nietwaar mijnheer Leo. Breiwol wordt natuurlijk geleverd in alle voorkomende kleuren die men zich kan wensen en mensen kunnen, als ze dat zouden willen, zelf hun wol verven in elke kleur die ze verkiezen. “

Nu staat Leo helemaal met zijn mond vol tanden. Dit schaap is echt van alle markten thuis en weet op alles een antwoord en heeft voor alles een uitleg. Maar toch voelt hij veel bewondering voor Sonja en hij zegt het haar ook: “Respect Sonja, respect, ik kan me voorstellen dat het niet makkelijk voor jou moet zijn hier nu zo alleen op deze dijk te staan. En al zeker na alle avonturen die je hebt mogen beleven. Ik ben er echter ook van overtuigd dat je dankbaar bent voor alles wat je in dat leven hebt mogen beleven en blij dat je dit allemaal gegund is geweest. Ik kan me geen enkel ander schaap voorstellen – buiten de vrienden waarmee je al die reizen hebt gemaakt – die een leven heeft gekend zoals dat van jou. “

“Ja, mijnheer Leo, dat is natuurlijk allemaal wel waar, “antwoord Sonja, “maar nu sta ik hier alleen op deze dijk. Al mijn vrienden waar ik deze laatste jaren heb mee doorgebracht zijn gestorven. Ik ben de enige die nog overblijft en ook ik ben aan mijn laatste stukje leven bezig. Ik ben zo blij dat u hier vandaag voorbij bent gekomen en naar mij hebt willen luisteren. U hebt me echt een nostalgische morgen bezorgd en u moet mij beloven dat u hier zeker nog eens voorbijkomt om een praatje met mij te maken. Beloof u dat mijnheer Leo? “

“Natuurlijk Sonja, “haast Leo zich te beloven, “ ik kan niet zeggen dat ik hier morgen al terug sta, maar een van de volgende weken kan je daar zeer zeker op rekenen. Ik wens je het allerbeste toe. Dag lieve Sonja, tot spoedig weerziens meisje! “



En Leo vervolgt zijn wandeling langs het grote kanaal. Het is intussen ruim 10 uur voorbij en de visser waar hij eveneens nog een praatje mee wilde maken is inmiddels verdwenen. Waarschijnlijk niks gevangen denkt Leo en de moed opgegeven.

Het is enkele weken later en het weerbericht heeft nog maar eens een warme dag voorspeld. Leo denkt bij zichzelf dat dit het ideale moment is om nog eens een wandeling te maken langs het Albertkanaal in Oelegem. Hij is er op uit om nog eens een gesprekje te hebben met Sonja, het schaap dat gezien het mooie weer waarschijnlijk weer op haar plaatsje aan het kanaal zal staan. Maar groot is zijn teleurstelling. Niemand te bespeuren. Geen teken van leven van Sonja. Ook geen Sonja meer weer enkele weken later. Leo heeft Sonja nooit meer terug gezien. Soms denkt hij als hij weer eens aan het kanaal wandelt of het allemaal geen droom is geweest. Want wie heeft er ooit een schapenverhaal gehoord over een bereisd schaap als Sonja. Het klonk allemaal toch wel een beetje onwaarschijnlijk. Schapen die naar het buitenland gestuurd worden om te leren grazen voor project natuurbeheer. Hoewel, denkt Leo, ik heb in de krant of op tv al wel gekkere verhalen gehoord. Hij hoopt maar dat het goed gaat met Sonja en dat ze nog enkele jaartjes van haar oude dag kan genieten en wie weet komt hij haar ooit nog wel eens ergens tegen en anders is het toch wel een mooi verhaal geworden, verteld door een naïef schaap. Wie zou dat ooit verwacht hebben.

Einde

